

ม. ท้าวอาร์ค

ทกลองจ่าบ

ม. ท้าวอาร์ค

ทกลองจ่าบ

จักรวาล อัสติกา

黑月光拿稳 (BE) 剧本

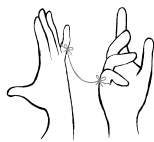
4

ถึงหลิวเหวยจื่อ 藤萝为枝 เขียน
แม่นน้อย เปา
พิมพ์ครั้งที่ 1

ม. ท้าวอาร์ค

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'ในชีวิตของคนทุกคนล้วนมีสิ่งที่ไม่อยากทำแต่กลับต้องทำ เคยหวังอยากให้เจ้าใช้ชีวิตเหมือนคนธรรมดา แต่กลับจำเป็นต้องตกตะปุดบัญญัติมหาดอกบอนหัวใจเจ้า ข้าอยากให้เจ้ามีชีวิตอยู่ แต่ตัวข้าเกิดมาก็เพื่อทำให้เจ้าตายไป'

ประโยคนี้ของหลี่ชู่ชู่ทำให้หัวใจเจ็บมาก จนแทบจะเผลอคิดไปว่าเรื่องนี้จะจบลงแบบ 'BE' เช่นในชื่อเรื่อง แต่อย่าเพิ่งตกใจไปนะคะทุกคน เพราะขอยืนยันว่าจุดจบของเรื่องนี้เป็นไปในแบบที่หลี่ชู่ชู่ ถานไถ่จิ้น และนักอ่านทุกท่านต้องพึงพอใจแน่นอนค่ะ โดยในเล่มฉบับนี้นักเขียน 'ถึงหัวเหว่ยจื่อ' ไม่ได้ทำให้เราผิดหวังเลยสักนิด เพราะปรารถนาๆ ได้รับการคลี่คลาย คำถามที่เกิดขึ้นเพราะความสงสัยได้รับคำตอบอย่างครบถ้วน ทั้งวิธีเล่าเรื่องยังเป็นไปในแบบที่เราพลาดไม่ได้สักด้วย มีหน้าซ้ำสำนวนการแปลต่างๆ ก็อ่านลื่นไหลสมกับเป็นฝีมือคุณแม่น้อยมากๆ เลยค่ะ

ซึ่งในต้นเล่มจะเล่าเรื่องราวที่ถานไถ่จิ้นและหลี่ชู่ชู่ได้พบเจอกันแบบไร้อุปสรรค 'เขียนมาร' มาคอยขัดขวางในห้วงฝัน เรื่องราวดูเป็นไปในแบบที่ค่อยๆ ดึงงามและสมบูรณ์พูนสุข ทว่าฝันดีเพียงใดก็ต้องตื่น ที่รอคอยทั้งสองคนอยู่คือความเป็นจริงเบื้องหน้าต่างหาก เรามาเอาใจช่วยถานไถ่จิ้นให้เขาได้มีชีวิตที่ดีขึ้นบ้างไปด้วยกัน ทั้งขอให้หลี่ชู่ชู่ได้โปรดเห็นแก่ความรักของเขา อยากให้นางมีใครรักอีกสักคราเร็วๆ และที่สำคัญคือขอให้ถานไถ่จิ้นของเราไม่พลาดพลั้งกลับไปเป็นมารอีกด้วยเถิด ขอให้เขาเป็นจอมมารอีกเลย หากตอนนี้ทุกท่านอยากร่วมลุ้นตอนจบของ 'จันทร์อาสัดง' ไปพร้อมกันแล้วละก็ เริ่มตรงนี้ก็ก่อนเลยคะ...ก้าวเข้าไปยังห้วงฝันอันงดงามของถานไถ่จิ้นพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

แสงเทียนสะท้อนเงาของเขา ขอบตาเขาเปี่ยมขึ้นทันใด

เพื่อรอคำพูดประโยคนี้ เขาอยู่ในคงคาผีครวญอันเยียบเย็น
อย่างเดี๋ยวเดียว อดทนกับความเจ็บปวดที่เลือดเนื้อถูกกลืนกินและ
งอกออกมาใหม่อีกครั้งเป็นเวลาหลายร้อยปี เขาเคยเดินไปในแดนปีศาจ
หว่าง เบื้องหลังมีเพียงแสงจันทร์อ่างว้างที่สาดส่อง เขาอยู่ในมรรคาร่วมโคก
หนึ่งพันปี อดทนกับลมสลาดัน ค่อยๆ รวมจิตวิญญาณเข้าด้วยกัน

แม้แต่มรรคาร่วมโคกยังทอดถอนใจแทนเขา

การรักคนผู้หนึ่ง ไฉนจึงขมฝาดถึงเพียงนี้

เขาคิดว่าชีวิตนี้ต่อให้ยาวนานเพียงใด เขาก็ยังคงเป็นเด็กชายที่ถูกขัง
อยู่ในห้วงฝันของมารฝัน กลืนกินเศษชิ้นส่วนของรูปปั้นเทพธิดาแก้วหลิวง
ลงไป แต่จนแล้วจนรอดกลับมีอาจเฝ้ารอให้เทพธิดาหันกลับมาเหลียวแล

ทว่าไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใด เทพธิดาของเขาหันกลับมา ในที่สุดดวงตา
ของนางก็มีเงาร่างของเขาเสียที่

•

แนะนำตัวละคร

* หลีชูชู

บุตรีของฉวีเสวียนจื่อแห่งสำนักเหิงหยาง เป็นเจ้าของคนใหม่ของพิณคงโหวดงอวี่ มีความเป็นมาภูมิหลังที่ไม่สามัญ จดจำเรื่องราวในแดนลับซังหยวนไม่ได้แม้แต่บ่อย รู้เพียงว่าตนเองต้องหยุดยั้งถ่านไถ่จิ้น

* ถ่านไถ่จิ้น

อดีตฮ่องเต้แคว้นโจว อยู่ในคงคามีครวญนานถึงห้าร้อยปี ต่อมาได้เป็นศิษย์คนใหม่ของสำนักเซียวเหยาในนามซังจิวหมิน มีอาวุธประจำตัวที่ไม่เปิดเผยต่อผู้ใดเป็นหน้าไม้พิฆาตทเวะภายหลังได้รู้ว่าสตรีที่ตนต้องการร่างคือเยี่ยชี่อู่

* จั้งไห่

ศิษย์สำนักเซียวเหยา พลังตบะไม่สูง รูปร่างอ้วนท้วมสมบูรณ์ ปรารถนาดีต่ออาจารย์และคนในสำนัก ดูแลซังจิวหมินด้วยความจริงใจ

* เหยาทวง

ศิษย์พี่หญิงที่สนิทสนมกับหลีชูชู เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์อาซิงเซียน คิวตาเปี่ยมความสง่างาม ท่วงทืออาจหาญหาญแบบสตรี รักใคร่ก่งเหยี่ยชี่อู่

* จ้าวโยวเซียนจวิน

เจ้าสำนักเซียวเหยา อาจารย์ของจั้งไห่และซังจิวหมิน เป็นคนช่วยซังจิวหมินขึ้นมาจากคงคามีครวญ ปรารถนาดีต่อลูกศิษย์ผู้นี้มากที่สุด ต้องการอบรมให้เขาเป็นคนที่ดีด้วยความจริงใจ

103

มารฝันเห็นถานไถจิ้นไม่หวั่นไหวสักนิด ก็รู้ว่าตนกำลังจะถูกหน้าไม้
พิฆาตทเวะกลืนกินเข้าไป

ขณะที่มารฝันกำลังจะตื่นหว้าง ลูกแก้วลูกหนึ่งลอยมาตรงหน้ามัน
มารฝันยินดีปรีดาถึง "ขอบคุณจอม..."

พอเห็นแววตาแข็งทื่อของชายหนุ่มแล้ว มารฝันจึงเปลienคำพูด
"ข้าจะสร้างฝันให้พวกท่านทันที"

ลูกกลอนในร่างมันถูกถานไถจิ้นควักออกไป หำร้อยปีมานี้ได้แต่เป็น
มารที่เจียมเนื้อเจียมตัว ไม่เหลือความสามารถในการสร้างฝัน แต่บัดนี้
เมื่อมีลูกแก้วหลิวหลี่ที่ถูกถ่ายพลังจากไข่มุกแปลงโฉมเข้าไป มันสามารถ
ชักนำห้วงรับรู้ของพวกเขาเข้าสู่ไข่มุกแปลงโฉม มอบความฝันอันงดงาม
ให้พวกเขาเพื่อรักษาชีวิตน้อยๆ ของตนไว้

"เข้าสู่ห้วงฝันของข้าแล้ว ท่านกับนางล้วนเป็นคนในฝัน ยามอยู่ในฝัน

ท่านจะได้พบกับนางในอีกสถานะหนึ่ง แต่เรื่องราวจะพัฒนาไปอย่างไร ข้า
 มีอาจควบคุม ได้แต่บอกว่า...น่าจะเป็นฝันดีกระมัง" ตอนเอ่ยคำพูดประโยค
 สุดท้าย มารผืนมีท่าที่ร้อนตัวอยู่บ้าง

ถ่านไถจิ้นแค้นเสียงในลำคอรับคำ "อืม"

เขาเพียงแต่อยากเห็นว่าหากมิได้เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ นางจะ...
 มีใจชอบเขาสักนิดบ้างหรือไม่

เขาจะสมหวัง หรือยอมถอดใจนับแต่นี้ไป

สองคนหลับตาลง ลูกแก้วหวิหวิสว่างวาบ กลีบดอกซึ่งโปรยปราย
 ดุจสายพิรุณ ปรากฏอยู่ในลูกแก้วหวิหวิ

มารผืนเหลือบมองถ่านไถจิ้นแวบหนึ่ง มันเคยเข้าไปในฝันร้ายของ
 ถ่านไถจิ้นในอดีต รู้ว่าเขามีฐานะอย่างไร ย่อมเข้าใจดีว่าการถือกำเนิด
 อันย่ำแย่ทำให้เขามีชีวิตที่ลำบากกว่าคนอื่น ๆ ตั้งแต่เยาว์วัย

หวังว่าหลังจากเปลี่ยนฐานะแล้ว...ครั้งนี้จะเป็นฝันดี

มารผืนหรือค้นความทรงจำของถ่านไถจิ้น พบว่าอดีตของเขามีแต่
 ความเศร้าสลด มันทอดถอนใจอย่างหนักพลางหันไปมองหลิชูชู...

เช่นนั้นเริ่มจากอดีตของเจ้า นำมาถกทอเป็นความฝันก็แล้วกัน

"หลิชูชู ตื่นเถอะ!"

มีคนกำลังเรียกหลิชูชู นางลืมตาขึ้น

ดอกซึ่งตกลงบนหัวไหล่นาง ฟูเป็นชั้นหนาชั้นหนึ่ง นางพบว่าตนเอง
 อยู่ในป่าซึ่งแห่งหนึ่ง เซียนจื่อในอาภรณ์สีฟ้าครามกำลังมองนางอย่าง
 เป็นห่วงเป็นใย

เป็นเหยากวงนั่นเอง

หลีสชูชุกลุกขึ้นนั่งในป่าซึ่งทันที นางมาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร นางมิใช่
ควรร...ควรรอย่างไรกันนะ

"ควรรย้อนกลับไปเมื่อห้าร้อยปีก่อน ถอนกระดุกมารของพญามาร"
นางพึมพำเบาๆ

เหยา กวงจิมหน้าผากนาง ทั้งดูทั้งซัน "เจ้านี่นะ บอกแล้วว่า
อ่านนิยายในโลกมนุษย์พวกนั้นให้น้อยลงหน่อย สงครามใหญ่ระหว่าง
เทพกับมารผ่านไปหลายหมื่นปีแล้ว ตำนานที่แต่งขึ้นพวกนั้น ใครจะรู้ว่า
เป็นเรื่องจริงหรือเท็จ ยังจะว่าตนเองย้อนกลับไปเมื่อห้าร้อยปีก่อน เจ้า
เข้าไปในเกาะเซียนเผิงไหลให้ได้ก่อนเถอะ"

เมื่อถูกเหยา กวงจิมจ้องหะ คำพูดยุ่งเหยิงในหัวสมองก็พลันเลื่อนวาง
หลีสชูชุกลุกขึ้นยืนพร้อมบิดก๊อบตอกไม้ตามตัว

"เมื่อครูนี่คิดอะไรอยู่หรือ" เหยา กวงจิมเอานาง มุ่งหน้าไปยัง
เกาะเซียนเผิงไหล

ฝูงกระเรียนบินอยู่บนท้องฟ้า ให้ความรู้สึกสงบงดงาม

หลีสชูชุกดชมับตนเอง "ไม่มีอะไร" ข้าเป็นอะไรไปนะ

"รู้หรือไม่ว่าตนเองต้องทำอะไร" เหยา กวงถามอย่างไม่สบอารมณ์นัก

"ระวังเถอะ กราบอาจารย์ไม่ได้ เจ้าสำนักจะลงโทษเจ้า"

พอเหยา กวงพูดเช่นนี้ หลีสชูชุกก็ลุกขึ้นได้ในที่สุด

มองภาพอันคุ้นเคยตรงหน้า นิ้วมือนางไ้ผ่านขนนกกระเรียนเซียน
รู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย

นางมาเกาะเซียนเผิงไหลเพื่อเรียนรู้เคล็ดกระบี่ซึ่งหงกับท่านเซียนหงชวย
ผู้เป็นประมุขของเกาะ

หากจะกล่าวถึงพิภพเซียนทั้งหมด เคล็ดกระบี่ซึ่งหงของเผิงไหล

โด่งดังที่สุด หนึ่งกระบี่ฝ่าขุนเขาได้ หนึ่งกระบี่แยกมหาสมุทรได้ ฉวีเสียนจื่อรักใคร่บุตรสาว แต่กลับพบว่าเพลงกระบี่ของสำนักเหิงหยางไม่เหมาะกับหลี่ซู่ซู่ ดังนั้นจึงให้นางมาเรียนวิชาที่เกาะเซียนผิงไห่

รถเข็นที่ลากโดยนกหลวนบรรทุกหลี่ซู่ซู่ ไม่ง่ายเลยกว่าจะเดินทางจากสำนักเหิงหยางมาถึงผิงไห่ หลี่ซู่ซู่ยังไม่ทันได้เข้าประตูเซียนของผิงไห่ ก็เห็นบุรุษในชุดขาวผู้หนึ่งยกมือขึ้น ทำท่าจะสังหารชายหนุ่มอีกคนที่หมอบอยู่บนพื้น

คนบนพื้นนำสงสารโดยแท้ ทั่วร่างมีแต่เลือด ทั้งยังสวมชุดของศิษย์สำนักผิงไห่ ส่วนบุรุษในชุดขาวที่ยืนอยู่สีหน้าไม่สะทกสะท้าน กำลังจะลงมือถอนแก่นวิญญูณของเขาออกมา

หลี่ซู่ซู่เห็นคนบนพื้นมีปรารถนาเซียนบริสุทธิ์ ผู้ลงมือที่สีหน้าไร้อารมณ์ กลับมีไอมารจางๆ วนเวียนอยู่ทั่วตัว

นางคิดในใจ ช่างเป็นผู้บำเพ็ญมารที่ชั่วร้ายยิ่งนัก ถึงขั้นกล้าทำร้ายศิษย์สำนักผิงไห่ที่หน้าประตูของเกาะเซียนผิงไห่

ดวงตาของหลี่ซู่ซู่เปล่งประกายเล็กน้อย ก่อนจะเฉยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา นางดีดนิ้วหนึ่งที่ จังหวะที่บุรุษในชุดขาวถอนแก่นวิญญูณ คนบนพื้นพลันกลายเป็นวิหคน้อยที่ส่งเสียงร้องจ๊ับๆ

บุรุษในชุดขาวชะงัก มองวิหคน้อยบนพื้นอย่างไม่พอใจ จากนั้นเงยหน้ามองมาที่รถเข็นของหลี่ซู่ซู่อย่างเย็นชา

"อาวูธลับ!" หลี่ซู่ซู่เขี่ยขนวิหคสีแดงหลายอันออกไป

บุรุษในชุดขาวได้ยินเสียงนางก็ตัวตกระเบี่พื้นขนวิหคจนขาดสะบั้น หลี่ซู่ซู่รอเวลานี้ี่ละ ขนวิหคถูกพื้นจนขาดกระจุย แปรเปลี่ยนเป็นผงคันยุบยิบ สาดลงบนตัวของชายหนุ่มทั้งหมด

หลี่ชู่ชู่คิดในใจ ยาวพิเศษชั้นดีของอาจารย์อาชิงหลี่ เจ้าทนต์ไหววี่
ชายหนุ่มชะงักไป สีหน้าแข็งทื่อ กัดฟันมองมายังรถเข็นของหลี่ชู่ชู่
อีกครั้ง "คนของสำนักเหิงหยาง?"

หญิงสาวชะงักหน้าออกมาจากรถเข็น แยมยิ้มพลางทำหน้าที่เดินใส่
เขา สีแดงขาดตรงหว่างคิ้วนางเฉิดฉินร้อนแรง นกหลอนเปล่งเสียงขับขานอยู่
ด้านข้างเพิ่มความน่าเกรงขาม

ชายหนุ่มกวาดตามองนาง พลันหัวเราะเสียงเย็น "หลี่ชู่ชู่ ฉายาทางเต๋า
อวี๋หลิง วันนี้มาเผิงไหลหมายจะเรียนรู้วิชาจากท่านเซียนหงซุ่ย"

"เจ้ารู้ได้อย่างไร" หลี่ชู่ชู่มองเขาด้วยความฉงน

ยังไม่ทันขาดคำ ลูกศิษย์หลายคนของเผิงไหลก็ออกมาต้อนรับ พร้อม
เอ่ยด้วยท่าที่นอบน้อมตื่นตันใจ "อาจารย์อาจิวหมิน ท่านกลับมาแล้ว!"

"จิว...จิวหมิน?" ฟังชื่อที่ค่อนข้างคุ้นหูนี้แล้ว หลี่ชู่ชู่รู้สึกอึ้งไปหมด
วัยเยาว์นางมีนิสัยร่าเริง คนของสำนักเหิงหยางก็เอาอกเอาใจนาง
ก่อนมาที่นี่ฉวีเสวียนจึงอมองบุตรสาวที่งดงามน่ารักพลางกำชับด้วยความ
ปรารถนาดีว่า "หงซุ่ยมีลูกศิษย์สายตรงผู้หนึ่งชื่อว่าซังจิวหมิน
มีกระดูกกระบี่แต่กำเนิด เป็นผู้มีความสามารถอัจฉริยะแห่งยุค หงซุ่ย
บ่มเพาะเขาเสมือนบ่มเพาะประมุขเกาะเซียนเผิงไหลคนต่อไป ได้ยินว่า
นิสัยเขาแปลกประหลาดทีเดียว หลี่ชู่ชู่ไปที่นั่นแล้วต้องทำตัวว่าง่ายหน่อย
อยู่ร่วมกับเขาให้ดีล่ะ"

หลี่ชู่ชู่ผงกศีรษะอย่างจริงจัง เอ่ยด้วยท่าที่เคร่งขรึม "ท่านพ่อ
โปรดวางใจ"

ทุกคนในสำนักเหิงหยางต่างก็ชอบนาง 'ไม่มีเหตุผลที่นางจะถูก
ศิษย์สำนักเผิงไหลผู้หนึ่งรังเกียจระมัง

ใครจะคิดว่านางเพิ่งมาวันแรกก็ล่วงเกินซึ่งจิวหมินเสียแล้ว
 ซึ่งจิวหมินยกมือขึ้น วิหคน้อยบนพื้นก็กลายเป็นชายหนุ่มหน้าซีดขาว
 อีกครั้ง เขาไม่พูดไม่จาถึงมือสังหารอีกฝ่ายจนตาย
 คราวนี้เขาโกรธจัดจริงๆ แม้แต่แก่นวิญญูณก็ไม่ถอนออกมา ปลิดชีวิต
 อีกฝ่ายทันที

จนกระทั่งซึ่งจิวหมินพาเหล่าลูกศิษย์กลับเข้าเกาะเซียนผิงไหล ทั้ง
 หลีซุซุกับนกหลวนไว้นอกชายอาคาร นางจึงรู้ว่าถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าประตู
 นางจบเห่เสียแล้ว

แม้ไม่เข้าใจว่าเหตุใดซึ่งจิวหมินจึงต้องถอนแก่นวิญญูณของลูกศิษย์
 ผู้ นั้น แต่ลูกศิษย์สายตรงของประมุขเกาะเซียนผิงไหลไม่มีทางเป็น
 ผู้บ่าเพี้ยมารอย่างแน่นอน ต้องมีการเข้าใจผิดกันแน่ๆ

"เจ้าฟังข้าอธิบายก่อน ซึ่งจิวหมิน ข้าขออภัย ข้าแก้อาการคันยุบยิบ
 ให้เจ้าดีหรือไม่" นางตบชายอาคาร คนผู้ นั้นไม่มองนางแม้แต่แวบเดียวก็เดิน
 จากไปไกล

หลีซุซุห่อเหี่ยว แม้แต่นกหลวนข้างกายที่เดิมที่ฮึกเหิมยังก้มหน้าคอดก
 หนึ่งคนหนึ่งรถอยู่ในป่าซึ่งข้างๆ อย่างกระอักกระอ่วนใจเป็นเวลาสองวัน
 จวบจนเหยากงที่นำโอสถทิพย์มาส่งที่เกาะเซียนผิงไหลตระหนกถึง
 ความผิดปกติ จึงมารับนางเข้าไปด้วยตนเอง

เหยากงฟังต้นสายปลายเหตุแล้วเอ่ยอย่างขบขัน "เรื่องนี้มีอาจาโทษเจ้า
 สถานการณ์ตอนนั้นง่ายต่อการเข้าใจผิดจริงๆ นั่นละ ทว่าเจ้าล่วงเกิน
 ซึ่งจิวหมิน เขามีนิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้น เจ้าคงต้องลำบากหน่อยแล้ว"

เหยากงกระซิบข้างหูนาง อธิบายเรื่องราวให้ฟัง "ทุกคนบน
 เกาะเซียนผิงไหลต่างรู้ว่าซึ่งจิวหมินเป็นบุตรชายของประมุขตั้งอี่ ตอน

ประมุขตั้งชื่อผ่านด่านเคราะห์ในโลกมนุษย์ได้พบคนผู้หนึ่งเสียสละตนเอง เพื่อปกป้องเขา คนผู้นั้นเสียชีวิตเพราะช่วยเหลือประมุขตั้งชื่อ ทั้งบุตรสาว อาภัพไว้เพียงลำพัง ประมุขตั้งชื่อจึงพานางกลับพิภพเซียน ชำระไขกระดูก เปลี่ยนเส้นลมปราณให้นาง ประคบประหงมดูแลราวกับของล้ำค่า ทั้งทั้ง เกาะเซียนเผิงไหลต่างรู้ว่าประมุขตั้งชื่อตั้งใจจะให้ซังจิวหมินแต่งงานเป็น คู่บำเพ็ญในวันข้างหน้า ทว่าหญิงสาวที่เป็นมนุษย์ผู้นั้นกลับถูกเว่ยสวิน ลูกศิษย์ของเผิงไหลล่อลวงจนเสียพรหมจรรย์"

"เว่ยสวิน? ลูกศิษย์ที่ซังจิวหมินสังหารเมื่อสองวันก่อนหรือ"

เหยาถววงพยักหน้า "ก็ใช่น่ะสิ"

ใบหน้าของหลี่ชู่ชู่ฉายแววลำบากใจมากกว่าเดิม สถานการณ์ตอนนั้น เห็นคนที่มีไอมารทำท่าจะสังหารศิษย์สำนักเผิงไหล เป็นใครก็ต้องเข้าใจผิด ได้ง่าย ๆ คิดไม่ถึงว่าผู้อื่นแคะบายโทสะเท่านั้น

เหยาถววงมองศิษย์น้องอย่างเห็นใจ "ประมุขเกาะทรงขุยมกมุ่นกับการหลอมอาวุธ ช่วงนี้กำลังหลอมกระบี่เซียนเล่มหนึ่ง ตอนนี้มีผู้มีอำนาจ ตัดสินใจเรื่องต่างๆ ภายในเกาะจึงเป็นซังจิวหมิน เขารับคำสั่งจากอาจารย์ รุดกลับมาชี้แนะเคล็ดวิชาเบื้องต้นให้เจ้าซัวครว เจ้าลวงเกินเขาไป วันหน้า เกรงว่าคงใช้ชีวิตที่นี่ลำบาก"

หลี่ชู่ชู่มิใช่คนที่กล้าทำไม่กล้ารับ นางกะพริบตาปริบๆ ตัดสินใจได้ในทันที "ข้าจะไปขอขมา"

แม้จะเกิดความเข้าใจผิดอย่างช่วยไม่ได้ ถึงอย่างไรยอมดีกว่าให้นาง ฝ้ามองผู้บำเพ็ญมารผู้หนึ่งสังหารลูกศิษย์สำนักเซียนไปต่อหน้าต่อตาจริง ๆ

เหยาถววงถอนหายใจ "คงได้แต่ทำเช่นนี้ ทว่านิสัยเขาออกจะประหลาด เจ้าดูสิ แม้แต่หญิงสาวที่เป็นมนุษย์ผู้นั้นยังหวาดกลัวเขา เจ้าต้องเตรียมใจไว้"

ให้ตี"

หลี่ซู่ซู่พยักหน้า กุมกำปั้นยิ้มเอ๋อเสียงกังวาน "ขอบคุณศิษย์พี่หญิง"
 เขยาก็มองค้อนนางแวบหนึ่งก็เห็นศิษย์น้องหญิงบังคับกระบี่
 เหวะไปยังตำหนักเขียนที่นางซื้อมาก

เฮ้อ... ได้ยินมาว่าซังจิวหมินรับมือไม่ง่าย ศิษย์น้องหญิงมาเฝงไหล
 ครานี้ ไม่หวังให้ซังจิวหมินชอบนาง แต่ไม่กล้าแก้งนางจนเกินไปก็พอแล้ว

หลี่ซู่ซู่เดินเข้าไปในตำหนักเขียนอย่างเงิบเงียบ
 นางถูกซังจิวหมินขังอยู่นอกเกาะเขียนเฝงไหลสองวันแล้ว เลียบเคียง
 สืบดูจนรู้ว่าเหตุใดร่างกายเขาจึงมีไอมาร ซังจิวหมินไปกำจัดมารที่โลกมนุษย์มา
 บัดนี้เขาอยู่ในตำหนักเพื่อชำระล้างไอมารบนตัว ป้องกันมิให้เกิดมารในใจ

ที่ว่าผงดันยุบยิบออกฤทธิ์เจ็ดวัน ตอนนี่เขาต้องรู้สึกไม่สบายตัวแน่
 หากซังจิวหมินเห็นนางแล้ว เดว่าคงอยากบีบค้อนางให้ตาย ฉะนั้น
 นางจะเดินดุ่มๆ เข้าไปเช่นนี้มิได้

นางปกปิดกระแสปราณและกวาดตามองรอบๆ ตำหนักเขียน พบ
 แมวตัวหนึ่งกำลังนอนงีบอย่างเกียจคร้าน พอซยับเข้าไปใกล้ จึงพบว่า
 มีไข่แมว แต่เป็นลูกสี่ตัวต่างหาก

นางประกบฝ่ามือเข้าด้วยกัน "ข้าต้องการวิธีช่วยเจ้านายของเจ้า
 ถอนพิษผงดันยุบยิบ รบกวนเจ้าแล้ว"

สี่น้อยยิ้มตาที่ขมขื่นขึ้น มองนางอยู่นาน ก่อนจะหลับตาลงข้างหนึ่ง
 อย่างเกียจคร้าน

...เข้าไปเถอะ ข้าหลับตาข้างลี้มตาข้างก็แล้วกัน

หลี่ซู่ซู่หัวเราะออกมา ตอนนั้นนางเพิ่งเรียนวิชาแปลงร่างได้ไม่นาน

โชคดีที่มีพรสวรรค์ นางแปลงร่างให้เหมือนเสือน้อย เลียนแบบท่าทางของมัน คาบยาถอนพิษ ก้าวเดินเข้าไปในตำหนักอย่างผึ่งผาย

"อ้าวๆๆ" นางวางขวดยาถอนพิษในปาก ใช้พิน้ำนมจับเสื่อของ คนที่นั่งสมาธิอยู่บนตั่ง

ซึ่งจิวหมินลืมนดาขึ้น

หลี่ชู่ชู่เดาไม่ผิด เขากำลังขจัดไอบารินร่างกายอยู่จริงๆ เพราะ การลอบโจมตีของหลี่ชู่ชู่ครั้งนั้นทำให้สถานการณ์ของเขาตอนนี้เหมือน ฝูซำดำพลอย

จังหวะที่เห็นเสือน้อย เดิมที่เขาคิดจะเอ่ยคำว่า 'ไสหัวออกไป' อย่าง เย็นชา คิดไม่ถึงว่าเมื่อมองไปตรงหว่างคิ้วของมัน สีหน้าเขากลับแปลกไป

เห็นเพียงบนขนเสื่อกระจุกเล็กๆ ของมันมีสีแดงดุจซาแดงดงามแต่มีอยู่ จุดหนึ่ง

เขาหรีตาลง มองนางด้วยสายตาที่คาดเดาความนัยไม่ออก

หลี่ชู่ชู่ส่งสัญญาณให้เขามองสิ่งที่ตนเอามา ซึ่งจิวหมินยกมือขึ้น เดิมทีหลี่ชู่ชู่คิดว่าเขาจะหยิบขวดยา สุดท้ายเขากลับหิ้วหลังคองนางขึ้นมา อย่างเย็นชา

อึ้งเท่านั้นนี่มั้งทั้งสี่ของเสือน้อยตะกุกไปมากกลางอากาศ

ทำบ้าอะไรของเขา!

ชายหนุ่มมิได้มองขวดยาถอนพิษที่อยู่บนพื้น น้ำเสียงแจ๊วแวบซัน น่ากลัว "เดาหลอมโอสถยังขาดตัวนำโอสถอยู่อย่างหนึ่ง เดิมทีคิดจะ เลี้ยงเจ้าไว้อีกสองสามวัน ใครจะคิดว่าเจ้ากลับเอาตัวมาประเคนถึงที่เอง"

มืออีกข้างของเขาโบกดูบ ฝ่าเดาหลอมโอสถในตำหนักเปิดออก เขา หิ้วตัวหลี่ชู่ชู่ ทำท่าจะหย่อนลงในอัครีแท้

เปลวเพลิงร้อนแรงเกือบจะเผาทั้งน้อยๆ ของเจ้าเสื้อแล้ว นาง
เกาะเกี่ยวตัวอยู่บนนิ้วของเขา มองเขาด้วยแววตาอ่อนหวานน่าสงสาร

ซังจิวหมินเห็นสีหน้าตื่นตระหนกของนาง ในที่สุดความขุ่นซึ่งในใจ
ก็บรรเทาหลงไปไม่น้อย หลังหัวเราะเสร็จ สีหน้าเขาเปี่ยมด้วยเจตนาร้าย
จะปล่อยมือแล้วจริงๆ ถึงอย่างไร...ร่างเขียนก็ไม่ทำให้นางตายในทันทีทันใด
หรอก

เขาปล่อยมือ ยังถือโอกาสนี้ปิดฝาเตาหลอมไอศถด้วย

ซังจิวหมินเดินกลับไปข้างตั่ง นั่งขัดสมาธิเข้าฌานต่อ

หนึ่งเค่อผ่านไป สองเค่อผ่านไป เนิ่นนานผ่านไป...

ในที่สุดเขาก็ลืมตาขึ้นอย่างอดมิได้พลงมุ่นคิ้วมองไปยังเตาหลอม
ไอศถ

แม้กระทั่งเสียงก็ไม่มี มิใช่ว่าตายไปแล้วจริงๆ กระมัง จะอย่างไร
ก็เป็นบุตรของเจ้าสำนักเหิงหยาง เขาอบรมนาง สั่งสอนนาง รังเกียจนาง
ล้วนไม่เป็นไร แต่หากเกิดเรื่องกับนาง เฝิงไหล่ย่อมปิดความรับผิดชอบ
ไม่ได้แน่

หลังลั้งเลอยู่นาน เขายกนิ้วสองนิ้วขึ้นมา ฝาเตาหลอมไอศถลอยขึ้น
ตัวเตาหลอมไอศถเลื่อนเข้ามาหาเขา

เดิมที่เขาคิดจะหิวตัวคนข้างในออกมา แต่เมื่อมองไป ข้างในมีเพียง
เสื้อที่ถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่าน

คราวนี้แม้จะเป็นซังจิวหมินที่นิ่งสงบสุขุม จิตใจลึกล้ำยากคาดเดา
ก็อดรู้สึกร้อนรนขึ้นมามิได้ เขาหยิบ 'ก้อนถ่านขนาดเล็ก' ออกมาจาก
กองเพลิงด้วยสีหน้าแข็งทื่อ

"พื้นขึ้นมาเดี๋ยวนี้!"

มันไม่ตอบสนองแม่แต่น้อย

โทสะสลายหายไปหมดแล้ว ความตื่นตระหนกกลับความขุ่นซึ่งจันดี้น
คิดถึงหญิงสาวในป่าชิงของเผิงไหลผู้มีคิ้วตาคมจดจดงามผู้นั้นแล้ว
ซังจิวหมินก็เฝ้าริมฝีปากแน่น

เขายกมือขึ้น จิ้มไปตรงหว่างคิ้วของก้อนถ่าน หมายถึงถ่ายปรมาณเขียน
เข้าไปลองดู

ชั่วเวลาต่อมา เสียงใส่กังวานกลับดังขึ้นข้างหูเขา

"ท่านยกโทษให้ข้าแล้วหรือ"

เขาหันขวับกลับไปทันใด หญิงสาวผู้นั้นปรากฏตัวข้างกายเขาตั้งแต่
เมื่อใดก็สุดรู้ ทั้งยังเอียงศีรษะ ใบหน้าแยมยิ้มปานบุปผาขณะจ้องมองเขา
โดยไม่ทันตั้งตัว เขาปะทะกับนัยน์ตาดูจตุรสารทงดงามของนาง
หญิงสาวถอยหลังสองก้าว สองมือประสานกัน วางตรงหน้าผาก
อย่างจริงใจและโน้มตัวกราบลงไป

"หลี่ซู่ซู่ขอมาเขียนจวิน เรื่องนี้เป็นการเข้าใจผิด ถ้าเขียนจวิน
หายไกรธแล้ว โปรดอภัยให้ข้าด้วยเถอะ"

ซังจิวหมินเบนสายตาออกไป พลันเข้าใจว่าเป็นละครที่หญิงสาว
ซุกซนนิสัยเสียผู้นี้สร้างขึ้นมา เขาคิดว่าตนเองมองนางอย่างทะลุปรุโปร่งแล้ว
เสียอีก ไม่คิดว่ารอยแต้มสีชาตจะเป็น 'พิรุณ' ที่นางจงใจแสดงออกมา

ความตั้งใจดั้งเดิมของนางคือทำให้เขาจดจำนางได้และแก้แค้นนาง
ให้หน้าใจ

ซังจิวหมินบีบนิ้วมือเข้าด้วยกันจนเกิดเสียงดังกร๊อบๆ ก้อนถ่านในฝ่ามือ
แหลกละเอียด

"หลี่ซู่ซู่! เจ้าร้ายกาจยิ่งนัก!"

104

หลี่ซู่ซู่เห็นสีหน้าเขาไม่สบอารมณ์จึงรีบเอ่ยว่า "ข้าเข้าไปในเตาหลอมไอสถแล้วจริงๆ เพียงแต่ภายหลังกลัวท่านจะลืมน แต่ก็มิกล้ารบกวรท่าน จึงได้ออกมาก่อน" นางมีแก่นวิญญูณาตฺไฟ ในเตาหลอมไอสถแม้จะร้อนไปหน่อย แต่สำหรับนางกลับมิได้มีอันตรายใดๆ

หญิงสาวเกาะอยู่บนตั่งที่เขานั่งฝึกบำเพ็ญ สีหน้าจริงจัง
ซังจิวหมินเอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชา "ลงไปเสีย"

หลี่ซู่ซู่ทำตามอย่างว่าง่าย อึดใจต่อมาก็ปรากฏกายอีกครั้งห่างจากซังจิวหมินไปหลายซื่อ

หลี่ซู่ซู่มองเขาตาปริบๆ "ท่านเป็นศิษย์คนโตของเมิงไห่ล ท่านเป็นผู้ใหญ่ย่อมไม่ถือสาผู้น้อย อภัยให้ข้าเถอะนะเจ้าคะ"

ซังจิวหมินคลี่ยิ้มเย็นชา อสนี่หลายสายฟาดลงตรงหน้านาง นางถูกอสนี่สีน้ำเงินไล่ออกจากประตูไป

ประตูดำหนักปิดลงดังปังตรงหน้านาง

หลี่ซู่ซู่ท้อใจอยู่บ้าง เดิมที่นางอยากจะเกาะประตูพยายามต่อไปอีกนิด ใครจะรู้ว่าพอแตะมือจับประตู ความรู้สึกเจ็บจี๊ดจะแล่นเข้ามา หลี่ซู่ซู่รีบปล่อยมือทันที

บนประตูเขียนมีสายอสนีเล็กๆ ที่เปล่งประกายแวบแวบแผ่กระจายอยู่ คล้ายเส้นผม น้ำเสียงเย็นเยียบลอยมาจากข้างใน "ถอยออกไปไกลๆ น้อย"

หลี่ซู่ซู่ยกเท้าขึ้นถีบบานประตูตรงหน้า ไม่รอให้ซังจิวหมินบันดาลโทสะ ก็บังคับกระบี่เหาะหนีไปไกลแล้ว

ซังจิวหมินที่อยู่ข้างในได้ยินเสียงดังโครม คิ้วตาคพลันคมกริบ ฝ่ามือส่งอสนีออกไป แน่แน่นอนว่าย่อมพบเจอแต่ความว่างเปล่า หญิงสาวที่เหมือนจิ้งจอกน้อยเจ้าเล่ห์หนีไปไกลเสียแล้ว

เดิมที่ซังจิวหมินคิดว่าคงไม่ได้เห็นหลี่ซู่ซู่อีกพักใหญ่ ใครจะคิดว่าวันต่อมาเมื่อผลึกประตูออกไป ดอกซิงโปรยปรายลงมาดูสวยงาม ขยับเอง แม้ไม่มีลม รวมตัวอยู่ข้างกายเขา กลางอากาศปรากฏตัวอักษรหลายตัว...

'ศิษย์ที่จิวหมินจิตใจกว้างขวาง รูปร่างเป็นหนึ่งในหกพิภพ'

พอเห็นคำว่า 'จิตใจกว้างขวาง' เขาเกือบจะคิดว่าคนผู้นั้นกำลังเสียดสีเขา เมื่อคำว่า 'รูปร่างเป็นหนึ่งในหกพิภพ' ปรากฏออกมา เขาชะงักเล็กน้อย ก่อนจะยกมือขึ้นโบกดู ดอกซิงโปรยปรายเต็มพื้น

ซังจิวหมินวิจารณ์เสียงเย็น "ดีแต่ประจบประแจง สอพลอเอาใจ"

หลี่ซู่ซู่คงรู้ว่าเขามีนิสัยเย็นชาเข้มงวด จึงไม่มาปรากฏตัวต่อหน้าเขา

กล้าเพียงใช้วิธีการเช่นนี้ขอให้เขายกโทษให้

ซึ่งจิวหมินตั้งใจจะทำเป็นมองไม่เห็นนาง อีกเพียงครึ่งปีเป็นอย่างมาก การหลอมอาวุธของอาจารย์ก็จะเสร็จสิ้น หลีซู่ซู่เป็นเพียงเขียนชื่อของสำนักเหิงหยางที่เพิ่งโตเป็นผู้ใหญ่ จะก่อคลื่นลมอะไรในฝั่งไหลได้ ถึงอย่างไรจะไปหรือจะอยู่ รออาจารย์ออกมาก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ

เขาสงบใจฝึกบำเพ็ญ

แดนฝั่งไหลอยู่อย่างสงบมาแต่ไหนแต่ไร น้อยครั้งที่เกิดความขัดแย้ง วันแต่จะมีเรื่อง จึงจะมีคนมาขอคำชี้แนะจากเขา

กระนั้นเพิ่งกลับถึงตำหนัก กลับมีคนวิ่งเข้ามา

"อาจารย์อาจิวหมิน เกิดเรื่องใหญ่แล้ว หลีเสียนจี้กับศิษย์น้องหญิง ไหล่ช่วงตกลงไปในบ่อโยวบิงด้วยกัน"

"อะไรนะ!" เขามวดคิ้ว

บ่อโยวบิงเป็นสถานที่ที่หนาวเย็นที่สุดในแดนฝั่งไหล ใช้เป็นสถานที่ลงโทษลูกศิษย์ที่กระทำความผิด หากตกลงไป ดินเหนียวคือพลังตะบะ ได้รับความเสียหาย ร้ายหน่อยอาจเป็นอันตรายถึงชีวิต

เพียงครู่เดียวเงาร่างของซึ่งจิวหมินประหนึ่งสายลมรูดไปยังบ่อโยวบิงทันที

หลีซู่ซู่ก็ไม่คิดว่าเหตุการณ์จะเกิดขึ้นอย่างกะทันหันถึงเพียงนี้

เดิมทีนางตั้งใจจะแสดงความจริงใจในการขอขมาของตนเอง จึงถามศิษย์สำนักฝั่งไหลว่าสถานที่ใดสามารถแบกกิ่งต้นจิงขอขมา* ได้บ้าง

* ต้นจิง (Chaste tree) คือพืชสมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง ดอกสีม่วง กิ่งก้านมีหนามแหลม 'แบกกิ่งต้นจิงขอขมา' มีที่มาจากสมัยจั้นกั๋ว เหลียนพั่วแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นจ้าวตั้งแฉ้อจาลันเสี่ยวหรือขุนนางฝ่ายนุ่ แต่อีกฝ่ายคอยแต่หลอกลวง ยอมลงให้อย่างให้เกียรติและเพื่อความมั่นคงของแผ่นดิน ภายหลังเหลียนพั่วรู้ความจริง จึงสำนักผิดถอดเสื้อพันตัวด้วยกิ่งต้นจิงมาขอขมาเพื่อขอใช้ความผิด

ศิษย์สำนักเมิงไหลมองนางหน้าแดง ชี้นิ้วไปยังบ่อโยวปิง
 หลีซุซุหนึ่งยongๆ มองน้ำในบ่อก็ลึ้มเลิกความคิดทันที

การขอให้ผู้อื่นยกโทษให้มีสามวิธี ประจบเอาใจ ตามต้อไม่เลิก เรียก
 คะแนนสงสาร เพียงเพื่อทำให้ซึ่งจิวหมินใจอ่อน จะได้เรียนรู้เคล็ดกระบี่ซึ่งหง
 อย่างราบรื่น นางไม่มีความจำเป็นต้องเอาตัวเข้าไปเสี่ยงอันตราย ทำเช่นนั้น
 มีแต่จะเพิ่มความยุ่งยากให้ผู้อื่น

ขณะที่หลีซุซูกำลังจะจากไป สตรีผู้หนึ่งกลับกระโดดลงไปบ่อโยวปิง
 กะทันหัน

หลีซุซุไม่ทันระวัง จึงถูกนางพาลงไปบ่อโยวปิงด้วย ไอ่เยินซุมหนึ่ง
 เคลื่อนจากฝ่าเท้าขึ้นมาและแผ่ลามไปทั่วร่าง จนถึงกับมีชั่วขณะหนึ่งที่นาง
 มีอาจขยับตัวได้

ไอ่เยินในบ่อน้ำประหนึ่งลมแรงที่ฉีกทิ้งร่างกาย เมื่อตั้งสติได้ หลีซุซุ
 รีบว่ายน้ำไปที่ฝั่ง ทว่าเพื่อป้องกันมิให้ลูกศิษย์ที่ทำผิดหลบหนี ทุกย่างก้าว
 ในบ่อน้ำจึงกินแรงอย่างยิ่ง นางรู้สึกเหมือนตนเองตกลงไปในวังน้ำวน
 ทรมานยิ่งนัก

สตรีผู้มีใบหน้าขาวซีดเดิมที่ตั้งใจแน่วแน่ว่าอยากตาย คิดไม่ถึงว่า
 เมื่อกระโดดลงไปบ่อโยวปิง สัมผัสกับน้ำในบ่อที่น้ำกัวแล้ว นางพลัน
 รู้สึกหวาดกลัว รอบด้านไม่มีสิ่งใดให้คว้าจับได้ นางจึงเกาะหลีซุซุแน่น
 แขนขาทั้งสองยื่นเข้ามารัดตัวหลีซุซุไว้ คล้ายว่าหากหลีซุซุไม่ช่วยนาง สองคน
 ก็ต้องตายตกไปด้วยกัน

หลีซุซุโมโหแล้วจริงๆ เพราะหิริยามาเยือนโดยบังเอิญก็ช่างเกิด
 คนผู้นี้ไม่รักชีวิตของตนเองก่อน พอถึงเวลาจริงกลับเปลี่ยนใจ ทั้งยังจะ
 คิดทำร้ายผู้อื่น

ความเดือดดาลทำให้บังเกิดความกล้าไม่สิ้นสุด หลีซุซุตบแขนหญิงสาว
พลางถ่ายทอดเสียงไปถึงนาง "ปล่อยมือ ข้าจะคิดหาวิธีพาเจ้าเข้าฝั่ง"

ใบหน้าของหญิงสาวฉายแววหวาดหวั่น ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้าย
ยังคงกลัวตายอยู่ในบ่อน้ำ ไม่จับตัวหลีซุซุเอาไว้อีก

หลีซุซุกัดฟัน พานางว่าอย่าไปริมฝั่ง

ทั่วร่างหลีซุซุเปียมด้วยพลังจากเพลิงศักดิ์สิทธิ์ เหมือนพระอาทิตย์
ดวงน้อยๆ ที่อบอุ่น สามารถสกัดความหนาวเย็นในบ่อน้ำได้ครู่หนึ่ง

ข้างนอกมีคนส่งเสียงตะโกนอย่างลนลาน...

"แยءแล้ว แยءแล้ว! หลีเขียนจื้อกับศิษย์น้องหญิงใจขวางตกลงไปใน
บ่อโยวปิง"

ขณะที่ออกแรงว่ายน้ำไปข้างหน้า หลีซุซุคิดในใจ *สตรีผู้นี้มีนามว่าใจขวาง
กระมัง ประเสริฐ!*

ไม่ถนัดเลยกว่ามือของนางจะสัมผัสริมฝั่ง หลีซุซุปีนขึ้นไป

ใจขวางตื่นเต้นยินดีเช่นกัน นางร้องว่า "ช่วย..."

จับพลังหลีซุซุชุกทำขึ้น ถีบไปที่ไหล่นางหนึ่งที่ ส่งนางลงไป
บ่อน้ำเย็นอีกครั้ง

"ลงไปเสียเถอะ!"

ซังจิวหมินเข้ามาก็เห็นภาพนี้ ใจขวางถูกรองท่าหุ้มข้อสี่ขมพู่ของ
หญิงสาวถีบจนจมลงในบ่อน้ำเย็น

"..."

บรรดาลูกศิษย์ข้างหลังเขาปากอ้าตาค้าง นานครู่ใหญ่จึงเอ่ยว่า
"เจ้า...เจ้าถึงกับทำร้ายศิษย์น้องหญิงใจขวาง..."

เขียนจื้อในชุดสี่ขมพู่เปียกโชกไปทั้งตัว สภาพอ่อนจนขาดที่เดียว นาง

บัดมือสองที่ พลังเขียนธาตุไฟสีแดงวนรอบตัวนาง เพียงพริบตาอาภรณ์
บนร่างก็แห้งสนิทอีกครั้ง

หลี่ซุซุหันกลับไป เห็นซังจิวหมินสีหน้าบึ้งตึงเล็กน้อย กำลังมองตน
อย่างเดาอารมณ์ไม่ถูก ยังมีลูกศิษย์ข้างหลังเขาที่ทำหน้าตื่นตระหนก

หลี่ซุซุคิดในใจ ข้ามีเพียงแค่นี้ ยังอยากจะทำอะไรให้ซังจิวหมินด้วย
ไอเย็นในบ่อโยวปิงไม่สอดคล้องกับวิชาที่ตนบำเพ็ญ ตอนนั้นหลี่ซุซุ
รู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว

นางยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร ซังจิวหมินก็เหินตัวลงไปในบ่อโยวปิง
แหวกน้ำออกและจุ่มใจดวงขึ้นมา

หลังจากเขาขึ้นมาบนฝั่ง น้ำในบ่อที่ไหวกระเพื่อมก็สงบลง
ซังจิวหมินวางใจดวงลง ใจดวงสลบไปไม่ได้สติไปแล้ว นิ้วมือเรียวยาว
ของเขาวาดออกไป ถ่ายปราณวิเศษไปให้ ใจดวงลืมหายไป ทันทีที่เห็น
ซังจิวหมิน นางก็น้อยใจจนร้องไห้โฮเสียงดัง ก่อนจะคว้าแขนเสื้อของ
ซังจิวหมิน

"พี่จิวหมิน ใจดวงเกือบไม่ได้พบท่านอีกแล้ว"

พอได้ยินคำเรียกขานนี้ หลี่ซุซุก็รู้ทันทีว่าใจดวงผู้นี้เป็นใคร ที่แท้เป็น
มนุษย์สตรีนางสงสารที่ถูกล่อลวงให้เสียพรหมจรรย์ บุตรสาวบุญธรรม
ที่ประมุขตงอ้อรับมาเลี้ยงนั่นเอง ก็คงมีเพียงนางเท่านั้นที่สามารถเรียก
ซังจิวหมินว่าพี่ชายได้

ใจดวงร้องไห้ร้องไห้อย่างน่าสงสาร หลี่ซุซุขมวดคิ้ว ยิ่งมองยิ่งไม่สบ
อารมณ์ ร้องไห้เสียน้ำเวทนาเช่นนั้น ราวกับตนเป็นฝ่ายทำร้ายนางก่อน
อย่างนั้นล่ะ

ดั่งคาด ศิษย์สำนักเมิงไหลด้านข้างเอ่ยด้วยสีหน้าขุ่นขี้ "อาจารย์อา

จิวหมิน จะปล่อยให้เรื่องจบลงเช่นนี้ไม่ได้นะขอรับ"

หลี่ชู่ชู่พูดทันที "ไหนพวกเจ้าจึงไม่ถามนางว่าใครกันที่ทำให้ข้าตกลงไปในบ่อน้ำ ยังคิดจะดึงข้าให้ตายเป็นเพื่อน!"

ไฉ่ซวงแววตาไหววูบ ดวงหน้าเด็กชายซีดซุกไปหลบข้างกายซังจิวหมิน อย่างขลาดกลัว รวากับหลี่ชู่ชู่เป็นนางยักษ์

ท่าทางเช่นนี้ของนาง ประกอบกับความเงียบของซังจิวหมิน ทำเอาหลี่ชู่ชู่โมโห "ในเมื่อเจ้าบอกว่าข้าทำร้ายเจ้า เช่นนั้นข้าขอทำให้ช็อกแล้วหานี้ กลายเป็นจริงเลยก็แล้วกัน" นางพลันหัวเราะออกมา ก่อนจะผลักซังจิวหมิน ออกและกดตัวไฉ่ซวงลงไปใบบ่อโยวปิง

"รอให้ข้าทำผิดจริงๆ แล้วข้าค่อยรับโทษ" ก่อนหน้านั้นเจ้าลองไปตายดูสักครั้งเถอะ

ไฉ่ซวงเห็นนางเอาจริง ขณะที่ตนเองกำลังจะกลิ้งตกลงไปใบบ่อโยวปิง อีกครั้ง นางก็หวีดร้องเสียงแหลม "ว้าย! ช่วยข้าด้วย..."

มือข้างหนึ่งขวางหลี่ชู่ชู่ไว้และดึงไฉ่ซวงกลับมา

หลี่ชู่ชู่หันกลับไป ได้ยินเสียงเยียบเย็นของคนผู้หนึ่งเอ่ยว่า "มาเรียนรู้วิชาที่แดนผิงไหล ใ่วว่าเจ้าจะเหิมเกริมได้ ตั้งแต่ฟุ้งนี้เป็นต้นไป ลงโทษให้หลี่ชู่ชู่ไปสระล้างกระบี่ ล้างกระบี่พิเศษให้ครบพันเล่ม"

"ซังจิวหมิน เจ้ามันคนไม่มีตา อยากล้างเจ้าก็ไปล้างเอง ใครอยากจะเรียนเคล็ดกระบี่ซิงหงของเจ้า ข้าไม่เรียนแล้ว! ข้าจะกลับเดี๋ยวนี้!"

อัคคีกำเนิดใหม่ของหลี่ชู่ชู่จู่โจมไปยังซังจิวหมิน เปลวเพลิงสลายกลายเป็นความว่างเปล่าในชั่วพริบตาเมื่อเข้าใกล้เขา ซังจิวหมินสีหน้าไร้อารมณ์ ยกมือขึ้นเสกอสณีสึนลีให้กลายเป็นโซ่เส้นเท่าแขน มัดตัวหลี่ชู่ชู่ไว้

"เจ้าไม่มีสิทธิ์เลือก!"

ศิษย์สำนักเมิงไหลประคองไฉ่ซวงที่ยังตกใจไม่หายขึ้นมา

ไฉ่ซวงร้องไห้กระซิกไม่หยุด ตัวสั่นงันงก

ซังจิวหมินหุดมือกลับมา ก่อนจะพาหลี่ซู่ซู่ไปที่สระล้างกระบี่

ระหว่างทาง หลี่ซู่ซู่ดำศิษย์สำนักเมิงไหลในใจจนครบทุกคน
เจ้าพวกไร้เหตุผล ตาบอดกันไปหมดแล้ว

ในจินตนาการของนาง ซังจิวหมินถูกสับเป็นแปดท่อน

เมื่อถึงสระล้างกระบี่ ความร้อนระอุที่แตกต่างจากบ่อโยบิงโดยสิ้นเชิง
ก็ปะทะเข้ามา หลี่ซู่ซู่เหลือบตาขึ้น เห็นท่ามกลางทะเลเพลิงมีกระบี่วิเศษ
ชนิดต่างๆ ปักอยู่เต็มไปหมด บ้างมีสีนิมเกาะกระด้ากระด้าง บ้างทอรัศมีระยับ
จับตา ส่งเสียงแผ่วเบาของกระบี่วิเศษออกมา

ซังจิวหมินปิดสระล้างกระบี่และปล่อยตัวนาง จากนั้นนั่งขัดสมาธิ
ข้างกายนาง

ผู้มั่งเสียงของชายหนุ่มเยียบเย็น "ใช้หินหลอมเหลวชนิดร้อนพวกนี้
ล้างกระบี่ เช็ดปรมาณูบนตัวกระบี่ออก ล้างครบพินเล่มเมื่อใด ข้าจะ
ปล่อยเจ้าออกจากสระล้างกระบี่"

ซังจิวหมินเดินไปริมสระ ซ้อนกระบี่วิเศษเล่มหนึ่งขึ้นมา นิ้วมือเรียวยาว
ของเขาชักนำหินหลอมเหลวแทนน้ำ ลูบผ่านกระบี่วิเศษครึ่งแล้วครึ่งเล่า
ค่อยๆ เช็ดกระบี่อย่างละเอียดพิถีพิถัน

ปรมาณูสลายไป กระบี่วิเศษกลับมาสะอาดเอี่ยมอีกครั้ง เขาโบกมือ
กระบี่วิเศษลอยกลับไปในสระล้างกระบี่ดั้งเดิม

ก่อนหน้านี้อหลี่ซู่ซู่ยังเคารพนับถือเขา แต่บัดนี้ความคิดที่จะจับมือ

เป็นมิตรไม่หลงเหลืออยู่แม้แต่น้อย

ดวงตาที่ดำขาวตัดกันชัดเจนจ้องเขานิ่งเนิ่นนาน เห็นเขาไม่สะทกสะท้าน
นางพลันกะพริบตาปริบๆ ตอบอย่างว่าง่าย "ก็ได้ ข้าล้าง ข้าจะล้างเดี๋ยวนี้"

ดวงตาดำเข้มของซังจิวหมินจ้องมองนาง ไม่เอื่อยอะไร

หลี่ซุซุ่ยย่อตัวลงริมสระล้างกระบี่ นางโค้งริมฝีปากพลางยกมือขึ้น
กระบี่วิเศษหลายสิบเล่มลอยขึ้นกลางอากาศ พาให้หินหลอมเหลวกระเด็น
ขึ้นมาด้วย หญิงสาวสองมือทำมูทรา กระบี่วิเศษทั้งหมดพุ่งเข้าใส่ซังจิวหมิน
เหมือนปีศาจที่กางเล็บแยกเขี้ยว

หลี่ซุซุ่ยยืมหันกลับไป "ศิษย์พี่ระวัง ข้าเผื่อไหลไปหน่อยจึงมิได้ควบคุม
พวกมันให้ดี..."

ซังจิวหมินหน้าบึ้งตึง หลบกระบี่วิเศษ เพียงพริบตาก็มายู่ข้างหลัง
หลี่ซุซุ่ย

"ท่านจะทำอะไร ปล่อยข้านะ!"

หลี่ซุซุ่ดินรน ชายหนุ่มไม่ฟังคำโต้แย้ง จับมือนาง หยิบกระบี่สนิมเขรอะ
เล่มหนึ่งขึ้นมาและสอนนางล้างกระบี่

หลี่ซุซุ่ขยับตัวไม่ได้ หินหลอมเหลวร้อนระอุไหลผ่านปรารถนาพิเศษ
ในร่าง สร้างความเจ็บแปลบเล็กน้อย ทำให้นางรู้สึกไม่สบายตัว

มองกระบี่สนิมเขรอะที่เปล่งประกายมากขึ้นทุกที ในใจของหลี่ซุซุ่
ทั้งโมโหทั้งคับแค้น โยนกระบี่วิเศษออกไป กระบี่วิเศษตกลงไปใน
สระล้างกระบี่ หินหลอมเหลวกระเด็นขึ้นมายังโอบหน้านาง

ชายหนุ่มข้างหลังไม่เอื่อยอะไร ใช้หลังมือบังหินหลอมเหลวไว้

ได้ยินเสียงดังฉ่า แม้ซังจิวหมินจะเจ็บตัวเล็กน้อย แต่เขายังคง
ไม่ยอมให้นางจากไป

พอเห็นนางทำหน้าคับแค้นใจ ชังจิวหมินเงียบไปครู่หนึ่ง ขมวดคิ้ว จ้องหินหลอมเหลวที่เดือดปุดๆ เอ่ยปากอย่างแข็งทื่อว่า "ตั้งแต่ข้ายังเล็ก อาจารย์ก็ให้ข้าล้างกระป๋ิวเศษพันเล่ม เมื่อจิตใจเชื่อมโยงกับกระป๋ิว ย่อมสามารถฝึกเคล็ดกระป๋ิวชิงหงได้"

หลี่ซู่ซู่ขี้ไป เข้าใจทันทีว่าเขากำลังสอนเคล็ดกระป๋ิวชิงหงให้กับตน นางหันหน้าไปด้านข้างมองเขา "ถึงจะเป็นเช่นนั้นแล้วอย่างไร ไล่ช่วงเป็นคนทำร้ายข้าก่อน พวกเจ้าเฝิงไหลกลับลงโทษข้าเพราะนาง!"

ชังจิวหมินพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ข้ารู้ว่าไม่ใช่เจ้า"

"ท่าน...หืม? ท่านว่าอะไรนะ" หลี่ซู่ซู่มองเขาอย่างประหลาดใจ นางไม่ได้ฟังผิดไปกระมัง

ชังจิวหมินพูด "ประมุขตงอีรักใคร่ทะนุถนอมนาง ต่อให้ข้าเชื่อศิษย์สำนักเฝิงไหลเชื่อ ประมุขตงอีกลับไม่มีทางเชื่อ วันนั้นลงโทษเจ้าแล้วเรื่องนี้ย่อมยุติไป ประมุขตงอีไม่มีเหตุผลที่จะสืบสาวราวเรื่องได้อีก"

ยามเอ่ยถึงบิดาของตนเอง เขาใช้คำว่า 'ประมุขตงอี' อย่างเย็นชา

หลี่ซู่ซู่พูด "หากท่านพอรู้ว่าข้าไร้ศักดิ์ศรีถึงเพียงนี้ เขายินดีเปิดศึกกับแดนเทียนตงซู่ก็ไม่ยอมมิให้ข้าถอยเพราะเรื่องเช่นนี้แน่"

ชังจิวหมินสีหน้าเคร่งขรึมไร้ความรู้สึก พูดเบาๆ ว่า "เอาชนะชั่วครู่ทำร้ายศัตรูหนึ่งพัน ตนเองสูญเสียแปดร้อย ทั้งที่วิธีการที่อาวรุ่ไม่เอ็นเลียดมีมากมายนับไม่ถ้วน สามารถทำให้นางทนทุกข์ทรมานไม่สิ้นสุด อึดอัดใจแต่พูดอะไรมิได้ เจ้าอยู่นิ่งๆ รอดูไปเถอะ"

หลี่ซู่ซู่ยากจะเชื่อได้ว่าคำพูดที่ 'ร้ายกาจ' เช่นนี้จะออกมาจากปากเขา แผ่นหลังนางรู้สึกเย็นเยือก

หลังดิ่งสติกลับมาได้ จึงพบว่ามือของชังจิวหมินยังคงกุมมือตนอยู่

ไม่รู้กลัวนางหนีหรือกลัวว่านางจะบังคับกระบี่หลายสิบเล่มจู่โจมเขาคีก
ข้อนิ้วของเขาเด่นชัด ชักนำไอหยางรุนแรงจากสรวงล่างกระบี่ให้ไหลวน
รอบตัวนาง

หลี่ซู่ซู่ทานเสียงค่อย ๆ "เอ?"

ไอหยางรุนแรงในสรวงล่างกระบี่ค่อย ๆ ชับไอเย็นของบ่อโยวปิง
ในร่างกายนางออกไป ความเจ็บปวดหายไปแล้ว แทนที่ด้วยความรู้สึก
เบาสบาย

ที่แท้ไอเย็นในบ่อโยวปิงสามารถแก้ได้ด้วยไอหยางรุนแรงในสรวง
ล่างกระบี่ เช่นนั้นบัดนี้ซึ่งจิวหมินปิดสรวงล่างกระบี่ ใต้ช่วงที่อยู่ข้างนอก
ซึ่งมีไอเย็นเข้าสู่ร่างมิต้องถูกเคียวกว้าทรมาน เจ็บปวดแสนสาหัสอย่างนั้น
หรือ

นางกะพริบตาปริบ ๆ พลางหันหน้าไปมองชายหนุ่มข้างกาย

ซึ่งจิวหมินถูกนางจ้องมองครู่หนึ่ง สูดทำยทนมไม่ไหวแล้วจริงๆ จึงหัน
ดวงหน้าเล็กของนางออกไป ไม่ให้นางมองตนอีก ยังคงเอ่ยด้วยน้ำเสียง
เย็นเยียบเฉียบขาดว่า "มองอะไร ตั้งใจล่างกระบี่ไป"

105

ไม่รู้ผ่านไปนานเพียงใด หลีซู่ซู่ค่อยๆ ตระหนักถึงข้อดีของการล้างกระบี่
เคล็ดกระบี่เหิงหยางเด็ดขาดเฉียบคม เน้นความกล้าหาญ
เคล็ดกระบี่ซิงหงกลับเน้นทำความเข้าใจเจตจำนงของกระบี่ กระบี่ในมือนาง
ที่บางดูจึกจักจั่นสั้นรัว ความรู้สึกลึกลับบางอย่างถูกถ่ายทอดเข้ามา

นี่คือเจตจำนงกระบี่หรือ

ว่ากันว่าเคล็ดกระบี่ซิงหงหากฝึกฝนจนถึงขั้นสูงสุด เจ้าของกระบี่
จะสามารถสื่อสารกับกระบี่ได้ วันใดวันหนึ่งข้างหน้าไม่แน่อาจสามารถ
บ่มเพาะวิญญาณกระบี่ขึ้นมา

นางเป็นคนใฝ่รู้ใฝ่เรียนมาแต่ไหนแต่ไร เมื่อตระหนักถึงเคล็ดลับ
บางอย่าง ก็ไม่ต่อต้านการล้างกระบี่อีก ไม่ต้องให้ซังจิวหมินคอยชี้แนะก็เป็น
ฝ่ายตั้งใจล้างกระบี่เอง

นางล้างกระบี่อยู่ริมสระ ซังจิวหมินนั่งขัดสมาธิมองนางอยู่ได้ต้นไม้

เดิมทีหลีสุฑูคิดว่าตนเองต้องถูกขังอยู่ในสระล้างกระบี่นานมาก คิดไม่ถึงว่าเพียงเดือนกว่าซึ่งจิวหมินก็ปล่อยนางออกจากสระล้างกระบี่แล้ว

เมื่อออกไปจึงรู้ว่าไฉ่ซวงเนื่องจากไอเย็นในบ่อโยวปิงเข้าสู่ร่างกาย ถูกทรมาณแทบตายทั้งเป็นไม่กี่วันก่อนถูกประมุขตั้งอิ้วพาตัวไปแล้ว เปรียบเทียบกัน หลีสุฑูกลับยังกระโดดโลดเต้นได้ไม่เป็นอะไรแม้แต่น้อย

ศิษย์สำนักเมิงไหลพบหลีสุฑูแล้วยังคงคารวะนางด้วยความเกรงใจ หลีสุฑูถึงได้รู้ว่าเรื่องที่ตนถีบไฉ่ซวงกลับลงไปบ่อโยวปิงอีกครั้งในวันนั้น มิได้แพร่ออกไป

พอพบเจอลูกศิษย์ที่เห็นเหตุการณ์ในวันนั้นและโมโหนาง สีหน้าของ พวกเขากลับฉายแววหลบเลี่ยง เห็นหลีสุฑูก็ประสานมือคารวะ ทำเหมือน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หืม? ศิษย์สำนักเมิงไหลเป็นมิตรถึงเพียงนี้เชียวหรือ

ผ่านไปไม่กี่วัน ตอนอยู่ในป่าซึ่งมีศิษย์ชายผู้หนึ่งหน้าแดงเอ่ยปากเชิญ หลีสุฑูไปชมการแลกเปลี่ยนวิชาของศิษย์สำนักเมิงไหล

หลีสุฑูคิดในใจ หากกราบอาจารย์สำเร็จ คงยอมต้องอาศัยอยู่ในแดนเมิงไหลอีกนาน การสานสัมพันธ์กับคนในสำนักไว้ก่อนเป็นเรื่องจำเป็น

นางจึงตอบรับคำเชิญของเขาด้วยความยินดี

ศิษย์ชายผู้นั้นอ่อนน้อมมีมารยาท ทั้งยังเขินอายเล็กน้อย ยิ้มแย้ม พุดคุยกับหลีสุฑูตลอดทาง คิดไม่ถึงว่ายังไม่ทันออกจากป่าซึ่ง หักเลี้ยวแล้ว จะพบกับซังจิวหมินที่ตีหน้าเอ็นชานเสียก่อน

ศิษย์ชายเปลี่ยนท่าทีเป็นสำรวมทันใด รีบเอ่ยอย่างนอบน้อมว่า "คารวะอาจารย์อาจิวหมิน"

สายตาของซังจิวหมินกวาดผ่านหลี่ซู่ซู่ไปหยุดอยู่ที่ศิษย์ชายผู้นั้น
 "เจ้อตวน ศิษย์คนอื่นๆ ต่างฝึกกระบี่เตรียมพร้อมสำหรับการทดสอบ
 แต่เจ้ากลับเห็นการทดสอบเป็นเรื่องเล่นๆ เช่นนี้หรือ"

เจ้อตวนได้ยินน้ำเสียงเคร่งขรึมเย็นชาของเขาก็รู้ว่าอาจารย์อาจิวหมิน
 โมโหแล้ว

การทดสอบในแดนเมิงไห่ที่จัดขึ้นทุกสิบปี ลูกศิษย์ทุกคนล้วนต้อง
 เข้าร่วม จากนั้นผู้ชนะจะต้องต่อสู้กับเจ้ากระบี่คนก่อน หากขायหน้า
 ในการทดสอบ มิเพียงเป็นการทำให้อาจารย์เสียหน้า ยังต้องถูกลงโทษ
 เพราะความเกียจคร้านอีกด้วย

เจ้อตวนรีบอธิบาย "ขอเรียนอาจารย์อาจิวหมินว่าช่วงนี้ศิษย์ฝึกฝนกระบี่
 อยู่ตลอดเวลาขอรับ"

บนเกาะเซียนเมิงไห่ ทุกคนต่างกลัวอาจารย์อาจิวหมินที่เอาแน่เอานอน
 ไม่ได้ผู้นี้ เจ้อตวนก็ไม่เว้น

หลี่ซู่ซู่เห็นดังนั้นจึงรีบพยักหน้า พุดแทนเจ้อตวนว่า "เขาพุดมิมิด เขา
 ไม่ได้ละเลยการฝึกฝน"

เดิมที่เจ้อตวนเห็นว่าท่านเซียนทรงชวยยังไม่ออกจากการเก็บตัว
 เกรงว่าตนอยู่ในเมิงไห่จะรู้สึกเบื่อ จึงมาเชื้อเชิญด้วยความหวังดี ตอนนี้
 เขาหน้าซีดเผือด ดูแล้วน่าสงสารโดยแท้

พอนางเอ่ยปาก สีหน้าของซังจิวหมินก็บึ้งตึงกว่าเดิมหลายส่วน
 นัยน์ตาดำเข้มเลื่อนจากเจ้อตวนมายังหลี่ซู่ซู่ เอ่ยเสียงเย็นว่า "ข้า
 อบรมศิษย์สำนักเมิงไห่ เจ้ามีสิทธิ์สอดปากตั้งแต่เมื่อไร"

หลี่ซู่ซู่อดพุดมิได้ "ไม่แน่วันหน้าข้าอาจจะเป็นศิษย์สำนักเมิงไห่ก็ได้"
 ซังจิวหมินหัวเราะเสียดสี "ปณิธานของหลี่เซียนจื้อหาได้อยู่ที่กระบี่เซียน

ไม่ เฝิงไหลของข้าก็มีอาจยอมรับบุคคลโง่เขลาเช่นเจ้า ล้างกระบี่พันเล่มเสร็จแล้วยังไม่เข้าใจเจตจำนงกระบี่ กลับก่อวณจนศิษย์สำนักเฝิงไหลของข้าไม่คิดแสวงหาความก้าวหน้า มีผู้หนีเขียนจ๊อบกลับสำนักเหิงหยางไปเสียเถิด"

หลี่ชู่ชู่เอียงคอมองเขาอย่างไม่เข้าใจ นางมิได้โกรธมากนัก ชังจิวหมินเป็นคนโมโหง่าย อารมณ์แปรปรวนเช่นนี้อยู่แล้ว ก่อนหน้านี้นอนอยู่ที่สระล้างกระบี่ เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเขาไม่ได้เป็นคนช่างเสียดสีเหน็บแนมเช่นนี้ ตอนที่หลี่ชู่ชู่บอกว่านางเพียงสัมผัสได้ถึงเจตจำนงกระบี่เท่านั้น ยังมีอาจทำความเข้าใจ เขายังบอกว่าไม่เป็นไร

หลี่ชู่ชู่คิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาสองคนดีขึ้นแล้ว ผู้ใดจะคิดว่าวันนี้พบเขาโดยบังเอิญ ชังจิวหมินกลับมีท่าทีเย็นชาดังเดิม แม้กระทั่งแวตตายังเจือหนามแหลมทิ่มแทงคน

ทั้งสองคนจ้องตากัน

เจอตวนเห็นว่าเรื่องของตนทำให้หลี่เขียนจ๊อบเดือดร้อน ย่อมรู้สึกไม่สบายใจ จึงรีบเอ่ยว่า "เป็นความผิดของเจอตวน ศิษย์จะกลับไปเตรียมตัวสำหรับการทดสอบเดี๋ยวนี้ขอรับ" กล่าวจบเขาก็คารวะชังจิวหมิน ไม่กล้าหันกลับมามองหลี่ชู่ชู่อีกและจากไปอย่างรวดเร็ว

หลี่ชู่ชู่เดินตามชังจิวหมินไป "ท่านโมโหอะไรของท่าน"

เขามองต้นชิงเต๋ิมป่า แวดตาเฉยชา ยังคงเดินไปข้างหน้าโดยไม่สนใจนาง

หลี่ชู่ชู่เอามือไพล่หลัง เดินตามเขา เลียนแบบท่าทางของเขา เอ่ยวิจารณ์อย่างเย็นชาว่า "ศิษย์สำนักเฝิงไหลช่างโศคร้ายจริงๆ มีศิษย์ที่ใหญ่โตถึงเพียงนี้ ขอแนะนำไปเรียนรู้จากศิษย์ที่ใหญ่ของข้าว่า"

สิ่งใดที่เรียกว่าวิญญาณขจรตรงสุภาพ ย่อมเป็นที่เคารพรักของปวงชน"

ซังจิวหมีนหยุดเดิน แค้นหัวเราะพลางหันมามองนาง "เหตุใดข้าจึงโมโหนะหรือ"

เขาสืบท้าออกมาก้าวหนึ่ง หลีซู่ซู่มองสบดวงตาสีดำที่กำลังบ่มเพาะลมพายุแล้วถอยหลังหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว นางรู้ลึกประหม่าเล็กน้อยโดยไม่มีสาเหตุ

ซังจิวหมีนเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชา "เจอตวนเป็นลูกศิษย์ที่โดดเด่นที่สุดของเผิงไห่ลตลอดร้อยปีมานี้ หลีเซี่ยนจื่อตนเองไม่ฝึกฝนวิชา ก็อย่าได้ไปก่อกวนเขาเลย"

"ข้าไม่ได้ก่อกวนเขา" นางแหงนหน้าพูด "ท่านอย่ามาใส่ร้ายข้า"

เขามองดวงหน้างดงามตั้งผลท้อผลหลี่ที่สุกงอมของนาง ไม่เอ่ยอะไรอีก ก็หันหลังจากไป

นับจากวันนั้นเป็นต้นมานางก็ไม่เห็นซังจิวหมีนอีก

หลีซู่ซู่คิดในใจ *สารเลวนิสัยเสีย เริ่มสอนเคล็ดกระบี่ชิงหงให้ข้าแล้ว มิใช่หรือ ไฉนเพิ่งจะเริ่มต้นก็ไม่สนใจข้าเสียแล้ว*

หากไม่เพราะก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่สระล้างกระบี่ซังจิวหมีนเคยพูดว่าจะรับมือกับไฉ่ซวงด้วยวิธีที่อาวุธมีต้องเป็อนเลือด หลีซู่ซู่ยังคิดว่าเขาจงใจละเลยนางเพราะไฉ่ซวงน้องสาวบุญธรรมของเขา

หลายวันนี้ผลครามบนเกาะเซี่ยนเผิงไห่ลตลอดแล้ว ทุกวันตอนเช้าในที่พักของหลีซู่ซู่จะมีผลครามสดใหม่ปรากฏอยู่หลายผล นางคิดว่าเป็นของที่เซี่ยนจื่ออ่อนโยนในแดนเผิงไห่ลตลอดเตรียมไว้ให้นาง จึงมิได้ใส่ใจมากนัก

วันนี้การทดสอบของเผิงไห่ลตลอดจะตัดสินว่าใครเป็นผู้ชนะ นางใช้ปาก

คาบผลคราม วิ่งออกไปดูการประลองอย่างเบิกบาน

โลกบำเพ็ญเพียรยกย่องผู้มีความสามารถ เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่สมัยโบราณ

ได้ยินว่าเจอตวนผ่านการทดสอบอย่างราบรื่นมาโดยตลอด วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการทดสอบ หลีชูชูจึงตัดสินใจไปดูสักหน่อย

พอนางปรากฏตัว เจอตวนก็เห็นนางท่ามกลางกลุ่มคนทันที

ศิษย์สำนักเมิงไหลล้วนสวมชุดสีครามพลัวไหว เรือนผมสีดำครอบด้วยเกี้ยวหยก ศิษย์หญิงประดับผมด้วยปิ่นหยกแกะสลัก หลีชูชูมิใช่ศิษย์สำนักเมิงไหล นางสวมชุดสีแดง ประหนึ่งดอกท้อบนกิ่งที่ผลิบานในเดือนสาม เหวห้อยกระพรวนเงินดงาม ต่างจากการแต่งกายของเมิงไหลโดยรวมอย่างสิ้นเชิง

เจอตวนใบหน้าแดงเรื่อ พักหน้าให้นางจากที่ไกลๆ

เดิมทีหลีชูชูไม่ได้มาดูเขาโดยเฉพาะ แต่พอเห็นเจอตวนมีมารยาทเช่นนี้ นางจึงโบกมือตอบ ทำทำให้กำลังใจเขา

สายตาเย็นเยียบเลื่อนมาที่นาง หลีชูชูเหลือบตามอง เห็นซังจิวหมินที่นั่งอยู่ตรงตำแหน่งประธาน

ไม่นานการประลองก็เริ่มต้นขึ้น เป็นเช่นที่ซังจิวหมินว่า เจอตวนเป็นศิษย์ใหม่ที่โดดเด่นที่สุดของเมิงไหลในช่วงร้อยปีมานี้จริงๆ เขาเอาชนะผู้อาวุโสได้ไม่น้อย กระบี่เทียนทอประกายวิบวาว

ผู้ชนะในตอนสุดท้ายก็คือเจอตวน

ศิษย์สำนักเมิงไหลด้านข้างที่มีท่าทางตื่นเต้นพูดว่า "อย่างนี้ศิษย์ที่เจอตวนมิใช่ต้องต่อสู้กับอาจารย์อ้าวหมินหรือ"

ผู้ชนะสามารถทำทนายเจ้ากระบี่คนก่อนได้ ซังจิวหมินเป็นเจ้ากระบี่

มาร้อยปีแล้ว สิ่งทีศิษย์สำนักเมิงไหลตั้งตารอมากที่สุดในการทดสอบครั้งนี้ ก็คือภาพนี้

อาจารย์อาที่ไม่ยิ้มแย้ม นิสัยแปลกประหลาด ปะทะกับเจ้าตวน จะต้องนำตื่นตามากแน่ๆ

ก่อนหน้านี้น่านเขียนหรงชวยถึงขั้นบอกว่าผู้ใดชนะลูกศิษย์เขา ชังจิวหมินได้ แม้ว่าเขาจะไม่รับศิษย์อีกแล้ว แต่ก็จะถ่ายทอดเคล็ดกระบี่ชิงหง ให้คนผู้นั้นทั้งหมด ทุกคนต่างรู้ว่าหรงชวยทำเช่นนี้เพื่อฝึกฝนลูกศิษย์ ทีโดดเด่นที่สุดของตน ทว่าต่อให้เป็นเช่นนี้ ร้อยปีที่ผ่านมาก็ไรๆ ต่างก็อยาก เอาชนะชังจิวหมิน

เคล็ดกระบี่ชิงหงนำดีดังดูใจเพียงใด มิต้องกราบเขาเป็นอาจารย์ ก็สามารถเรียนรู้เพลงกระบี่ขั้นสูงสุดของหกพิภพได้อย่างนั้นหรือ

หลี่ชูชูครุ่นคิดในใจ บนลานประลองชังจิวหมินกับเจ้าตวนประมือ กันแล้ว

เจ้าตวนโค้งคารวะ ชังจิวหมินไม่แสดงท่าทีใดๆ คนข้างล่างชินกับ ท่าที่ไม่เห็นใครในสายตาของเขาแล้ว จึงไม่มีใครวิพากษ์วิจารณ์อะไร

ทว่าเจ้าตวนออกกระบวณท่ากระบี่ไปหลายสิบท่าแล้ว กระบี่ของ ชังจิวหมินกลับเพียงป้องกัน มิได้ป้อนกระบวณทำให้เขาเลย

"อาจารย์อาจิวหมินยังคงรักษารมณเณียมเดิม ต่อให้เจ้าตวนก่อน... เอ่?" ทุกครั้งเมื่อมีการทดสอบ เขาจะต่อให้ลูกศิษย์ห้าสิบกระบวณท่า วันนั้น กลับต่อให้เจ้าตวนถึงแปดสิบกระบวณท่า

กระบี่ของชังจิวหมินเหมือนตัวเขา เย็นชาลึกล้ำรับมือยาก ทั้งยัง เรียบง่ายรุนแรง ยุติการต่อสู้อย่างรวดเร็ว

กระนั้นกระบวณท่ากระบี่ที่เขาใช้ในวันนี้กลับงดงามปราดเปรียว

ตัวกระบี่คล้ายกำลังร้ายกลอน ปรานวิเศษสี่ขาวไหลวน แทบจะสร้าง
ความตื่นตะลึงให้กับทุกคน

"อาจารย์อาจิวหมิน..." ศิษย์หญิงมองบุรุษบนลานประลอง อ้าปาก
เอ่ยวาจาตะกุกตะกัก ใบหน้าแดงเรื่อ

ไฉนนางจึงไม่เคยสังเกตมาก่อนว่าบุคคลที่น่ากลัวและไม่น่าคบหา
อย่างซังจิวหมินรูปงามถึงเพียงนี้

หลี่ซุซุตกใจกับเจตจำนงกระบี่อันยิ่งใหญ่ชั่วขณะหนึ่งเช่นกัน นาง
พอเข้าใจแล้วว่าเหตุใดทั้งที่เคล็ดกระบี่ของสำนักเหิงหยางก็ไม่ด้อย แต่บิดา
กลับยื่นกรานอยากให้นางมาเรียนวิชาที่เมิงไหล

ไม่นานกระบี่ของซังจิวหมินก็ชี้ไปที่หน้าอกของเจ้อตวน เจ้อตวน
รู้สึกไม่ยินยอมอยู่บ้าง ก่อนจำต้องยอมรับความพ่ายแพ้อย่างหดหู่

ซังจิวหมินเก็บกระบี่ มิได้มองหลี่ซุซุและลูกศิษย์คนอื่นๆ มุ่งหน้ากลับ
ตำหนักเขียนของตน

หลี่ซุซุชุกกลอกตาอบหนึ่ง พลันบังเกิดความคิด

เอาชนะซังจิวหมินได้ ก็จะได้เรียนรู้เคล็ดกระบี่ซึ่งทรงทั้งหมดใช่หรือไม่

ซังจิวหมินเดินไปได้ไม่ไกลก็ได้ยินเสียงลมเบาๆ ดังข้างหู ใบไม้ร่วง
ได้ฝ่าเท้าถูกพัดออกไปหลายก้าว เขาหรือตาลงเล็กน้อย มิได้หันกลับไป

เงาคนสายหนึ่งถือกระบี่แทงเข้ามากลางอากาศ

กระบี่เขียนของเขามีได้ออกจากฝัก เขาใช้ฝักกระบี่รับกระบี่ของผู้มา

หญิงสาวในชุดสีแดงถูกแรงปะทะจนถอยหลังไปหลายก้าว ปลายเท้า

แตะสะกิดต้นซิ่ง ถือกระบี่ฟาดฟันใส่เขาอีกครั้ง

ตอนนั้นนางศึกษาอาคมมามากมาย แต่กลับมิได้ฝักกระบี่ เพลงกระบี่

ที่อาศัยเรียนรู้จากการดูผู้อื่นมาไว้ระเบียบแบบแผน มีแต่ความห้าวหาญ
ขณะพุ่งออกไปอย่างสะเปะสะปะ

"หลี่ซู่ซู่" ชั่งจิวหมินมุ่มปากกระตุก "เจ้าทำอะไรของเจ้า"

หญิงสาวดวงตาเปล่งประกาย "ข้าได้ยินพวกเขาบอกว่าผู้ใดเอาชนะ
ท่านได้ ท่านเขียนหรงซุ่ยจะถ่ายทอดเคล็ดกระบี่ซึ่งหิงให้คนผู้นั้นทั้งหมด
ระวัง!"

เขาแค้นเสียดายหยัน "หน้าอย่างเจ้านะหรือ เช่นนั้นก็ลองดูสิ"

คำพูดนี้เป็นความจริง เขาอายุมากกว่าหลี่ซู่ซู่มาก ในฐานะบุตรชาย
ของประมุขตงอี่ที่มีพลังตบะแข็งแกร่งและลูกศิษย์สายตรงเพียงคนเดียว
ของหรงซุ่ย พลังตบะของชั่งจิวหมินลึกล้ำยากคาดเดา

แต่คำพูดนี้ก็กลับกระตุ้นความอยากเอาชนะของหลี่ซู่ซู่ นางมีนิสัย
ไม่ยอมอ่อนนให้ใคร

เดิมที่ตั้งใจจะประมือกับเขาเท่านั้น แม้เป็นไปไม่ได้ที่จะชนะ
อย่างมากวันหลังก็ค่อยลองใหม่ ทว่าพอชั่งจิวหมินเอ่ยเช่นนี้ เฟิงหวงน้อย
ก็โมโหจนขนตั้ง

เขาจะถูกใครกัน!

นางตัดสินใจไม่ใช้กระบี่ แต่ใช้อาคมต่อสู้กับเขา

หลี่ซู่ซู่มีแก่นวิญญูณฟ้าอยู่แล้ว อัคคีแท้สว่างโรจน์ในมือนาง
ชั่วเวลานั้นเกาะเขียนเงาไหลทั้งเกาะอุณหภูมิตั้งขึ้นไม่น้อย อัคคีแท้ลุกลาม
ไปจนถึงปลายเท้าของชั่งจิวหมิน

เขายกมือขึ้น สายลมพัดตามนิ้วมือเขา อัคคีแท้มอดดับทั้งหมด

หลี่ซู่ซู่คิดในใจ *หมดกัน วิธีนี้ก็ใช้ไม่ได้ผลหรือ*

ฉับพลันนางเกิดไหวพริบจึงเอ่ยว่า "รับกระบวณท่า!"

หลีซุซุปาไข่มุกเม็ดหนึ่งออกไป

เขามีบทเรียนจากผงดันยุบยิบครั้งก่อนแล้ว จึงไม่ทำลายมัน
จนแตกละเอียดอีก แต่เบียดตัวหลบ

หลีซุซุค้นหาในถุงฟ้าดินและปาของออกไปอย่างต่อเนื่อง...

ร่มกระดาศเคลือบน้ำมัน ถึงหูลู่ ศิลาวิญญาน

ซังจิวหมินหน้าถ่มึงทิง

จวบจนนางปายาลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกมา ยาลูกกลอนระเบิดออก
หมอกขาวฟุ้งตลบไปทั่ว กลายเป็นกระต่ายพันเหล็กนับไม่ถ้วนที่ดูน่ารัก
ทว่าดุร้าย กระโจนเข้ามากัดเขา

ไม่รู้ว่าของเหล่านี้เป็นอาวุธเอาตัวรอดประเภทใดของหลีซุซุ ซังจิวหมิน
อยู่ท่ามกลางหมอกฟุ้ง ช่วงขณะหนึ่งที่มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น

เขารู้ว่าหลีซุซุเจ้าเล่ห์แสนกล จึงไม่กล้าปีบของจำแลงเหล่านี้
ให้แหลกสลายจริงๆ ได้แต่ยืนอยู่กับที่อย่างเย็นซา เขามีร่างเซี่ยน เศษสวะ
เหล่านี้กัดเขาไม่ก็ตี ความรู้สึกไม่ต่างจากการถูกจี้จี้

เพิ่งจะคิดเช่นนั้นก็มีคนแหวกฝ่าหมอก ยกมือขึ้นจุ่มมาที่เขา แม้จะ
มองอะไรไม่เห็นชั่วขณะ แต่ประสาทหูของซังจิวหมินกลับไวมาก เขา
อยากจะยุติการต่อสู้อันเหลวไหลครั้งนี้ จึงแสร้างทำเป็นไม่รู้ รอจนนางมาถึง
ตรงหน้าค่อยลงมือ

ซังจิวหมินสัดข้อมือหลีซุซุไว้ นางจงใจก้าวพลาด ร่างกายเียงงน
ราวกับจะล้มลงบนพื้นในอึดใจต่อไป

มือขาวซีดเย็นเฉียบข้างหนึ่งคว้าตัวนางไว้กะทันหัน

นางอึ้งงันไป

อันที่จริงนี่เป็นเพียง...กระบวนท่าที่ทำให้คนประมาทศัตรูเท่านั้น แต่

ในเมื่อซังจิวหมินหลงกลแล้ว มีผู้ดำเนินการไปตามแผน หลีซุซุกระโจน
เข้าหาเขา จังหวะที่ออกแรงกดเขาลงบนพื้น ยันต์ตรีร่างสีฟ้าในมือแปะลง
บนหน้าผากเขา

"ท่านแพ้แล้ว!" นางกดไหล่เขาไว้ หยิบกระบี่ของเขาที่อยู่ด้านข้าง
ขึ้นมา ฝักกระบี่ชี้ไปที่ลำคอเขา "ศิษย์พี่จิวหมิน ท่านยอมแพ้หรือไม่!"

หมอกฟุ้งสลายไป กระจต่ายฟันเหล็กครอบด้านกลายเป็นเงามายา

ทิวทัศน์แห่งแล้งตลอดหมื่นปีไม่เคยเปลี่ยนแปลงของเมฆไหลปรากฏ
เบื้องหน้าเขา หญิงสาวนั่งคร่อมอยู่บนเอน เว่งให้เขายอมแพ้ด้วยน้ำเสียง
กระหึ่มใจ

ร่างกายเขาแข็งทื่อ "ลงไป"

หลีซุซุยิ้มว่า "ยอมแพ้เร็วเข้า! ท่านถูกยันต์ตรีร่าง ถึงอย่างไรก็ขยับตัว
ไม่ได้ ถ้าวันนี้ไม่ยอมแพ้ เรื่องนี้ก็ไม่จบ"

ไม่รู้เป็นเพราะวิธี 'ต่าซ้า' ของนางทำให้เขาโมโหหรือไม่ หางตาของเขา
เป็นสีแดงเรื่อ นิ่งเสียบไม่พูดไม่จา

นางอดร้อนใจมิได้ ผลักเขาหนึ่งที่พลงเอ่ยว่า "นี่ ท่านเซี่ยนหรงซุย
ไม่ได้บอกสักหน่อยว่าต้องเอาชนะท่านด้วยวิธีใด ตอนอยู่ที่สระล้างกระบี่
ท่านเป็นคนบอกเองว่าการศึกไม่หน่ายกลอุบาย"

คนเบื้องล่างที่ 'ขยับไม่ได้' ทำได้เพียงงอนิ้วมือเข้าด้วยกัน

ตอบด้วยน้ำเสียงคลุมเครือ "อืม"

106

หลี่ซู่ซู่รู้สึกว่าภาพตรงหน้าช่างคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก ภาพเหตุการณ์
ที่ไม่ปะติดปะต่อวาบผ่านไปในสมอง ใต้แสงจันทร์ในโลกมนุษย์ ปีศาจจิ้งจอก
ชายหนุ่มที่เจ้าเล่ห์ชั่วร้าย...

มารฝันสะดุ้งโหยง รีบร้ายอาคมอีกครั้ง มั่นมองลูกแก้วหลิวหลี่ที่รัศมี
จางลงทุกที

แยแล้ว ประคองไว้ได้อีกไม่นาน

ช่างประหลาดเหลือเกิน

มารฝันมองลูกแก้วหลิวหลี่ ในใจของหลี่ซู่ซู่คล้ายมีบางสิ่งกำลัง
ต่อต้านอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดนี้อยู่

หลี่ซู่ซู่ขมวดคิ้วและสะบัดคิ้วระชะ ภาพเหล่านั้นเลื่อนรางไป

นางคิดมากไปเองกระมัง นางยังไม่เคยไปแดนมนุษย์ จะมีความทรงจำ
ในแดนมนุษย์ได้อย่างไร

การทดสอบของศิษย์สิ้นสุดลง ท่านเขียนทรงขุ่ยไม่อยู่ ชังจิวหมินยอมรับอย่างเงียบๆ ว่านางชนะแล้ว หลายวันนี้จึงสอนวิชากระบี่ขั้นพื้นฐานให้นาง

นางหาฐู้ไม่ว่าชังจิวหมินเข้าใจเคล็ดกระบี่ซึ่งทรงอย่างทะลุปรุโปร่งแล้วให้เขาเป็นคนสอนนางก็ยิ่งได้

ไม่จำเป็นต้องให้ชังจิวหมินสั่ง ทุกวันตอนเช้านางจะไปล้างกระบี่ที่สระล้างกระบี่อย่างว่องว้าย จนกระทั่งถึงยามเย็นค่อยให้ชังจิวหมินถ่ายทอดเคล็ดกระบี่ให้นาง

เขาเข้มงวดกับตนเอง ตอนสอนหลี่ชูชูยอมไม่ยกเว้นเช่นกัน หากกระบวนท่ากระบี่ของนางผิด เขาจะตีข้อมือนางอย่างไม่ปราณี

หลี่ชูชูกัดฟัน อดทนไว้ทุกครั้ง

กลับมีวันหนึ่งชังจิวหมินเห็นท่าทางทนเจ็บของนางโดยบังเอิญ เขามั่นคิ้วเล็กน้อย

ตกกลางคืนในห้องของหลี่ชูชูมีผลครามมากกว่าเดิม ผลไม้ชนิดนี้กรอบหวานรสชาติดีอร่อย กินลงไปแล้วจุดหลังไถจะกระจ่างใส เป็นสิ่งที่สำนักเหิงหยางไม่มี

หลี่ชูชูอดตั้งตัวเขียนจื่ออ่อนยามยามมิได้ "ผลไม้เม็ดโตมาจากที่ใดหรือ" เขียนจื่ออ่อนส่ายหน้า ตอบอย่างประหลาดใจ "ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน"

นางรู้ว่าแดนเผิงไหลมีผลครามล้ำค่า แต่ผลครามปลูกอยู่ที่ใดเขียนจื่ออ่อนที่เกิดในแดนเผิงไหลยังไม่เคยได้ยินมาก่อน

เขียนจื่ออ่อนขอตัวจากไป ทิ้งให้หลี่ชูชูจ้องผลครามอยู่นาน ไม่รู้นางคิดอะไรอยู่

วันต่อมาหลี่ชูชูไปตำหนักเขียน กลับไม่พบชังจิวหมิน เขียนรับใช้ใน

ตำหนักเขาบอกว่าประมุขตั้งอ้าปาไฉ่ชวงกลับมาที่เผิงไหล ชั่งจิวหมินกำลัง
พูดคุยกับประมุขตั้งอ้า

หลี่ชู่ชู่หลุบตา กำผลไม้ในมือพลางรับคำ

เช่นนั้นก็รอกอีกสองสามวัน รอให้ชั่งจิวหมินมีเวลาก่อน

ทว่าการรอกคอยครั้งนี้หลี่ชู่ชู่กลับได้ข่าวอื่นมาแทน...

หมุ่นี่ในแดนเผิงไหลต่างลือกันว่าชั่งจิวหมินกำลังจะแต่งงานเป็น
คู่บ่าเพ็ญกับไฉ่ชวงแล้ว เรื่องที่ไฉ่ชวงถูกเว่ยสวินล่อลวงให้เสียพรหมจรรย์
ก่อนหน้านั้น คนในแดนเผิงไหลกว่าครึ่งต่างก็รู้ เพียงแต่ผู้บ่าเพ็ญเพียร
ให้ความสำคัญกับการรักเดียวใจเดียว หาได้สนใจเรื่องความบริสุทธิ์
ของสตรีไม่

แม้โลกบ่าเพ็ญเพียรไม่ใช่ใจ แต่ไฉ่ชวงที่เคยเป็นมนุษย์มาก่อน
กลับใส่ใจยิ่ง

ได้ยินว่าหลังกลับแดนเซียนตงชู่แล้ว นางพยายามฆ่าตัวตายหลายหน
เคราะห์ดีที่ประมุขตั้งอ้าขวางไว้ได้

ไฉ่ชวงพูดอีกๆ อักๆ ว่าเว่ยสวินบีบบังคับนาง ในใจนางมีเพียงพี่ชาย
เท่านั้น ประมุขตั้งอ้าจึงเป็นคนตัดสินใจ ให้ชั่งจิวหมินแต่งงานเป็นคู่บ่าเพ็ญ

หลี่ชู่ชู่ไม่รู้เหมือนกันว่าเหตุใดในใจจึงอัดอั้นหงุดหงิด

นางเดินออกไปข้างนอก บังเอิญเจอไฉ่ชวง

ไฉ่ชวงโบหน้าซีตเซียวอยู่บ้าง ไม่ขาวกระจ่างอมเลือดฝาดเหมือน
แต่ก่อน คิดว่าไฉ่เย็นในบ่อโยวปิงยังคงส่งผลกระทบต่อนางมาก

ทั้งที่ไฉ่ชวงเป็นผู้บ่าเพ็ญเพียรแล้ว แต่กลับยังทำตัวเหมือนสตรี
ในโลกมนุษย์ ปักชูดิวาห์ด้วยตนเองอย่างเขินอาย

หลี่ชู่ชู่ปรายตามองชูดิวาห์สีแดงสดในมือนางพลางแน่นปาก

แน่นอนว่าไฉ่ซวงก็มองเห็นหลี่ซู่ซู่เช่นกัน ไฉ่ซวงมีสีหน้าเบิกบาน
ไว้เตียงสา รวากับจำเรื่องบาดหมางก่อนหน้านี้ไม่ได้แล้ว นางเข้ามาจับมือ
หลี่ซู่ซู่และเอ่ยว่า "หลี่เซี่ยนจื่อ เจ้ามาหาพีจิวหมินหรือ เขาไม่อยู่"

หลี่ซู่ซู่ดึงมือออก "ข้ารู้แล้ว"

นางไม่ชอบไฉ่ซวง จึงไม่อยากคุยกับอีกฝ่าย

ไฉ่ซวงเห็นนางจากไปโดยไม่พูดอะไรต่อก็รีบเอ่ยว่า "เจ้าจะไม่ถาม
หน่อยหรือว่าพีจิวหมินไปที่ใด"

หลี่ซู่ซู่หันกลับมา ยิ้มมองนางพลางส่ายหน้า "ไม่ถาม เจ้าอย่าได้บอก
เป็นอันขาด"

ไฉ่ซวงหน้าตึง ทำเหมือนไม่ได้ยินคำพูดนาง "เขาไปโลกมนุษย์
ไปเสาะหาน้ำตามนุษย์เงือก* ให้ข้า ในแดนมนุษย์หากแต่งงานแล้วก็มี
กรรมเนียมการมอบสินสอด น้ำตามนุษย์เงือกแก้สับแก้หายดสามารถทำให้
คนอ่อนเยาว์ตลอดกาล ร่างกายแข็งแรงตลอดภัย"

หลี่ซู่ซู่พูด "การคุยกับเจ้าช่างลำบากแท้ เอาอย่างนี้ เจ้ายังจะพูดอะไร
อีก รีบพูดมาให้จบ"

ไฉ่ซวงทำท่าหน้าสงสาร มองนางด้วยแววตาตำหนิ

หลี่ซู่ซู่เอียงศีรษะเล็กน้อยแล้วพลันเอ่ยว่า "เจ้ากลัวข้า?"

ไฉ่ซวงสีหน้าแข็งทื่อ

หลี่ซู่ซู่ยิ้มอย่างเข้าใจ "เจ้าจะกลัวข้าด้วยเหตุใด กลัวว่าข้าจะถีบเจ้า
ตกบ่อโยวปิงเหมือนครั้งก่อน หรือกลัวว่า...พีจิวหมินของเจ้าจะชอบข้า"

ไฉ่ซวงปากสั่นระริก "เจ้าอย่าพูดเหลวไหล! หากเขาชอบเจ้าจริง
ย่อมไม่รับปากประมุขตั้งชื่อว่าแต่งงานกับข้า"

* น้ำตามนุษย์เงือก ตามความเชื่อของจีนเมื่อนุษย์เงือกหลังออกมาแล้วจะกลายเป็นไข่มุก

"ที่แท้เดาไม่ผิด เป็นอย่างหลังนี่เอง" หลีซุซุขลุบคาง เลียนแบบ ศิษย์ที่หญิงผู้หนึ่งในสำนักเหิงหยาง บิดเอวเดินนวยนาด ทำท่าย้วยวน เหมือนสตรีที่ชั่วร้าย เดินเข้าไปใกล้ไฉ่ซวง

ไฉ่ซวงตกใจจนถอยหลังก้าวหนึ่ง "เจ้าจะทำอะไร"

หลีซุซุพูด "จะบอกเจ้าว่าหากไร้ความสามารถก็อย่ามาหาเรื่องผู้อื่น หาไม่แล้วเจ้าจะมีชะตากรรมเช่นนี้"

นางคล้ายมือ หินหยกชิ้นหนึ่งกลายเป็นผุยผงในฝ่ามือนาง

ไฉ่ซวงยังมีอาจดิ่งสติกลับมาจากความตื่นตกใจ หลีซุซุก็เดินจากไปไกลแล้ว

หลังเดินออกมาไกลแล้ว รอยยิ้มมุมปากของหลีซุซุหายไป นาง ตะก้อนหินเล็กๆ บนทางปูหินจนกระเด็น

จุดหลังไถลอุ้งเล็กน้อย ในจุดที่นางมองไม่เห็น มรรคาไว้รั๊กหมุนวน อย่างเงียบๆ นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนเองจึงไม่มีความสุข หรือว่าเป็นเพราะ ไฉ่ซวงจงใจหาเรื่องนาง เช่นนั้นไปแก้แค้นนางเสียก็จะหายใช่หรือไม่

ดอกชิงในแดนเมิงไหลไม่มีวันเหี่ยวเฉา ตกกลางคืนหลีซุซุเปิด กระบุงไม้ไผ่ คางคกฝูงหนึ่งเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบ

"ไปชุนางสักหน่อย"

คางคกแต่ละตัวหน้าตาตุตัน รับภารกิจแล้วกระโดดเข้าไปในตำหนักของไฉ่ซวง

ไม่นานเสียงกรีดร้องแหลมก็ดังมาจากข้างใน

มองผ่านหน้าต่าง หลีซุซุเห็นไฉ่ซวงตะโกนเสียงดังเหมือนคนบ้า ดูน่ากลัวกว่าคางคกบนพื้นมาก ไม่เหลือท่าที่อ่อนแอน่าสงสารเหมือน

เมื่อตอนกลางวันสักนิด ในที่สุดหลิชูชูก็นั่งสบายใจขึ้น

นางปัดมือ เตรียมตัวจากไป

เงาคนสายหนึ่งมองนางอย่างเย็นชา

"ซังจิวหมิน?"

ผู้มายกมือขึ้น คางคกที่เสกขึ้นเหล่านั้นสลายกลายเป็นเก้าอี้
ในพริบตา เขาพูดขึ้นว่า "เจ้าก็มีสิทธิ์แต่ต้องนางอย่างนั้นรี"

หลิชูชูอึ้งงันไป ยามที่นางกำลังจะเอ่ยคำพูด เขากลับลงมือกะทันหัน
หลิชูชูถูกธงสามฝืนที่โบกสะบัดล้อมไว้ มันหมุนวนอย่างรวดเร็ว แสงสีฟ้า
พันธนาการนาง วิญญาณเทพของหลิชูชูเจ็บปวดและล้มลงกับพื้น

ธงฝืนที่ควบคุมวิญญาณชีวิตเริ่มดูดกลืนจิตวิญญาณนาง

หลิชูชูมองผ่านธงสามฝืน เห็นแววตาเย็นชาเจือไอสังหารของ
ซังจิวหมิน

ถึงอย่างไรนางก็ยังอ่อนเยาว์ หลิชูชูอยากหนีออกไป แต่กลับ
ไร้เรี่ยวแรงจะได้ตอบ จวบจนรัศมีสีขาวตรงหว่างคิ้ววาบขึ้น ธงสามฝืน
ขาดกระจยุ นางกระอักเลือดคำหนึ่งออกมาและหมดสติไป

ภาพสุดท้ายก่อนสลบไปนางเหมือนจะได้ยินเสียงของเหยาทวง
"หลิชูชู!"

คนที่หน้าตาเหมือน 'ซังจิวหมิน' เดินจากไปไกล โคมหน้าค่อยๆ
เปลี่ยนแปลง กลายเป็นประมุขตงอี่!

ประมุขตงอี่สีหน้ายิ้มแย้ม "ถึงขั้นถึงของไว้ปกป้องนาง"

มารฝันมองลูกแก้วหลิวหลิตรงหน้าที่เกิดรอยร้าว ทำหน้าประหนึ่ง
บิดามารดาเสียก็มีปาน "ไข่มุกแปลงโฉมหมดพลังแล้ว ความฝันอันดงาม

มีอาจประคองไปได้อีกต่อไป นับจากนี้ไปห้วงฝันจะปรุงแต่งด้วยตัวของมันเอง เขามีชะตาโดดเด่นเดี่ยวเดียวดาย ราชนันมารพืนขึ้นมาแล้วคงไม่ฆ่าข้ากระมัง"

อีกทางหนึ่ง ชังจิวหมินร่างกายเต็มไปด้วยแผลนับไม่ถ้วน โลกมนุษย์มีสายฝนตกลงมาอย่างหนัก

เขาหลับตา ช้างกายมีน้ำตามนุษย์เถือกเก้าสิบเก้าหยด ดุจดั่งไข่มุกเม็ดแล้วเม็ดเล่า

ระหว่างทางกลับแดนผิงไห่ ดวงตาเขาเจือรอยยิ้มน้อยๆ

ทว่าตามหาจนทั่วรอบหนึ่ง เซียนจื่อจื่อกลับบอกเขาว่า "หลายวันก่อน หลีเซียนจื่อออกไปข้างนอกและไม่ได้กลับมาอีกเลย"

รอยยิ้มในดวงตาเขาจางไป ลางสังหรณ์ไม่ดีผุดขึ้นในใจ

ประมุขตั้งอึ้งมองน้ำตามนุษย์เถือกกล่องใหญ่ที่เปล่งประกายเจิดจรัส หยิบเม็ดหนึ่งขึ้นมา "เจ้าหามาได้จริงๆ น่าเสียดาย ยายหนูผู้นั้นออกจากแดนผิงไห่ไปแล้ว"

ชังจิวหมินหน้าบึ้งตึง "ท่านมิใช่รับปากข้าว่า..."

"ใช่ ข้ารับปากเจ้า หากเจ้าเสาะหาน้ำตามนุษย์เถือกจากเผ่าเงือกที่สูญพันธุ์ไปแล้วได้ครบเก้าสิบเก้าเม็ด ข้าจะส่งไฉ่ซวงกลับโลกมนุษย์ ให้นางเป็นมนุษย์ธรรมดาและไม่สนใจนางอีก"

เขาโยนน้ำตามนุษย์เถือกกลับลงในกล่อง "จากนั้นไปสำนักเหิงหยาง ผู้ขอบุตรของฉวีเสวียนจื่อให้กับเจ้า น่าเสียดาย หมินเออร์ นางไม่เชื่อใจเจ้า คิดว่าเจ้าจะแต่งไฉ่ซวง จึงกลับสำนักเหิงหยางไปพร้อมกับเหยากงแล้ว"

ชังจิวหมินแค้นยืมหยัน รอยแผลเล็ก ๆ บนใบหน้าที่ทำให้เขาดูขรึม

เย็นชากว่าเดิม

"คำพูดของท่านข้าไม่เชื่อแม้แต่คำเดียว นางไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร ข้าจะไปพูดเอง!" กล่าวจบเขาก็บังคับกระบี่เหาะไปสำนักเหิงหยาง

"หยุดนะ!" ประมุขตงอี่ที่อยู่ข้างหลังเอ่ยปากอย่างเดือดดาล "เจ้าคนอกตัญญู เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าตอนเจ้าอายุร้อยปีคนในเผ่าทำนายดวงชะตาเจ้าไว้อย่างไร! หากไม่ผ่านด่านเคราะห์ ร่างจะสลายกลายเป็นเถ้าธุลี บิดาส่งเจ้ามาแดนฝั่งไหลก็หวังให้เจ้าผ่านด่านเคราะห์นี้ไปให้ได้ แล้วดูสิว่าเจ้าทำอะไร!"

ประมุขตงอี่เขี่ยงหยกชิ้นหนึ่งออกมา

"กิเลสก่อให้เกิดมารในใจ เจ้าในตอนนี้อยู่แต่ไอมารยังมีอาจจับได้! นางจะทำให้เจ้าตาย!"

เมื่อซังจิวหมินเห็นหยกชิ้นนั้น ก็รู้ว่าประมุขตงอี่รู้ทุกอย่างแล้ว

เขาหยิบหยกที่มีไอมารแฝงอยู่ขึ้นมา ดวงตาดำสนิทมองไปยังประมุขตงอี่ "มีชีวิตอยู่ได้อย่างไร สลายกลายเป็นเถ้าธุลีได้อย่างไร นับแต่นี้ไปท่านถือว่าข้าตายไปแล้วเถอะ" กล่าวจบ ซังจิวหมินชดพลังเขียนออกไป พลังขุมนั้นตกลงบนตัวของคนที่แอบฟังอยู่นอกตำหนัก

ไฉ่ซวงกระอักเลือดคำหนึ่ง พลังที่ประมุขตงอี่ถ่ายให้นางถูกทำลายสิ้นด้วยฝ่ามือนี้ รูปโฉมของนางเริ่มแก่ชรา ไฉ่ซวงรู้สึกว่าการพลังชีวิตกำลังไหลออกไป "ท่านพ่อบุญธรรมช่วยข้าด้วย ช่วยข้าด้วย..."

ประมุขตงอี่ที่ในอดีตรักและเอ็นดูนางมีสีหน้าผิดหวังอย่างยิ่ง

"ไฉ่ซวง เจ้าไม่ควรทำเช่นนี้" อวดเก่งคิดว่าตนฉลาด พัวพันกับเว่ยสวีวิน ไม่เลิก ทั้งยังชั่วร้ายมากขึ้นทุกที ให้เจ้าบ่มเพาะความรู้สึกกับจิวหมิน ตั้งแต่เล็ก เจ้ากลับมีอาจครอบครองพื้นที่ในใจเขาได้ก่อนที่เขาจะเกิด

มารในใจ ก่อนที่เขาจะพบด้านเคราะห์แห่งความรัก

หากมีวิธีแม้เพียงเล็กน้อยที่จะช่วยชังจิวหมินได้ เขาคงไม่ถึงขั้น
ต้องลงมือสร้างกรรมด้วยตนเอง ไปสังหารบุตรสาวของเจ้าสำนักเหิงหยาง
ผู้นั้น

ประมุขตงอีกถอนหายใจ โบกมือรักษาชีวิตของไฉ่ซวงไ้วและส่งนาง
กลับแดนมนุษย์ สถานที่ที่นางควรอยู่

ข้าหวังเพียงเจ้าจะสามารถยอมรับความแตกต่างนี้ได้ จากเซียนจื่อ
กลายเป็นมนุษย์ธรรมดาที่แก่ชราใกล้ตาย

เหยากงเว่ยถามอย่างร้อนใจ "หลี่ซุซุเป็นอย่างไรบ้าง"

ฉวีเสวียนจื่อส่ายหน้า สีหน้าหนักอึ้ง

เหยากงเว่ยจะหลั่งน้ำตาเต็มที "เป็นเพราะข้าไม่ดีเอง ไม่ได้ดูแล
ศิษย์น้องหญิงให้ดี"

ฉวีเสวียนจื่อตอบไหล่นาง "มิใช่ความผิดเจ้า คนที่ทำร้ายหลี่ซุซุมีอาจ
ดูแลกันได้"

แม้เป็นฉวีเสวียนจื่อก็ไม่กล้ารับรองว่าพลังตะบะของตนจะสูงกว่า
อีกฝ่าย คนผู้นั้นตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะเอาชีวิตของหลี่ซุซุ หลี่ซุซุรอดมาได้
นับว่าโชคดีมาก

สำนักเหิงหยางใช้อาคมหวนคืน ย้อนดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหลี่ซุซุ
อีกครั้ง

เหยากงเว่ยอดดาด "ชังจิวหมิน! เหตุใดเขาจึงทำเช่นนี้!"

"ธงสามวิญญูณ มิใช่ชังจิวหมิน" ฉวีเสวียนจื่อเห็นภาพนี้แล้ว ในใจ
รู้ว่าเป็นใคร แม้มิใช่ชังจิวหมิน แต่ก็เป็นผู้มีพลังแข็งแกร่งของแดนตงซู่

"เจ้าสำนัก" มีคนเข้ามารายงาน "ศิษย์สำนักเมิงไหลซังจิวหมิน มาขอพบอวี๋หลังเขียนจ้อขอรับ"

คนบนเตียงขนตาไหวระริก ฉวีเสวียนจ้อลอบทอดถอนใจ ประคอง หลีซุซุขึ้นมา "เอาอย่างไร เจ้าอยากพบเขาหรือไม่"

หลีซุซุลืมตา ริมฝีปากขาวซีด นางส่ายหน้าเอ่ย "บอกให้เขากลับไปเถอะ ตอนนี้อย่าไปอยากพบใครทั้งนั้น"

ฉวีเสวียนจ้อตอบ "ได้"

หิมะบนบรรพตฉางเจ้อไปรยปราย

หลีซุซุบางครั้งหลับลึก บางครั้งได้สติ เช้าวันนั้นตื่นขึ้นมา วิหคค์กัศศีทธิกระโดดอยู่ตรงหน้าต่าง เหยากงมาเยี่ยมนาง

เหยากงมีสีหน้าล่ำลึงเหมือนจะพูดอะไรแต่ไม่พูดเสียที

"มีอะไรหรือ" หลีซุซุเอ่ยถาม

เหยากงตอบนาง "ไม่มีอะไร"

"ศิษย์พีหนิง ท่านเก็บไม่อยู่ที่พูดออกมาเถอะ"

เหยากงยิ้มเก้อ พูดอย่างอึกอักว่า "วิญญาณซีวิตของเจ้าได้รับความเสียหาย หากไม่ซ่อมแซมวิญญาณซีวิต อายุขัยจะได้รับผลกระทบ พลังตะบะก็ยากจะพัฒนาต่อไปได้"

หลีซุซุไม่แปลกใจ นางรับคำเบาๆ ว่า "อืม" มิได้เศร้าโศกและมีได้ตกใจ

เหยากงมองนาง "แต่มีวิธีหนึ่งสามารถช่วยเจ้าได้"

"วิธีใดหรือ"

"ก็คือ...โอ๊ย ก็เรื่องนั้นอย่างไรเล่า!" เหยากงหน้าแดงเรื่อ "โลกนี้แบ่งเป็นหยินหยาง สอดประสานร่วมบำเพ็ญคู่ เรื่องทำนองนี้น่ะ" นาง

พูดอย่างคลุมเครือ เห็นได้ชัดว่าเรื่องเช่นนี้ยังบ้ำระห่ำกว่าการบ้ำเพ็ญคู่
เสียอีก

หลี่ชู่ชู่คาดเดาได้วางๆ

สมัยก่อนผู้บ้ำเพ็ญวิชาเอกกริตของสำนักเหอฮวนมีการเอาหินไป
เสริมหยาง ใช้สตรีเป็นกระถางยาเพื่อบ้ำรุงร่างกาย เพิ่มพลังตบะของตนเอง
แต่วิธีที่เหยากงพูดถึง เห็นได้ชัดว่า...คือการทำตรงกันข้าม หากกระถางยา
มาให้หลี่ชู่ชู่

เหยากงพูดเสียงค่อย "ช่วงนี้ผู้หยาดูแลเจ้าอยู่ตลอด เจ้าสำนักคิดว่า
ทำให้เจ้าหายดีโดยเร็วเป็นเรื่องสำคัญที่สุด"

นางยังไม่ทันจะพูดต่อ หลี่ชู่ชู่ก็ส่ายหน้า "ข้าไม่เห็นด้วย"

เหยากงอ้าปากพลางถอนหายใจ

หิมะนอกหน้าต่างทำให้วิหคค์ดีสิทธ์ตกใจบินหนีไป ยังมีอีกเรื่องที่
เหยากงไม่ได้บอกหลี่ชู่ชู่ นอกสำนักเซียน ศิษย์สำนักเิงไห่ลผู้นั้นยังมีได้
จากไปเลย

ทุกคนในสำนักเหิงหยางต่างรู้ว่าพวกเขาแดนตงชู่ทำร้ายหลี่ชู่ชู่ จึง
หาสารพัดวิธีไปกลั่นแกล้งเขาทุกวัน ร่างกายเขาเต็มไปด้วยบาดแผล
ไม่ตอบโต้และไม่จากไป

ดูไปก็น่าสงสารมากทีเดียว

107

หน้าประตูบรรพต อารมณ์ดีครามของชายหนุ่มยิ้มด้วยโลหิต สะพาย กระเป๋าเขียนเล่มหนึ่ง

ลูกศิษย์ที่ลงมาจากบรรพตเขียนเหิงหยางกระซิบกระซาบกัน "เขายังอยู่ตรงนี้อีก ไม่รู้หรือไม่ว่าทุกคนชิงชิงเขามาก ศิษย์ที่ผู้คุมกุมมัดทำอะไรอยู่ยังไม่โยนเขาออกจากประตูบรรพตไปอีก"

อีกคนหนึ่งพูด "ไล่เขาไป ไม่นานเขาก็ปรากฏตัวตรงนี้อีกอยู่ดี"

"เขายังเพื่อฝันอยากพบอวี๋หลังเขียนจื่ออยู่อีกหรือ เขาไม่รู้หรือไม่ว่าอีกไม่กี่วันอวี๋หลังจะแต่งงานกับศิษย์พี่ผู้หย่าแล้ว"

เพิ่งจะขาดคำ ชังจิวหมินที่ก่อนหน้านี้ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ได้ตอบ ไม่มีท่าที่ตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้นก็ปราดมาข้างกายศิษย์ผู้นั้นและขยู่มเสื่อ ด้านหน้าของเขา "เจ้าทำอะไรนะ!"

ศิษย์ชายผู้นั้นถูกเขาประชิดตัวก็พลันหวาดกลัวไปชั่วขณะ แต่พอคิดว่า

หลี่ซู่ซู่กลับจากแดนฝั่งไหลในสภาพบาดเจ็บเช่นนั้น ก็ยากที่จะบั้นหน้าพูดดีกับเขาได้

"ข้าบอกว่าอวี๋หลังกับเยวี่ยู่ผูกกำลังจะแต่งงานกัน หากเจ้ายังรู้ตัวอยู่บ้าง ก็ไล่หัวกลับแดนฝั่งไหลของเจ้าไปเสีย อย่ามาทำให้ที่นี่แปดเปื้อน"

นิ้วมือของซังจิวหมินกำแน่น มองเขาด้วยสายตาเยียบเย็น

ขณะที่ศิษย์เหิงหยางคิดว่ากำลังจะเผชิญศึกหนัก นี้ก็ว่าเขาต้องลงมือแน่ เขาพลันคลายมือ หันกายจากไปโดยไม่พูดอะไร

ตอนบ่ายเหยากงวงมา เห็นเขาไม่อยู่ที่หน้าประตูแล้ว จึงถามศิษย์ข้างกาย "เขาไปที่ใดแล้ว"

ศิษย์ผู้นั้นตอบว่า "เมื่อเช้าตอนรู้ข่าวว่าหลี่ซู่ซู่กำลังจะแต่งงาน เขาก็จากไป คงถอดใจแล้วกระมัง"

เหยากงวงทอดถอนใจ มองไปยังทิศทางที่เขาจากไป "ไปเสียก็ดีเหมือนกัน"

รอให้อาการบาดเจ็บของหลี่ซู่ซู่ดีขึ้น เจ้าสำนักต้องไปเอาความกับแดนตงซู่แน่ ดีไม่ดีเหิงหยางกับตงซู่อาจเปิดศึกกัน ซังจิวหมินเป็นบุตรชายของประมุขตงอี่ เรื่องระหว่างเขากับหลี่ซู่ซู่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว

ระหว่างทางกลับนางได้พบเยวี่ยู่ผูก

เหยากงวงมองซูดวิวาหีในมือเขา "ให้หลี่ซู่ซู่หรือ"

เยวี่ยู่ผูกตอบ "อืม"

เขาหลุบตา สีหน้าที่ดูแปลกประหลาดมาโดยตลอด ยามมองซูดวิวาหีฉายแววอ่อนโยนมากขึ้นหลายส่วน

เหยากงวงพูด "ข้าคิดว่าเจ้าไม่เต็มใจเสียอีก"

เยวี่ยู่ผูกโคนหูแดงเรื่อ ตอบสั้นกระชับว่า "ข้าเปล่า"

เหยากงคลี่ยิ้ม "วันหน้าดูแลหฺลืซุซุให้ดีละ"

บัดนั้นนอกจากหฺลืซุซุ ทุกคนในเหิงหยางต่างรู้ว่าเยวี่ยฝูหยากำลังจะแต่งงานเป็นคู่บ่าวสาวของนาง เรื่องนี้ฉวีเสวียนจื่อก็ยอมรับอย่างเงิบๆ แล้วความปลอดภัยของหฺลืซุซุเป็นเรื่องที่ฉวีเสวียนจื่อให้ความสำคัญมากที่สุด

เพียงแต่สำหรับเยวี่ยฝูหยา ด้วยสภาพร่างกายของหฺลืซุซุเขาต้องเป็นฝ่ายเสียสละ มอบพลังตะบะจำนวนมากให้นางฟื้นฟูร่างกาย บอกว่าเป็นการบำเพ็ญกุศล แท้จริงแล้วเป็นการซ่อมแซมวิญญาณชีวิตให้นางต่างหาก การมอบพลังตะบะให้นางเช่นนี้อาจทำให้ตัวเขาเองพัฒนาต่อไปได้ยาก

เดิมทีเหยากงกลัวว่าเยวี่ยฝูหยาจะตะขิดตะขวงใจเรื่องนี้ ไม่คิดว่าเขากลับมองเรื่องนี้อย่างหวานล้ำปานน้ำผึ้ง ในเมื่อเจ้าตัวเองยังไม่รู้สึกเป็นทุกข์หรือลำบากใจ เหยากงจึงหัวเราะ

ศิษย์น้องหญิงก็น่าจะมีความสุขมากกระมัง

มารฝันประคองลูกแก้วหลิวหลี หัวใจสิ้นหวังตั้งเฝ้าธูตี อุตสาห์ทุ่มเทเต็มที่สร้างความฝันอันงดงามขึ้นมา ขจัดศัตรูตัวฉกาจอย่างงเหยยี่จู้จู้ออกไป กลับลิ้มไปว่ายังมีเยวี่ยฝูหยาอยู่อีกคน

ว่ากันว่าเถอะ ราชนมารหายไปทีใดแล้วเล่า

ก่อนวันวิวาห์หนึ่งวัน หฺลืซุซุถึงได้รู้เรื่องนี้

เหยากงกลัวนางจะร้องไห้อาละวาด ใครจะคิดว่าหญิงสาวกลับนั่งอยู่ข้างหน้าต่างเนิ่นนาน มองวิหคศักดิ์สิทธิ์ที่ส่งเสียงเจี๊วจ้าวข้างนอก

นานครู่ใหญ่จึงถามว่า "ฝูหยาเต็มใจหรือ"

เหยากงรีบพยักหน้า "แล้ว...เจ้าล่ะ"

หลี่ชู่ชุนริมฝีปากขาวซีด นางระบายยิ้ม "เขาทำเพื่อช่วยข้า ข้าจะไม่เต็มใจได้อย่างไร เพียงแต่ลำบากเขาแล้ว"

เหยากงกอดเสียงเบา "ข้าคิดว่าเจ้ายังคิดถึงซังจิวหมินอยู่เสียอีก" พอคำพูดหลุดจากปาก เหยากงก็รู้ว่าตนพูดสิ่งที่ไม่สมควรออกไป จึงรีบเอ่ยว่า "ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น..."

หลี่ชู่ชุนหลุบตาลงพลงสายหน้า

เหยากงอดถามไม่ได้ "เจ้าชอบเยวี่ยฝูหย่าหรือไม่"

การแต่งเป็นคู่บำเพ็ญไม่เหมือนการแต่งงานในโลกมนุษย์ ในวันวิวาหะจะต้องผสานเลือดหัวใจหยดหนึ่งของตนเองลงในวิญญาณเขียนของอีกฝ่าย นับแต่ขึ้นไปอีกพันปีหมื่นปี หากเจิดฉายก็เจิดฉายไปด้วยกัน หากดับสูญก็ดับสูญไปด้วยกัน ใช้ได้ผลยิ่งกว่าสัญญาทุกข้อในโลกมนุษย์

หลี่ชู่ชุนตอบ "ข้าไม่รู้"

นางกุมหัวใจ ตรงนี้...ว่างเปล่าไปหมด เหมือนประตูบานหนึ่งที่ถูกลิดไม่อาจรับรู้อารมณ์ใดๆ กระทั่งตอนที่เหยากงพูดคำว่า 'ชอบ' สำหรับนางแล้ว นั่นยังเป็นเพียงคำคำหนึ่งที่ไม่มีความหมายใดๆ

อะไรคือความชอบ ความรู้สึกเช่นไรที่เรียกว่าชอบ แน่นอนว่านางชอบเยวี่ยฝูหย่า แต่นั่นใช้ความรู้สึกที่เหยากงหมายถึงจริงๆ หรือไม่

หลี่ชู่ชุนคิดถึงใครอีกคน เหตุใดตอนอยู่ในแดนฝังไหลภายใต้ตงสามวิญญาน ตอนเห็นซังจิวหมินทำร้ายนาง นางจึงรู้สึกเสียใจ

วันต่อมาหลี่ชู่ชุนเปลี่ยนมาสวมชุดวิวาหะ ทิวทั้งสำนักเหิงหยาง ถูกประดับตกแต่งจนดูชื่นมื่นมงคล

กวางเขียนเก้าตัวมารออยู่ที่บรรพตนางเจ้อตั้งแต่เช้า

ตอนหลี่ชู่ชู่ถูกประคองขึ้นรถเหียน สีหน้านางเหม่อลอยชั่วขณะ
 เมฆมวงคลอลยผ่านข้างกายไป รถเหียนเหาะจากท้องฟ้าเหนือบรรพต
 ฉางเจ้อไปยังตำหนักใหญ่ของสำนักเหิงหยางอย่างช้าๆ

นางเห็นคนผู้หนึ่งยืนรอนางอยู่ตรงนั้น เป็นเยวี่ฝูหย่า
 เขาเงยหน้า สายตาจับจ้องนางแน่วนิ่ง
 ชั่วขณะนั้นหลี่ชู่ชู่รู้สึกเหมือนว่าเขารอนางอยู่ตรงนั้นมานานมากแล้ว
 จังหวะที่เห็นนาง ดวงตาสีดำของเขามีรอยยิ้มกระเพื่อม พาให้หลี่ชู่ชู่
 รู้สึกเฝ้าร้อนอย่างบอกไม่ถูก

เยวี่ฝูหย่าเข้ามารับนาง ชั่วขณะหนึ่งที่นิ้วมือของทั้งสองสัมผัสกัน
 หลี่ชู่ชู่บังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดในใจ...มือของชายหนุ่มเย็นเฉียบ
 เคล็ดกระเป๋ที่เยวี่ฝูหย่าฝึกฝนแข่งกร้าวและบริสุทธิ์ยิ่ง อุดหนุนภูมิ
 ร่างกายของเขาจะเย็นถึงเพียงนี้เชียวหรือ

กระนั้นใบหน้าตรงหน้ากลับเป็นเยวี่ฝูหย่าจริงๆ
 หลี่ชู่ชู่บอกตนเองว่าอย่าคิดฟุ้งซ่าน ฉวีเสวียนจื่อก็อยู่ที่นี้ พิธีร่วม
 บำเพ็ญคู่จะเกิดข้อผิดพลาดไม่ได้เด็ดขาด

วิญญานชีวิตของนางได้รับความเสียหายทำให้ร่างกายอ่อนแอ
 ฝึเท้าหยุดชะงักเล็กน้อย ทำให้เขาหยุดตาม เอ่ยเบาๆ ว่า "ระวัง"

เขาจูงมือนาง พลังวิเศษอ่อนโยนถูกถ่ายมาให้ไม่สิ้นสุด หลี่ชู่ชู่พลัน
 รู้สึกเบาสบายขึ้น

ตลอดพิธีการ หลี่ชู่ชู่รู้สึกว่าความคิดของตนเองล่องลอย แต่คนข้างกาย
 กลับขึงขังจริงจังมาก

จวบจนนิ้วมือเขาแตะลงตรงหว่างคิ้วตน เลือดหัวใจหยดลงมาในห้วง
 รับรู้ นางจึงเหลือบตามองเขาอย่างเหม่อลอย เขาลูบพวงแก้มนางแผ่วเบา

กัมศิระชะลง จับมือนางมาวางตรงหว่างคิ้วเขา

"หลี่ซุซู่" เขาเอ่ยเสียงแหบ "ตาเจ้าแล้ว"

นางขบริมฝีปาก เห็นผู้คนรอบด้านกำลังมองตนอยู่ ผ่านไปครู่หนึ่ง นางจึงหยดเลือดหัวใจของตนเองลงในห้วงรับรู้ของเขาอย่างเชื่องช้า

การหลอมรวมเป็นหนึ่งในห้วงรับรู้ สำหรับผู้บำเพ็ญเพียรแล้ว ให้ความรู้สึกใกล้ชิดยิ่งกว่าการสัมผัสทางร่างกายหลายเท่า

ชั่วขณะที่ห้วงรับรู้ของทั้งสองคนเชื่อมโยงกัน ความรู้สึกประหลาดเอ่อท้นขึ้นมา นางลนลานถอยหลังก้าวหนึ่ง แต่ะกลางหน้าผากของตนเอง พวงแก้มแดงชานอย่างห้ามไม่อยู่

ท่าทางเขินอายกระวนกระวายของนาง ทำให้รอยยิ้มของคนข้างกาย เข้มยิ่งขึ้น

หลี่ซุซู่ไม่รู้ว่าตนเองอดทนจนพิธีการเสร็จสิ้นได้อย่างไร

นับแต่โบราณมา พิธีแต่งงานเป็นคู่บำเพ็ญยังถูกเรียกว่าพิธีรวมวิญญาณด้วย ชั่วขณะที่เลือดหัวใจของตนสัมผัสกับห้วงรับรู้ของอีกฝ่าย จะสามารถสัมผัสถึงความรักที่อีกฝ่ายมีต่อตนได้

หลี่ซุซู่รู้สึกว่าเลือดหัวใจของตนเหมือนปลาตัวเล็กจ้อยที่กระโจนลงสู่ห้วงสมุทรกว้างใหญ่เฝ้าในแดนนรกโดยไม่ทันตั้งตัว ความรักที่สัมผัสได้อย่างเลื่อนราง ทำให้นางตกใจและทำอะไรไม่ถูก

เยวี่ยผู้หย่า...ทำเพื่อช่วยตนมิใช่หรือ หากบอกว่ามีความรักชอบอยู่เล็กน้อย หลี่ซุซู่เชื่อ ทว่าตั้งแต่เมื่อใดที่ความรักของเขาแปรเปลี่ยนเป็นแดนนรกเวียงวังที่ตามติดพันจนวันตาย

หลี่ซุซู่มิได้สังเกตว่าตอนชายหนุ่มข้างกายหดมือกลับไป แวดตาเจอความหม่นหมองอิมครีมเล็กน้อย

แน่นอนว่าเขาก็สัมผัสถึงความรักของหลี่ชูชูได้เช่นกัน
 ในห้องรับรู้อีมีเพียงความว่างเปล่า ชาวโพลน...ไม่มีอะไรเลย
 ท่าทางชะงักงันและความเย็นชาของเขาคงอยู่เพียงชั่วขณะ ก่อนที่
 รอยยิ้มบริสุทธิ์จะฉายขึ้นบนใบหน้าอีกครั้ง

หลี่ชูชุกลับมาที่ตำหนักเซียน เดิมทีนางควรจะขบคิดว่าต้องอยู่ร่วมกับ
 เยวี่ยฝูหย่าอย่างไร แต่พอถึงเตียง นางก็หลับไปทันที บัดนี้วิญญาณชีวิต
 ไม่สมบูรณ์ นางอดทนมาได้จนถึงตอนนี้ นับว่าไม่ง่ายแล้ว

นางหลับไปได้ไม่นาน ชายหนุ่มในชุดวิวาหีสีแดงก็เข้ามา มีคนย่อกาย
 คารวะด้วยท่าทางตื่นตระหนก "เซียนจวิน เซียนจื่อหลับไปแล้วเจ้าคะ"

ชายหนุ่มมิได้แสดงความไม่พอใจ เพียงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า
 "ซำรู้แล้ว พวกเจ้าออกไปเถอะ ซำจะดูแลนางเอง"

เขาเดินอ้อมจากบังลมปักลายกระเรียนเซียน มองดวงหน้าใสกา
 ที่หลับสนิท

สีหน้าอ่อนโยนของเขาหายไป แววตาเย็นเยียบดุจดั่งน้ำนิ่งในบ่อลึก
 ที่มองไม่เห็นกัน เขาชุกหน้ากับซอกคองาง คล้ายงูพิษที่แลบลิ้นอย่างเย็นชา
 และพิวพันนางไว้

ทว่าสุดท้ายแม้สีหน้าของเขาจะดูตื่นน่ากลัว แต่กลับมีเพียงจุมพิต
 แผ่วเบาประทับลงบนพวงแก้มนาง

หลี่ชูชุนอนหลับครั้งนี้กินเวลาหลายวัน
 นางลืมตาลุกขึ้นนั่งบนเตียง ก้มมองเสื้อผ้าของตนเองที่ถูกเปลี่ยน
 เรียบร้อยแล้ว

ชุดวิวาทีสี่แดงสดกลายเป็นชุดกระโปรงไหมสวรรค์สีม่วงอ่อน ชายกระโปรงแผ่ออกไป เจือประกายระยิบระยับ เอวแบบบางของนาง มีเชือกถักประณีตห้อยอยู่ การแต่งกายเช่นนี้งดงามพิถีพิถันยิ่งกว่า การแต่งกายของตนสมัยก่อน

หลี่ซู่ซู่เล่นเชือกถักกลางเดินออกไปข้างนอก นางไม่เห็นเยี่ยฝูหย่า จึงถามศิษย์ที่กวาดพื้นอยู่ในตำหนัก "เขียนจวินเล่า"

ลูกศิษย์ตอบว่า "ท่านตื่นแล้วหรือขอรับ! เขียนจวินอยู่ที่เขาด้านหลัง เขากำชับว่าถ้าท่านตื่นขึ้นมาเมื่อไร ให้ดื่มของสิ่งนี้"

ในมือหลี่ซู่ซู่มีขวดที่ทำจากหยกเพิ่มมาหนึ่งใบ

นางเปิดออก กลิ่นหอมอ่อนจางลอยออกมา เป็นน้ำค้างจ้อยหยาง ของสิ่งนี้ว่ากันว่ามิเฉพาะในเผ่าวาฬกลืนนภาในทะเลทักษิณเท่านั้น ช่วยบำรุงวิญญาณ แต่เผ่าวาฬกลืนนภาดูร้ายใจแคบเป็นที่สุด เยี่ยฝูหย่า ไปเอาของสิ่งนี้มาได้อย่างไร

หลี่ซู่ซู่มาที่เขาด้านหลัง ได้กลิ่นควาโลहितจางๆ พอสูดดมอีกที ก็ดูเหมือนจะหายไปเสียแล้ว

เยี่ยฝูหย่าเดินออกมาจากในป่า อุ้มกระต่ายน้อยตัวหนึ่ง เมื่อเห็นนาง เขาก็ชะงักไป ก่อนจะยืมทักทาย "หลี่ซู่ซู่"

หลี่ซู่ซู่ลูบกระต่ายน้อย "สิ่งนี้ให้ข้าหรือ"

"อืม เวลาที่ข้าไปปราบมาร มันสามารถอยู่เป็นเพื่อนเจ้าได้" เขาลูบผมนาง พยายามปรับน้ำเสียงแข็งกระด้างในอดีตให้อ่อนโยน "ไหนจึงออกมาเล่า"

"ข้ามาหาเจ้า" หลี่ซู่ซู่ขยี้ตาอย่างง่วงงุน "ฝูหย่า เจ้าไปทะเลทักษิณ ต่อสู้กับวาฬกลืนนภาหรือ"

"มิได้ไป" เขาตอบนาง "ข้าจะไปก่อเรื่องทะเลทักซิณได้อย่างไร น้ำค้างจ้วยหยางเป็นสิ่งที่ได้มาโดยบังเอิญตอนฝึกวิชาข้างนอกในอดีตข้างนอกอากาศเย็น ตอนนี้ร่างเขียนของเจ้ายังไม่แข็งแรงดี จะทำให้ไม่สบายได้ ข้าพาเจ้ากลับไปดีกว่า"

หลิชูชูมองดูเขาคู่หนึ่ง ยืนมือออกไปพลางยิ้มพูด "แบกข้าหน่อย"

เขาโค้งริมฝีปาก คราวนี้ดูเป็นธรรมชาติขึ้นมาก รอยยิ้มแผ่ออกไปในก้นบึ้งดวงตาชั้นแล้วชั้นเล่า เขาย่อตัวลงตรงหน้าหลิชูชู

หลิชูชูเกาะหลังเขา เมื่ออยู่ใกล้กันถึงเพียงนี้ นางสูดดมข้างลำคอเขาอย่างแนบเนียน

กลิ่นดาวเลือดเจือกลิ่นหอมสดชื่นของต้นสน...คล้ายมีคล้ายไม่มี

เขากำลังโกหก เขามีเพียงไปทะเลทักซิณ ยังช้าวาฟักสิ้นนาไปมิชน้อย ถึงรวบรวมน้ำค้างจ้วยหยางขวดนั้นมาได้ ตัวเขาเองก็ได้รับบาดเจ็บล้มมาอยู่ที่เขาด้านหลัง มิได้กลับตำหนักเขียนในทันที

หัวใจของหลิชูชูเกิดระลอกคลื่นประหลาด ทำให้นางรู้สึกปวดใจเล็กน้อย นางเหม่อมองใบหน้าด้านข้างของชายหนุ่ม ผ่านไปครู่ใหญ่มือจึงทาบลงบนใบหน้าเขาเบาๆ

ฝ่าเท้าของเขาพลันชะงัก หันหน้ามามองนาง

นางยังไม่ทันหัดมือกลับไป ก็ประสานสายตากับเขาจังๆ

"เจ้าทำอะไร" เขาเอ่ยถามเสียงแหบ

หลิชูชูก็ไม่รู้เหมือนกัน นางอยากทำเช่นนี้ จึงทำเช่นนี้ ท่าทีของเขาค่อนข้างกับคนที่เดินออกมาจากป่าซึ่งบนเกาะเขียนเมิงไหลอย่างเลื่อนราว

นางจะตั้งใจมองให้ดี เขากลับก้มหน้าลง น้ำเสียงเจือแว่วหัวเราะ "ต่อให้เจ้าอยาก...ก็ต้องกลับตำหนักก่อนค่อยว่ากัน"

หลี่ซู่ซู่เข้าใจความหมายของเขา จึงโต้แย้งอย่างขัดเขินปนโมโห "เหลวไหล!"

จวบจนเขาวางตนลงบนเตียง

หลี่ซู่ซู่กุมมือเขา พูดอย่างจริงจังว่า "ข้าพูดจริงๆ นะ เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้เลย ข้าไม่อยากเป็นตัวถ่วงของเจ้า เจ้าทำเพื่อข้าเช่นนี้...จะทำลายพลังตะบะของเจ้าได้"

เขาย่อตัวลง จ้องตานาง กุมมือนางและเอ่ย "ข้าเต็มใจ"

หลี่ซู่ซู่ส่ายหน้า นางจ้องมือตนเองที่ถูกเขารวบกุมไว้ "ผู้หย่า เจ้ายังจำกล่องไม้ที่ข้ามอบให้เจ้าในปีที่เจ้ากราบอาจารย์ได้หรือไม่ ข้าอยากเห็นมัน"

ชายหนุ่มร่างกายแข็งที่อเล็กน้อย ก่อนเอ่ยว่า "ก่อนหน้านี้ตอนอาจารย์ให้ข้าไปทำภารกิจ ข้าทำมันหล่นหาย ขออภัยด้วย"

หลี่ซู่ซู่ข้อนตาขึ้นมองเขาครู่ใหญ่ ขณะที่เขากำลังจะรักษาหน้ากากของความอ่อนโยนไว้ไม่อยู่ นางพลันเอ่ยปาก "ไม่เป็นไร มิใช่ของสำคัญอันใด หายไปแล้วก็ช่างเถิด"

"ต่อไปของทุกอย่างที่เจ้ามอบให้ ข้าจะไม่มีทางทำหายอีก" เขาพูดเสียงค่อย

หลี่ซู่ซู่ส่งเสียงอึม วางคางบนไหล่เขา "ผู้หย่า ร่างกายเจ้า...มีกลิ่นหอมอะไรหรือ ข้าไม่เคยได้กลิ่นเช่นนี้จากตัวเจ้ามาก่อน"

เขาตอบเสียงเรียบ "ไปเขาด้านหลังแล้วไม่ระวังเลยติดมานะ"

หลี่ซู่ซู่คิดในใจ สุขุมทีเดียวนี่ ชังจิวหมิน

โคมิกวิญญานของเยวี่ผู้หย่ายังไม่มอดดับ แสดงให้เห็นว่าเยวี่ผู้หย่าตัวจริงมิได้เกิดเรื่อง เขาน่าจะถูกลงโทษจิวหมินกักขังไว้

เดิมทีหลี่ชู่ชู่อยากจะรอดูว่าซังจิวหมินจะเผยพิรุณเมื่อไร แต่นางคิดไม่ถึงว่าซังจิวหมินจะพยายามเลียนแบบเยี่ยฝูหย่าอยู่จริงๆ ความเคยชินในชีวิตประจำวันของเยี่ยฝูหย่า น้ำเสียงเวลาพูดจา การไปปฏิบัติภารกิจของสำนัก หรือแม้แต่วิชากระบี่ของเหิงหยาง เขามองปราดเดียวล้วนลอกเลียนแบบได้

มีครั้งหนึ่งหลี่ชู่ชู่เห็นเขาที่หน้าประตูตำหนัก กำลังหลุบตาพูดคุยกับลูกศิษย์ในสำนักอย่างสุภาพ

นางรู้ว่าซังจิวหมินดูแลนการทำเช่นนี้

แต่บัดนี้เขายินดีเป็นเงาของคนอีกคน เลียนแบบคนอีกคน ทุกวันตอนเช้าและพลบค่ำเขาจะจัดเตรียมทุกอย่างไว้ให้นางอย่างเอาใจใส่

นางคิดถึงความรักอันแรงในห้วงรับรู้ของเขาแล้วเหม่อลอยเล็กน้อยจนกระทั่งตอนที่เขาหันกลับมา หลี่ชู่ชู่ก็ไม่ว่าตอนที่ตนคิดอะไรอยู่ จึงฉีกยิ้มให้เขาโดยไม่รู้ตัว

พริบตาถัดมานางเห็นดวงตาดำมีดคู่นั้นเปล่งประกาย คล้ายดวงดาวที่ทอแสง

108

การเล่นละครของซังจิวหมินครั้งนี้ ท่าทางเหมือนจะเล่นไปจนชั่วฟ้า
ดินสลาย

หลี่ชู่ชู่ยังมีได้ร่วมบำเพ็ญคู่กับเขาชั่วคราว ซังจิวหมินคิดอะไรได้ กลับ
อดมิได้ที่จะโค้งริมฝีปาก

นางมีความตะขิดตะขวงใจ นี่แสดงให้เห็นว่าในใจนางมิได้มีเยื่อผู้หย่า
อยู่ใช่หรือไม่

หลี่ชู่ชู่รออยู่อีกหลายวัน เห็นเขายังเล่นละครยิ่งสมจริง ตอนนี้
ศิษย์สำนักเหิงหยางเห็นเขาเป็นศิษย์เอกที่น่าเคารพนับถือแล้วจริงๆ

หมาป่าที่มีอุบายชั่วร้ายแฝงตัวเข้ามาในฝูงแกะ แต่กลับต้องข่ม
สัญชาติญาณดั้งเดิม แสร้งทำตัวบริสุทธิ์เถรตรง

หลี่ชู่ชู่มีใจอยากจะกลั่นแกล้งเขา ในเมื่ออยากเล่นละคร เช่นนั้น
ก็ได้ ต้องอดทนให้ได้ล่ะ

ตอนกลางวันนางสั่งให้เขียนรับใช้ยกกระถางหญ้าเซียงหลัน* เข้ามา ตกกลางคืนซึ่งจิวหมินกลับมา มองปราดเดียวก็เห็นในห้องมีหญ้าเซียงหลันเพิ่มมาสองกระถาง

หลี่ชูชู่ยืนอยู่ด้านข้าง รดน้ำให้พวกมัน วันนี้สีหน้านางดูไม่เลว ดูสดชื่นกว่าที่ผ่านมาไม่น้อย

เขามองดูครู่หนึ่ง ดวงตาเจือแววอ่อนโยนหลายส่วน โอบกอดนางจากข้างหลัง "วันนี้ใจจริงมีเรี่ยวแรงมาทำเรื่องพวกนี้แล้ว"

นับตั้งแต่ทั้งสองคนแต่งงานเป็นคู่บำเพ็ญ น้อยครั้งที่จะมีช่วงเวลาที่ได้ใกล้ชิดกันเช่นนี้

ซึ่งจิวหมินระมัดระวังตัวมาก เยวี่ยฝูหยานนิสัยค่อนข้างที่มึนทึบเก็บตัว ไม่มีทางเป็นฝ่ายเข้าหานางมากเกินไป ดังนั้นต่อให้เขากอดนาง ก็มักล้ากอดแน่นจนเกินไป

หลี่ชูชู่ลอบยิ้ม รู้ว่าการที่เขาคงจะรักษาความเหมาะสมและมารยาทเอาไว้เป็นสิ่งที่ไม่ง่ายเลย นางพุดขึ้น "ข้าเห็นว่าในตำหนักเขียนไม่มีสีส้นอะไร จึงให้เขียนรับใช้หาต้นไม้ใบหญ้ามาเพิ่มสองสามกระถาง"

ริมฝีปากของซึ่งจิวหมินได้ผ่านลำคองางอย่างฉิวๆ สุ่มเสียงแหบพร่า "หากเจ้ารู้สึกว่ตำหนักเขียนน่าเบื่อ พรุ่งนี้พวกเรากลับฉางเจ้อกัน"

"ไม่ต้องหรอก ฉางเจ้อเจียบเหงาเกินไป ตำหนักเขียนดีทีเดียว"

"ตอนนี้ง่วงหรือยัง" เขาเอ่ยถาม สายตาจับอยู่ที่ลำคอขาวเนียนของนาง กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบเจือแววหยิ่งแข็ง "แต่งงานมาหลายวันแล้ว วิญญาณชีวิตของเจ้ายังไม่ได้รับการซ่อมแซมสักที"

การซ่อมแซมวิญญาณชีวิตต้องบำเพ็ญอยู่ในตอนที่นางมีสติ

* หญ้าเซียงหลัน เป็นพืชที่ใช้ทำวานิลลา

เรื่องนี้บอกไม่ถูกว่าใครเป็นฝ่ายได้เปรียบ สถานการณ์ของหลีซุซุตอนนี้ทำได้เพียงให้จิ้งจิวหมินถ่ายพลังให้นางเท่านั้น พลังตะบะของเขาไม่มีทางก้าวหน้า มีแต่จะถดถอย

หลีซุซุหมุนตัวในอ้อมกอดเขา เขาเกือบเปลี่ยนสีหน้าแทบไม่ทัน สีหน้าขงกั๊งค่าง ก่อนจะมองนางด้วยท่าที่ชัดเจน แวดตาระจ่างใส คล้ายไม่มีความคิดชั่วร้ายแม้แต่น้อย

หลีซุซุคิดในใจ เจ้าอยากให้ข้าตอบตกลงหรือว่าปฏิเสธกันนะ
นางกั๊งยืม คิดถึงละครฉากเด็ดที่กำลังจะเกิดขึ้น นางจึงให้ความร่วมมือกับเขา มองเขาหน้าแดงและพยักหน้าเบาๆ

สีหน้าของจิ้งจิวหมินเย็นชาไปชั่วขณะ มีอรบเข้าด้วยกันแน่นทันใด หลีซุซุเห็นสีหน้าเขาก็เดาได้ว่าตอนนี้เขาคิดอะไรอยู่ ไม่พินิจว่าตนยินดีบำเพ็ญคู่กับเยวี่ฝูหย่า

นางพอจะเข้าใจแล้ว หากในหัวของคนผู้นี้มีแต่เรื่องต่ำช้า เขาต้องไม่โกรธแค้นอน ยังจะแอบตีใจด้วยซ้ำ

แต่เมื่อตนพยักหน้า เขากลับโมโห ชั่วขณะหนึ่งที่เขาแทบลืมไปว่าตนเองสวมบทเป็นเยวี่ฝูหย่าอยู่ เกือบจะฉีกหน้ากากออก มือบีบแน่นจนนางรู้สึกเจ็บแหว

หลีซุซุแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราว มองเขาด้วยความฉงน "ฝูหย่า?"

โทสะถูกเขากดข่มลงไป เขาพูดว่า "ขออภัย"

หลีซุซุสาบานได้ว่านางได้ยินเสียงขบเคี้ยวเคี้ยวฟันจากน้ำเสียงของเขา ทั้งที่ไฟโทสะจะกลบสติสัมปชัญญะอยู่แล้ว ยังต้องแสร้งทำเป็นสุ่มเยือกเย็น

ภายใต้สายตาของหลีซุซุที่จ้องมองอยู่ เขาถึงขั้นค้นรอยยิ้มออกมา ทว่านัยน์ตาดำสนิทกลับไม่มีรอยยิ้มแม้แต่น้อย หลีซุซุจึงใจหุบตาลง

จะปลดสายคาดเอวของเขา

เขานิ่งเงียบไม่ขยับ ดวงตาจ้องกระหม่อมนางเขม็ง

"เจ้าชอบเบวี่...ข้าหรือไม่" เขาเซยคางของหลี่ชู่ชู่ขึ้นมา "มองข้า"

หลี่ชู่ชู่อยากเตือนสติเขาสักคำว่า 'เจ้ากำลังเล่นละครเป็นเบวี่ผู้หย่าอยู่ มีโซ่คู่แค้นที่คิดจะสังหารข้า' นางพลันอยากรู้เหลือเกินว่าคนผู้นี้จะอดทนได้ถึงเมื่อไร

ภายใต้สายตาคาดคั่นของเขา นางขบริมฝีปากตอบว่า "ก็ต้องชอบอยู่แล้ว ผู้หย่า เจ้าเป็นอะไรไป สีหน้าอย่าแฉถึงเพียงนี้ ข้าชอบเจ้า...เจ้าไม่ดีใจหรือ"

เขาหลับตาลง เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็คลี่ยิ้มให้นาง "ดีใจสิ จะไม่...ไม่ดีใจได้อย่างไร"

เขาดึงตัวนางเข้ามา เพียงชั่วพริบตาเสื้อตัวนอกที่เขาสวมใส่ให้หลี่ชู่ชู่อย่างพิถีพิถันในตอนเช้าก็ขาดกระจุยในฝ่ามือเขา

หลี่ชู่ชู่รู้ว่าเขาโมโหแล้ว เดว่าตอนนี้นคงอยากบีบคองนางให้ตาย พอเห็นเขาโมโห หลี่ชู่ชู่ก็ยิ่งอยากหัวเราะ

ตอนที่เขาทาบกายลงมา หลี่ชู่ชู่รู้ว่าตอนนี้ไม่ได้ ขึ้นให้เขาทำจริง ๆ เวลาเช่นนี้เขาคงเคียดกรำนางปางตายแน่นอน

นิ้วมือนางขยับนิดๆ เซียนรับใช้ผู้หนึ่งวิ่งเข้ามาจากข้างนอก

"อวี๋หลังเซียนจื่อ อวี๋หลังเซียนจื่อ..." เซียนรับใช้วิ่งเข้ามาแล้วถึงได้เห็น

สภาพของสองคนในเวลานี้ นางรีบก้มหน้าลง ใบหน้าแดงก่ำ

ซังจิวหมินเอ่ยเสียงเย็น "ใส่หัวออกไป"

เซียนรับใช้กระตาคใจยิ่งนัก รีบร้อนจะเดินออกไป

หลี่ชู่ชู่ถาม "มีเรื่องอะไร"

ในสำนักเหิงหยางฐานะของหลี่ชู่ถึงอย่างไรก็สูงกว่าเยวี่ผู่หย่า
 เชียนร่ำบิใช้จิ้งร่ำบิพูด "ตอนกลางวันข้าหีบผิด เดิมที่จะเอาหญ้าบิเสีย
 ที่ใช้บิองกันลิ่งชั่วร้ายมาให้ สุดทำยกกลับหีบเอาหญ้าเชียงหลันมา ทว่า
 เชียนจวินแพหญ้าเชียงหลัน..."

พูดจบนางก็ก้มหน้าลง คุ่มหญ้าเชียงหลันสองกระถางวิ่งออกไป
 ไม่กล้ามองหลี่ชู่กับซังจิวหมินอีก

ฟังนางพูดจบ หลี่ชู่หันกลับมาไถ่ถามอย่างเป็นทางการ "นั่นสิ ข้า
 เกือบลี้มไป เจ้าแพหญ้าเชียงหลันมาโดยตลอด เวลาเข้าใกล้ร่างกายจะเกิด
 ผื่นแดงและตัวร้อน เจ้ารู้สึกไม่สบายตรงที่ใดหรือไม่"

คนบนตัวนางชะงักไปครู่หนึ่ง นางยกมือขึ้นแตะลงบนหน้าผากเขา
 เอ่ยอย่างประหลาดใจ "เหตุใดจึงไม่..."

เขาคว่ามือนางไว้ทันใด คล้ายมอย่างสุขุม "รู้สึกไม่สบายเล็กน้อย แต่
 เมื่อครู่ไม่ทันได้สังเกต เขาทำตัวแนบเนียน ผ่านไปครู่หนึ่งจึงวางมือของ
 หลี่ชู่ลงบนหน้าผากตนเอง

หลี่ชู่แต่ดู หน้าผากที่เมื่อครู่อุณหภูมิยังปกติ บัดนี้กลับร้อนผ่าว
 นางแก้ปมที่ชายแขนเสื้อเขา เลิกแขนเสื้อขึ้นมา ดังคาด บนแขนกำยำของ
 ชายหนุ่มมีผื่นแดงปรากฏประปราย

นางเกือบจะหัวเราะออกมา ทว่าสีหน้ากลับฉายแววร้อนรน "ผู่หย่า
 รบประเดี๋ยวนะ ข้าจะไปหีบยามาให้"

นางผลัดเขาออก หีบขวดสีน้ำเงินใบหนึ่งออกมาจากกล่องใส่
 เครื่องประดับ มุมปากยกโค้ง กลับมาข้างกายเขา พูดอย่างกระตือรือร้น
 "กินสิ่งนี้ลงไปก็ไม่ทราบแล้ว"

ซังจิวหมินจ้องขวดยาในมือนาง แววตาไหววูบพลางยิ้มตอบ "ได้"

หลี่ชู่ชู่พยายามกลอกลอนออกมาสองเม็ด พุดไปเรื่อยเปื่อยด้วยท่าที่จริงจัง "ยาลูกกลอนชนิดนี้ใช้การหัวเราะยับยั้งความคัน ผู่หย่า เจ้ากินเข้าไปแล้ว อาจจะหัวเราะไม่หยุด แต่ไม่เป็นไร หัวเราะสักหน่อยก็หายดีแล้ว"

สีหน้าเขาชะงักเล็กน้อย หลี่ชู่ชู่บีบหน้าเขา

เนื่องจากมั่นใจว่าด้วยฐานะของ 'เยวี่ผู่หย่า' เขาไม่กล้าขัดขึ้นแน่นอน นางจึงบอมนยาให้เขา

ผ่านไปครู่หนึ่ง มองดูซังจิวหมินที่สีหน้าไร้อารมณ์ นางเอ่ยด้วยความฉงน "ไหนเจ้าจึงไม่หัวเราะเล่า ยานี้มีประสิทธิวิพมากเลยนะ"

เส้นเลือดเขียวบนหน้าผากเขาเด่นตุบๆ ตอบว่า "ข้ากลั่นไว้"

นางยังจะพุดอะไรต่อ เขากลับกดนางลงไปอย่างหมดความอดทน ขายาวทับนางไว้ "คนดี นอนเถอะ"

เมื่อรู้สึกได้ว่าซังจิวหมินถูกตนปั่นหัวจนจะทนไม่ไหวเต็มที่ นางจึงเอนกายลงอย่างว่าง่าย ตัดสินใจว่าวันนี้ปล่อยเขาไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่

คนผู้หนึ่งไม่มีทางที่จะแสดงเป็นคนอีกคนได้ตลอดไป หากจะเป็นคนอีกคน ย่อมต้องอดทนกับความอึดอัดใจและความยากลำบากมากมาย

หลี่ชู่ชู่ผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว ผ่านไปเนิ่นนานหลี่ชู่ชู่ได้สติอีกครั้ง เหิงหยางเข้าสู่ราตรีแล้ว ไช่มุกในตาหนักเสียนทอแสงงดงาม นางรู้สึกสบายตัวเหลือเกิน เหมือนแช่อยู่ในน้ำอุ่นกระนั้น

พอลืมตาขึ้นมา ถึงได้พบว่าซังจิวหมินกำลังถ่ายพลังให้นางอยู่

นิ้วมือขาวซีดของเขากดตรงหว่างคิ้วนาง รัศมีสีฟ้าไหลเวียนอยู่ระหว่างพวกเขา หลี่ชู่ชู่หลับสนิททุกคืน วันนี้ถึงรู้ว่าที่แท้เป็นเพราะอย่างนี้เอง

มิน่าเล่า แม้สองคนยังไม่ได้บำเพ็ญคู่ แต่นางกลับไม่รู้สึกรทรมาน

เพราะวิญญาณชีวิตขาดหายไป ที่แท้เป็นเพราะซังจิวหมินถ่ายพลังให้นาง
ทุกวันนี้เอง

ที่ว่าภายใต้วิญญาณชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ พลังตะบะเหล่านี้มีแต่จะรั่วไหล
ออกไปอย่างรวดเร็ว

เขาตระหนักว่านางตื่นขึ้นมา จึงลูบผมนางเบาๆ "เป็นอะไรไป ไม่สบาย
ตรงที่ใดหรือ"

ความรู้สึกในใจนางผสมปนเป พลังรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง

จุดหลังไถที่กระจ่างใสคล้ายถูกบางสิ่งพันธนาการ เป็นอีกครั้งที่นาง
สัมผัสถึงรสชาติเช่นนั้น ปวดร้าวผาดเฟื่อน ทำให้คนชอบตาแดงอยากจะ
ร้องไห้

หลี่ซุซุโอบคอเขา เขาหุบตามองนาง ในดวงตาเดิมที่มีแต่ความเป็นซา
ไร้อารมณ์ที่ติดตัวซังจิวหมินมาแต่กำเนิด แต่บัดนี้กลับถูกเขาเปลี่ยนให้
กลายเป็นความอ่อนโยนว่าง่ายของเยวี่ฝูหย่า

นางไม่เอ่ยอะไร จู่ๆ ก็หยัดกายขึ้น จุมพิตใบหน้าเขา

ซังจิวหมินชะงักงัน มองนางอย่างไม่อยากจะเชื่อ ผ่านไปครู่ใหญ่
เขาจึงได้สติ กदनางไว้ในอ้อมอก ผื่นชมอารมณ์เสียดสีและขมขื่นไว้ "นอนเถิด
หลี่ซุซุ"

มือของนางจับเสื้อเขาเบาๆ มุมปากยกขึ้น นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิต
ของนางที่เกิดความรู้สึกอาลัยอารมณ์

มิใช่อยากหอมแก้มเยวี่ฝูหย่า แต่เป็นเจ้าของ ซังจิวหมิน

การได้เห็นซังจิวหมินเล่นละครเป็นเยวี่ฝูหย่าทุกวันช่างทำให้ชีวิต
เต็มไปด้วยสีสัน จนหลี่ซุซุเกือบลืมไปว่ายังมีเรื่องของประมุขตงอู้อีที่ยังมีได้

จัดการ

หลังการหารื้อของจ๊วเสวี่ยนจ้อกับผู้อาวุโสหลายท่าน เHINGหยางกับตงซู่แตกหักกันโดยสมบูรณ์ เคล็ดวิชา เพลงกระบี่ อาคมเขียน ต่อจากนี้ไปจะไม่ถ่ายทอดให้ลูกศิษย์คนใดของตงซู่อีก หากศิษย์ตงซู่ปรากฏตัวในเขตแดนของHINGหยาง จุดจบคือดวงจิตแตกช้ำนวิญญานสูญสลาย

หลายหมื่นปีมานี้เป็นครั้งแรกที่เกิดความรำฉานระหว่างสำนักเขียน ผลกระทบของเรื่องนี้มีอาจุแคลน อย่างน้อยสำนักเขียนที่ใกล้ชิดกับHINGหยางก็แสดงจุดยืนของตน ไม่ไปมาหาสู่กับตงซู่อีก

สูญเสียดิถีวิชา มีอาจเข้าร่วมการประลองใหญ่ทุกๆ ร้อยปีอีก ถึงขั้นที่ว่าหากบรรพตเขียนในHINGหยางปรากฏแดนลับ ก็ไม่อนุญาตให้ลูกศิษย์ของตงซู่เข้ามา สำหรับตงซู่แล้ว นี่เป็นความสูญเสียอันใหญ่หลวง

หลี่ซู่ซู่มองท่าทีของซังจิวหมิน เขาหลุบตาลง สีหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ มิได้ใส่ใจมากนัก รวากับเรื่องของตงซู่ไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับเขา

อันที่จริงหลี่ซู่ซู่ไม่หวังว่าประมุขตงจ้อจะกั้มศิระขอขมาตน ถึงอย่างไรในฐานะผู้อาวุโสที่อยู่มาหลายพันปี ท่านเขียนเช่นนี้ย่อมนิยมการต่อสู้และมีทิวี่มากอยู่แล้ว ประมุขตงจ้อยินดีเป็นปรปักษ์กับHINGหยางก็ไม่มีทางกั้มศิระให้เด็กน้อยผู้หนึ่ง

ที่ว่าเมื่อนางหมดสติไปเพราะวิญญานชีวิตพร่อง ตื่นมาอีกครั้งกลับอยู่ในศาลาแห่งหนึ่ง ชายวัยกลางคนผมขาวอารมณ์สีครามกำลังเดินหมากอยู่ตรงข้าม

นางตระหนก มองเขาอย่างระแวงระวัง "ประมุขตงจ้อ? ท่านคิดจะทำอะไร" นางรู้ว่าก่อนหน้านี้คนผู้นี้คิดจะเอาชีวิตนาง

ประมุขตงจ้อพูด "ยายหนู เจ้าไม่ต้องกลัว ข้าเพียงแต่อยากคุยกับเจ้า

เท่านั้น มา นั่งลงเถิด เดินหมากเป็นเพื่อนข้าสักตา"

หลี่ซู่ซู่มองเขา รู้ว่าพลังตะบะของตนสู้อีกฝ่ายไม่ได้ จึงมิได้ปฏิเสธ นั่งลงอย่างผ่าเผยและเริ่มเดินหมากส่งเดช

ดังคาด ผ่านไปไม่นานสีหน้าของประมุขตงอ๊กก็บึ้งตึง มองนางอย่างขุ่นเคือง

สำหรับผู้ที่รักการเดินหมาก สามารถทนได้หากผู้อื่นชนะเขา แต่จะทนไม่ได้เลยหากผู้อื่นเดินหมากได้นำเกลียดเหมือนถ่ายมูลเช่นนั้น

เขาโบกมือวูบ กระดานหมากหายวับ เขาดถอนหายใจและมองนางครู่หนึ่งจึงหัวเราะออกมา

"น่าสนใจทีเดียว"

ทั้งยังเฉลียวฉลาด มีน้ำเจ้าลูกเอกตัญญูผู้นั้นถึงขอบนางถึงเพียงนี้

"ท่านจะพูดอะไรกันแน่"

"ไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่" ประมุขตงอ๊กนั่งอย่างเคร่งขรึม ผ่านไปเนิ่นนาน เขาก็หยิบกล่องหยกใบหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ "เปิดออกดูสิ"

ข้างในเป็นคทาหฺรู้อ^{*} ผลึกม่วงดำมหนึ่ง

หลี่ซู่ซู่เงยหน้า "นี่คือ?"

หากนางเดาไม่ผิด นี่เป็นวัตถุเซียนของนายแห่งตงซู่มาทงยุคสมัยสามารถดูดซับปราณวิเศษฟ้าดิน ถึงขั้นมีตำนานแล้วว่าใช้เวลาเพียงไม่กี่ปีก็สามารถทำให้มนุษย์ธรรมดาที่ไม่มีคุณสมบัติใดๆ แม้แต่น้อยสร้างลูกกลอนทองคำขึ้นในร่างกายได้

"ขอขมาต่อเจ้า" ประมุขตงอ๊กคล้ายรู้ว่านางคิดอะไรอยู่ "อย่าคิดเพื่อฝัน

* คทาหฺรู้อ เป็นเครื่องมือหรือเครื่องหยก รูปทรงเป็นแท่งแบนโค้ง ส่วนหัวมีลักษณะเป็นแป้นกลมและนิยมสลักลายเมฆตลอดคัน โดยคำว่าหฺรู้อมีความหมายว่าสวมปรารถนา ชาวจีนจึงใช้เป็นของเสริมสิริมงคลและเป็นเครื่องแสดงฐานะของชนชั้นสูง

ตำนานอย่างไรก็คือตำนาน คทาหรือผีลี้กม่วงร้ายกาจก็จริง แต่จะใช้ได้ในชั้นหลอมรวมเท่านั้น"

"เหตุใดจึงมอบของสิ่งนี้ให้ข้า" ประมุขตั้งอึ้งดูไม่เหมือนคนที่จะยอมก้มศีรษะให้ใคร มีต้องพูดถึงว่ายังนำวัตถุเขียนระดับนี้ออกมา นี่มิใช่แค่เพียงการขอขมาแล้ว

ผ่านไปไม่นานประมุขตั้งอึ้งจึงเอ่ยว่า "ถือว่าข้าขอร้องเจ้า ดีกับเขาหน่อย"

เขาลุกขึ้น พูดอย่างเศร้าสลด "เจ้าเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาด ต่อให้เขาทุ่มหมดตัวก็อยู่กับเจ้าได้อีกไม่นาน ถือเป็นดวงสังสารเขา อย่านำชีวิตนี้ของเขาต้องโศกเศร้าเกินไปนักเลย"

เขาจากไปนานแล้ว หลีซู่ซู่ยังนั่งอยู่ในศาลาเพียงลำพัง มองดูคทาหรือผีลี้กม่วง

หมายความว่าอย่างไร

ประมุขตั้งอึ้งก็รู้เรื่องที่ซังจิวหมินปลอมตัวเป็นเยวี่ยฝูหยานเหมือนกันหรือ

ผ่านไปไม่นานซังจิวหมินก็รู้ตามถึงอย่างร้อนใจ เขากวาดตามองนางตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า หลีซู่ซู่จับกระแสความร้อนรนในน้ำเสียงเขาที่พบเห็นได้น้อยครั้ง "ไม่เป็นอะไรใช่ไหม เขาทำอะไรเจ้าหรือไม่"

หลีซู่ซู่ส่ายหน้า

"เขามอบสิ่งนี้ให้ข้า" หลีซู่ซู่ประคองคทาหรือผีลี้กม่วงขึ้นมาให้เขาดู

ซังจิวหมินนิ่งไป "มอบของสิ่งนี้ให้เจ้าด้วยเหตุใด"

หลีซู่ซู่เงยไป ก่อนจะยิ้มพูด "บอกว่าอวยพรให้พวกเราครองคู่ยืนยาว จวบจนผมขาว ข้าคิดว่าของล้ำค่าถึงเพียงนี้ไม่เขาก็เสียเปล่า จึงรับคำอวยพร

ของเขาไว้"

เขาจับจูงมือนาง คลี่มื่ออย่างสงบ "ได้"

ซึ่งจิวหมินก้มหน้า ประทับจุมพิตบนหน้าผากนาง

โลกนี้มีการครองคู่ยืนยาวจวบจนผมขาวที่ได้กัน

เขาคิดอย่างเสียดสี

ตราบใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าอย่าได้คิดจะสลัดข้าออกไปเลย ต่อให้
ร่างกายเบื่อยเน่าผู้สลาย ข้าก็ไม่มีวันปล่อยเจ้า เจ้ามาพบข้า...ช่างน่าสงสาร
โดยแท้

109

ผ่านไปไม่ถึงสองวันเหยากงกลับจากฝึกฝนในโลกมนุษย์ เขาเรื่องสนุกกลับมาเล่าให้หลี่ชู่ชู่ฟังมากมาย

"ตอนอยู่แดนมนุษย์ข้ายังเจอคนรู้จักผู้หนึ่งด้วย เจ้าทายสิว่าเป็นใคร" เหยากงวงขยิบตาให้หลี่ชู่ชู่

แดนมนุษย์? จะมีคนรู้จักได้อย่างไร

หลี่ชู่ชู่ส่ายหน้า

เหยากงเฉลย "เป็นบุตรสาวบุญธรรมของประมุขตงอีกก่อนหน้านี้ หากข้าจำไม่ผิด ชื่อไฉ่ซวงกระมัง ก่อนหน้านี้ตอนอยู่เมืองไหล่ล่าพบนางหลายครั้ง ทำทางเสแสร้งอ่อนแอของนางน่าหวั่นได้ยิ่งนัก ไม่คิดว่าพบกันในแดนมนุษย์ ครึ่งนี้ร่างเขียนของนางหายไปแล้ว กลายเป็นหญิงชราใกล้ตายผู้หนึ่ง นั่งอยู่ในศาลเจ้าทชุดุโธรม แย่งอาหารกับเหล่ายาจก"

หลี่ชู่ชู่พูดเสียงค่อย "หมายความว่าไฉ่ซวงถูกส่งกลับแดนมนุษย์

อย่างนั้นหรือ"

"ใช่ แต่ก่อนประมุขตั้งอัปภักดิ์นางที่สุคติหรือ ไฉนครั้งนี้จึงใจดำถึงเพียงนี้"

หลี่ซุซุพลันคิดถึงคทาหรือผลึกม่วงในถุ้งฟ้าดิน ยังมีคำพูดของไฉ่ซวงในวันนั้น นางบอกว่าซังจิวหมินไปเสาะหาน้ำตามนุษย์เงือกมาเป็นสินสอดให้นาง เป็นไปได้หรือไม่?...น้ำตามนุษย์เงือกหาใช่สินสอดไม่...แต่เป็นข้อแลกเปลี่ยนระหว่างซังจิวหมินกับประมุขตั้งอัปเพื่อปฏิเสธการแต่งงานกับนาง

ประมุขตั้งอัปปลอมตัวเป็นซังจิวหมินมาทำร้ายตน อาจจะมีใจสร้างความริ้วฉานระหว่างตนกับซังจิวหมิน

หลี่ซุซุใจลอยเล็กน้อย คำชี้แนะของซังจิวหมินตอนอยู่ในสระล้างกระบี่มีความโมโหของเขาตอนเจอตนกับศิษย์สำนักเมิงไหลในป่าซิง ยังมีผลความที่ส่งมาให้ทุกเช้า ล้วนบ่งบอกเรื่องหนึ่งว่า...เขาไม่เคยคิดทำร้ายตนมาก่อน

"หลี่ซุซุ เจ้าเป็นอะไรไป" เหยากงถามอย่างห่วงใย "เจ้ากับเยวี่ฝูหย่าอยู่ด้วยกันมานานถึงเพียงนี้ ไฉนจึงไม่เห็นวิญญาณชีวิตของเจ้าได้รับการซ่อมแซมเสียที"

หลี่ซุซุตอบว่า "ไม่มีอะไร"

จู่ๆ นางก็ไม่ว่าว่าควรอยู่ร่วมกับซังจิวหมินอย่างไร ทุกสิ่งทุกอย่างระหว่างพวกเขา เขามีได้ติดค้างอะไรนางเลย ประมุขตั้งอัปซึ่งเป็นคนเดียวที่ติดค้างนางก็ได้นำคทาหรือผลึกม่วงมาขอขมาแล้ว เมื่อไม่มีเรื่องให้โกรธแค้นเขา นางรู้สึกทำตัวไม่ถูกอยู่บ้าง

คนที่รวมวิญญาณกับตนหาใช่เยวี่ฝูหย่าไม่ แต่เป็นซังจิวหมินดังนั้น...เขาก็คือคู่บาปผิดของนางหรือ วิญญาณชีวิตอ่อนแอ พลังอำนาจ

จากมรรคาไร้รักจางลงทุกที นางกดหัวใจไว้ เกิดความรู้สึกแปลกๆ

ต่อให้ซังจิวหมิ่นเป็นคู่บ่าเพ็ญของนางจริงๆ ดูเหมือนก็ไม่ได้แย่ถึงเพียงนั้น

หลี่ซู่ซู่ยังไม่ทันคิดได้ว่าควรทำอะไรดี เหวร้างในแดนมนุषย์ก็มีไอมารมหาศาลระเบิดออกมา

เรื่องนี้เกี่ยวพันกับสามพิภพ สำนักต่างๆ ล้วนให้ความสำคัญ ตอนนี้ซังจิวหมิ่นอยู่ในสำนักเหิงหยางด้วยฐานะของเยี่ยฝูหยาก็ไม่นานย่อมต้องติดตามฉวีเสวียนจื่อเดินทางไปเหวร้าง เหวร้างเต็มไปด้วยอันตราย ด้วยสภาพร่างกายของหลี่ซู่ซู่ในตอนนี มีอาจติดตามพวกเขาไปด้วยได้

พอรู้ข่าวนี้แล้ว หลี่ซู่ซู่ฟูบอยบนโต๊ะ จ้องมองวิหคคัคคีสิทธิ์นอกหน้าต่าง ฝูงหนึ่งส่งเสียงดังจ่อแจ

ซังจิวหมิ่นกลัวนางอยู่แต่ในตำหนักเขียนจะเบื่อหน่าย จึงขนย้ายวิหคคัคคีสิทธิ์บนบรรพตจางเจ๋อมาไว้นอกตำหนักทั้งหมด ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาทำได้อย่างไร วิหคคัคคีสิทธิ์ที่ใช้ชีวิตอยู่ที่จางเจ๋อมาชีวิตน่าสงสารยิ่งนัก

มองดูพวกมันแล้ว นางปล้นหัวเราะออกมา

ตกกลางคืนซังจิวหมิ่นกลับมา หลี่ซู่ซู่พูดขึ้นว่า "ข้ามีของสิ่งหนึ่งอยากมอบให้เจ้า เจ้าต้องรอข้ากลับมานะ"

ซังจิวหมิ่นเห็นนางรีบร้อนจะออกไปข้างนอกก็อึ้งงันเล็กน้อย "เจ้าจะไปที่ใด"

นางส่ายหน้าไม่ตอบ เหย่ยเพียงว่า "ก่อนฟ้าสว่างข้าจะกลับมาแน่นอน"

เจ้าอย่าเพิ่งไปที่ไหนนะ" พุดจบนางก็วิ่งออกจากประตู มุ่งหน้าไปบรรพตเขื่อนนางเจ้อ

ตั้งแต่ได้รับบาดเจ็บกลับมา นางก็ไม่ได้กลับบรรพตเขื่อนนางเจ้อมานานแล้ว

หลี่ซู่ซู่บังคับกระบี่ เหาะไปบนต้นอู่ถั่งต้นหนึ่ง หยิบขนิหคสีแดงอันหนึ่งออกมา

นี่เป็นขนิที่ร่วงลงมาจากร่างเดิมของนางตอนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ท่านพ่อบอกนางให้เก็บรักษาไว้ให้ดี บางทีวันข้างหน้าอาจจะช่วยชีวิตนางได้

หลี่ซู่ซู่ถือขนิหค นั่งอยู่ริมสระสวรรค์ ทำตัวให้กระปรี้กระเปร่ารวบรวมพลังพิเศษเป็นเส้นใย ถักทอพู่ห้อยกระบี่ ต้องผสมานปรมาณพิเศษของตนเองลงในขนิหคเท่านั้น ขนิหคจึงจะสามารถใช้งานได้

บรรพตนางเจ้อเข้าสู่รัตติกาลแล้ว บนท้องฟ้าดาดดาษไปด้วยดวงดาวลมราตรีโชยพัดมาเอื่อยๆ หลี่ซู่ซู่ฝันถึงความมั่งงุ่นที่เกิดจากวิญญูณชีวิตพร้อมไป บอกตนเองว่าห้ามหลับ

นางไม่เคยทำอะไรให้ซังจิวหมินเลย แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนกัน จู่ๆ นางก็อยากทำอะไรเพื่อเขาบ้าง

ของที่ดีที่สุดของนาง ก็คือขนิหคล้ำค่าอันนี้

หลายปีให้หลังนอกห้วงฝัน หลี่ซู่ซู่ย้อนคิดถึงภาพนี้ เวลานั้นนางไม่รู้เลยว่าแม้ตนเองจะบำเพ็ญมรรคาไว้รักแล้ว ก็ยังคงคิดแต่จะเอาขนิหคที่ล้ำค่าที่สุดของเฟิงหวงทำเป็นพู่กระบี่ คู่มัครองให้เขาปลอดภัย

ก่อนฟ้าสว่าง ร่างกายหลี่ซู่ซู่โงนเงน

ตอนซังจิวหมินพบตัวนาง นางผล็อยหลับไปริมสระสวรรค์แล้ว มือกำ

พุ่กระบี่ฟวงหนึ่งทีไ่ใกล้จะทอเสร็จเอาไว่แน่น ขนวิหคสีแดงเปี่ยมด้วย
ปรากฏวิเศษทีไ่ไหลเวียน เขาจ้องพุ่กระบี่ทีไ่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ฟวงนั้น แววดา
เย็นซาหนักอึ้ง มีอากแยกแยะอารมณ์ ก่อนจะอุ้มนางขึ้นมา

ซังจิวหมินแค้นเสียงเบาๆ "ชอบเขาถึงเพียงนั้นจริงๆ หรือ"

เขาก็มมือนาง ฝ่าออยู่ข้างเตียง จวบจนแสงแรกของวันสาดส่อง
คนของสำนักเหิงหยางต่างรอเขาออกเดินทาง เขาจึงประทับจุ่มพิตลงบน
ริมฝีปากนาง "ซ้าไปละ"

เขาทำตามสัญญา รอนางจนฟ้าสาง แต่เป็นนางทีมีได้ตื่นขึ้นมาเอง
ก่อนซังจิวหมินจะจากไป เขาหันกลับมามองพุ่กระบี่ในฝ่ามือนาง
หัวเราะหยันเล็กน้อย ถึงอย่างไรก็ไม่ได้ให้เขาอยู่ดี

ทั้งทีตัดสินใจแล้วว่า จะเล่นละครเป็นคนอีกคน แต่พอเห็นนางรักปักใจ
ทำดีต่อคนผู้้นั้นสรวพัด หัวใจเขายังคงถูกไ่เย็นเยียบรุนแรงแผ่คลุม

จวบจนยามโพล้เพล้ หลีซุซุจึงตื่นขึ้นมา

นางวิ่งตามออกไป พบว่าคนของสำนักเหิงหยางออกเดินทางแล้ว
นางมองพุ่กระบี่ในฝ่ามือ ถอนหายใจอย่างหัวเสีย

ขบคิดเล็กน้อย นางรีบหยิบหอยสังข์ซอหนึ่งออกมาจากถุงฟ้าดิน
นำเสียดาย หอยสังข์ทำไ่ได้เพียงส่งเสียงของนางไปยังอีกฝั่ง นาง
ไ่ไ่ไ่ยในสิ่งทีพวกเขาพูด

"ท่านพอ ท่านไ่ไ่ยหรือไ่ ซัง...เยวียผู้หยอาอยู่ข้างๆ หรือไ่"

อีกทางหนึ่ง ฉิวเสวียนจ้อเหลือบมองซังจิวหมินทีหลับตาพักผ่อนอยู่

หลีซุซุพูดกับหอยสังข์ เป็นครั้งแรกทีรู้สึกขัดใจเล็กน้อย "ซ้ามีบางอย่าง
ยังไ่ทันไ่บอกเขา ถ้าเขาอยู่ ท่านเอาหอยสังข์ให้เขาไ่ได้หรือไ่"

ฉวีเสวียนจื่อฉลาดเฉียบแหลมเพียงใด ไม่ต้องให้นางบอก เขาก็ยื่น
หอยสังข์ใส่มือซังจิวหมินแล้ว

ซังจิวหมินไม่เข้าใจ มุ่นคิ้วมองเขา "อาจารย์?"

ฉวีเสวียนจื่อยิ้มไม่พูดจา ก่อนจะโคลงศีรษะเดินจากไปไกล

หอยสังข์ในมือเปล่งแสงสีขาว ซังจิวหมินได้ยินเสียงของนาง "มีเรื่อง
บางอย่าง เดิมทีอยากบอกเจ้าก่อนหน้านี้ แต่คิดไม่ถึงว่าจะไม่ทันได้บอก
พู่ห้อยกระบี่ก็ไม่ทันได้มอบให้เจ้า เจ้าต้องรักษาตัวให้ดีและกลับมาอย่าง
ปลอดภัยนะ"

เสียบไปครู่หนึ่ง นางถึงพูดต่ออย่างจริงจัง "รอให้วิญญาณชีวิตของข้า
ซ่อมแซมเสร็จแล้ว พวกเราออกไปเที่ยวให้ทั่วดีหรือไม่ สามพิภพกว้างใหญ่
ถึงเพียงนั้น พวกเราออกไปดูขุนเขาและสายน้ำ ไอบมอกที่ล่องลอย รุ่งอรุณ
และสนธยาในแดนมนุษย์ ก่อนหน้านี้มีเรื่องเข้าใจผิดมากมาย การพบกัน
ก็ไม่ดีนัก ทว่าต่อจากนี้ไปข้าจะดีต่อเจ้า"

คิ้วตาของซังจิวหมินอ่อนโยนลง

นาง... จะดีต่อข้าอย่างนั้นหรือ

เขาพยายามไม่คิดเปรียบเทียบตนเองกับเยวี่ฝูหย่า ถือเสียว่าคำพูดนี้
นางพูดกับเขา

จนกระทั่งตอนสุดท้าย หลี่ชูชู่ยิ้มพูด "ข้าเอาหญ้าเซียงหลันมาวางใน
ตำหนักอีกไม่นาน ข้ารู้แต่แรกแล้วว่าเจ้ามิได้รังเกียจกลิ่นนี้"

หอยสังข์เปล่งแสงวูบวาบ ก่อนจะคืนสู่ความเงียบงัน

ซังจิวหมินนั่งงัน ตอนได้ยินคำว่าหญ้าเซียงหลัน หัวใจเขาแทบจะเต้น
ผิดจังหวะ

หญ้าเซียงหลัน... นี่มันอะไรกัน เยวี่ฝูหย่าเข้าใกล้หญ้าเซียงหลัน

ไม่ได้มีใช้หรือ

เว้นแต่...! ชังจีวหมินกำหอยสังข์ในมือแน่น นางรู้ว่าข้าเป็นใคร!

รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่ยังคงเอ่ยคำพูดเหล่านี้ออกมา มิใช่พูดกับ
เยวี่ยฝูหย่า แต่เป็นการพูดกับเขา

เขามีอาจอธิบายความรู้สึกในชั่วขณะนั้นของตน แม้แต่ตัวเขาเอง
ยังยอมรับชะตาแล้ว รอให้ตนเองเปื่อยเน่าไปช้าๆ ท่ามกลางคำโกหก ทว่า
สถานการณ์กลับพลิกผัน หลี่ซู่ซุ่ยบอกเขานางรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเขาคือ
ชังจีวหมิน

นั่นแสดงว่าระหว่างนางกับเขา ตอนที่นางกอดเขาหอมแก้มเขา
ล้วนรู้ว่าเขาเป็นใคร

มือเขายกขึ้นปิดใบหน้าครึ่งซีก พลันหัวเราะเบาๆ ออกมา

ความขมขื่นและความริษยาทั้งหมดแปรเปลี่ยนเป็นความหวาน
ปานน้ำผึ้งในเวลา

ความเบิกบานที่มาเยือนกะทันหัน ทำให้กลิ่นอายทึมทึบของเขา
หายไปสิ้น ศิษย์สำนักเหิงหยางพากันหันมามองอย่างประหลาดใจ เห็น
ศิษย์พี่ที่ตอนออกเดินทางเมื่อเช้าหน้าบึ้งตึง ยามนี้มุมปากกลับยกขึ้น
อารมณ์ดียิ่งกว่าใคร

เดินทางไปสถานที่อย่างเหวร้าง เขายังรื่นรมย์ได้เช่นนี้ สมแล้วที่เป็น
ศิษย์สายตรงของเจ้าสำนัก ทำให้คนเลื่อมใสโดยแท้

ชังจีวหมินกำหอยสังข์แน่น รอไว้เขากลับไป จะถอดเปลือกจอมปลอมนี้
ออกและปล่อยตัวเยวี่ยฝูหย่าที่ถูกขังไว้ เขาจะยอมรับผิดชอบ
ฉวีเสวี่ยนจื่อกับเยวี่ยฝูหย่าอย่างจริงใจให้อภัยให้เขา เขาไม่หวาดกลัวอะไร
ทั้งนั้น ไม่กลัวสายตาของคนอื่น ไม่กลัวคำซุบซิบนินทาของผู้คน

เขานึกเสียใจภายหลังเล็กน้อย พุ่ห้อยกระบี่นั้นเดิมทีหลีสชูตั้งใจ
ทำให้ตน นำเสียดายเมื่อเข้าไพรชยาจุมจิตใจ เขาไม่ได้รอนนางตื่น
จะกลับไปเหิงหยางตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว

เขาพูดเสียงแผ่วว่า "รอข้ากลับไปนะ"

มารฝันมองห้วงฝันดำเนินไปอย่างปากอ้าตาค้าง ที่แท้เมื่อให้ฐานะที่ดี
หน่อยกับราชันมาร แม้เส้นทางจะขรุขระไปบ้าง แต่เขายังคงมีความฝัน
อันงดงาม

สิ่งที่ถ่านไถจิ้นขาดไป ที่แท้ก็แค่เพียงจุดเริ่มต้นอย่างยุติธรรมเท่านั้น
เขาเจ้าเล่ห์อำมหิต ทว่าก็ยื่นหยัดไร่ความหวาดกลัว แม้วิธีการ
จะต่ำช้าไปบ้าง แต่สุดท้ายกลับสามารถพลิกสถานการณ์อันย่ำแย่ให้ดีขึ้นได้
ยามนี้ลูกแก้วหลิวหลีตรงหน้าราวจนใกล้แตกเต็มที มารฝันรีบโฉบไป
ข้างกายทั้งสองคน "ราชันมาร ตื่นเถอะ หลีเซียนจื่อ ตื่นเร็วเข้า!"

หลังจากไข่มุกแปลงโฉมไม่เพียงพอ ประคองฝันมาได้ถึงตอนนี้เห็นว่า
ไม่จ่ายแล้ว ของปลอมอย่างไรก็คือของปลอม ห้วงฝันของเขากำลังจะพังทลาย
ในลูกแก้วหลิวหลี ภาพต่างๆ หยุดนิ่ง

หญิงสาวในชุดขาวนั่งอยู่บนบรรพตเขียนฉางเจ้อ ใบคู้ถงเป็นสีแดงเข้ม
นางทอดสายตามองไปไกลตรงทิศทางของเหวร้าง ฝ้ารอกเขากลับมา

ชายหนุ่มเดินออกจากเหวร้างมีดมืด พูดคุยหัวเราะกับศิษย์พี่ศิษย์น้อง
ข้างกาย ในมือถือหอยสังข์ขอนหนึ่ง

นางมีใจให้ซึ่งจิวหมินแล้ว แต่สุดท้ายพวกเขากลับไปไม่ได้พบกันอีก

คำว่า 'ชั่วชีวิต' ของนาง สู้สุดท้ายเป็นได้เพียงน้ำหยดหนึ่งผสานลงใน
ความทรงจำของเขา

หน้าไม้พิฆาตทោះรับรู้ได้ว่าผู้เป็นนายกำลังจะตื่นขึ้นมา สงเสียงอื้ออึงข้างกายทั้งสองคน มันดูตบพลังของปีศาจอื่นๆ ไปหมดแล้ว ยามนี้จึงแข็งแกร่งกว่าเดิม

เสียดายที่ในพื้นที่คับแคบแห่งนี้ไม่มีเลือดมนุษย์ให้มันดื่ม มิอาจเช่นฆ่าได้ อดกลั้นจนจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว รอเพียงให้ถ่านไถ่จิ้นฟื้นขึ้นมา และพามันออกไปเช่นฆ่าเท่านั้น

มารฝันมองทั้งสองคนอย่างประหม่าพลางคิดในใจว่า แม้นทางแตกต่าง แต่เป้าหมายเดียวกัน ภารกิจของข้านับว่าเสร็จสิ้นแล้วกรรมงราชนมารคงจะ...คงจะไม่ถือสาหรอก

หลิวซู่หลิมตาขึ้น

ห้วงรับรู้ของนางว่างเปล่าชั่วขณะ เมื่อสติกลับคืนมาจึงพบว่าตนเองอยู่ในพื้นที่คับแคบแห่งหนึ่ง รอบด้านมืดมิดเหมือนอยู่ใต้พิภพ

คงอวี๋หมอบอยู่บนคอนางอย่างสงบนิ่ง อ้อมกอดเย็นเฉียบโอบกอดนางไว้ รอบด้านเต็มไปด้วยไอมาร

นางผุดลุกขึ้นนั่งทันใด จ้องมองมารฝันตรงมุมห้อง ตลอดจนหน้าไม้พิฆาตทោះข้างกาย ยังมี...ชายหนุ่มอีกคนที่ลุกขึ้นนั่งซ้าๆ มองนางอย่างเงียบงัน

ชุดสีขาวของเขาเปื้อนเลือด นัยน์ตาลิहितสีแดงเปลี่ยนกลับมาเป็นปกติแล้ว

ถ่านไถ่จิ้น...ซังจิวหมิน...

ลมหายใจของหลิวซู่หลิมสน หึงสาวในห้วงฝัน การจ้องใจลั่นแก้งถึงความปวดร้าวและความยินดี นางกุมศีระะตนเองอย่างห้ามไม่อยู่

ปลอม ล้วนเป็นของปลอมทั้งสิ้น

โลกนี้ไม่มีซังจิวหมิน เขาเป็นเพียงถ่านไถจีน คนที่มีกระดูกมาร
แต่กำเนิด กักขังนางและทอดทิ้งนาง

ก่อนพวกเขาจะเข้าสู่ความฝัน เขาก็มีหน้าไม้พิฆาตทเวะแล้ว
ที่แท้ไม่ว่าจะเปลี่ยนแปลงอดีตหรือไม่ คนบางคนก็ถูกลิขิตให้อยู่กับ
ความมืดมิดตั้งแต่เกิด โกวอวี่เสียสละตนเองเพื่อหยุดยั้งมิให้เขาก้าวเดินมาถึง
จุดนี้ ทว่าบัดนี้เขายังคงก้าวเดินมาบนทางสายนี้

ธรรมะกับอธรรมเดิมทีก็อยู่ร่วมกันไม่ได้อยู่แล้ว

"หลี่ซู่ซู่"

"เจ้าอย่ามาแตะต้องข้า!" หลี่ซู่ซู่ถอยหลังทันใด "เจ้าหลอกข้า เจ้าเอา
ห้วงฝันมาหลอกข้า"

รอยยิ้มบนริมฝีปากของถ่านไถจีนจางลง "เจ้าคิดเช่นนั้นหรือ"

ยามที่เขาไม่ยิ้ม กลิ่นอายทั่วร่างทั้งหนักอึ้งและน่ากลัว แตกต่างกับ
ซังจิวหมินในห้วงฝันที่เกิดมาเพียบพร้อมโดดเด่นโดยสิ้นเชิง

หน้าไม้มารอยู่ตรงหน้าเขา เขาเอียงศีรษะ ท่าทางบริสุทธิ์จริงใจ
กลับคล้ายซังจิวหมินในความฝันอยู่บ้าง "เจ้าฟังข้าพูดก่อน ข้าจดจำคำพูด
เมื่อห้าร้อยปีก่อนของเจ้าได้ ข้าจะไม่เป็นมาร หากเจ้าไม่ชอบหน้าไม้
พิฆาตทเวะ ข้าจะฉนึ่มมันไว้ตลอดกาล แค่นั้นก็มันไว้ตลอดกาลก็ไม่มีอะไร
แล้ว เจ้าบอกมิใช่หรือว่ารอข้ากลับมา ต่อจากนี้ไปจะดีต่อข้า"

เสียงเขาเบาหวิวพิมพ์ว่า "ข้าจะตั้งใจบำเพ็ญเขียน วันหน้ากลายเป็น
เทพ ข้าไม่โกหกเจ้า อย่างน้อยเจ้าก็อย่าโกหกข้าอีกเลยนะ"

หลี่ซู่ซู่ส่ายหน้าเอ่ยว่า "นั่นล้วนเป็นเรื่องหลอกลวงทั้งนั้น"

"หลอกลวง?" เขาถามเสียงเย็น ก่อนจะหัวเราะออกมา "หลี่ซู่ซู่ เจ้า

ลองถามใจตนเองดู เจ้าไม่รู้จักความรู้สึกของข้าหรือ"

เขาถึงกับถามว่า "เจ้าไม่รู้จักความรู้สึกของข้าหรือ"

หลี่ชู่ซู่ซ่อนตาขึ้น ความโกรธแค้นในใจยามนี้สลายหายไปหมดแล้ว นางเอ่ย "ข้ารู้เพียงว่าข้าเคยอ่อนนวยอ่อนอย่างยากลำบาก แต่เจ้ากลับเอาบุปผาอมตะไปประดับเอาใจเยี้ยบิงฉาง เหมือนตีในโลกมนุษย์หนาวเหน็บถึงเพียงนั้น มีดมนถึงเพียงนั้น แต่เจ้ายังคงเลือกเยี้ยบิงฉาง หากข้ามิใช่หลี่ชู่ซู่ ข้าคงจิตวิญญาณแตกซ่านไปนานแล้ว เจ้าเป็นคนบอกข้าเองว่าเจ้าชอบนางมากเพียงใด สามารถพลิกคว่ำปฐพีเพื่อนาง ไม่สนว่านางจะเป็นภรรยาคนอื่นแล้ว บัดนี้เจ้ากลับมาถามข้าว่าไม่รู้จัก ข้าไม่รู้ 'ใช่ข้าต้องรู้ด้วย'"

"จนถึงตอนนี้" นางชมแววตาอื่นในน้ำเสียง "เจ้ายังคงหลอกข้า ถานไถ่เงิน ทุกคนในโลกนี้ล้วนเป็นเพียงหมากในกำมือเจ้าหรือไร"

ตอนเจ้าบอกว่าชอบเยี้ยบิงฉาง เจ้าทุ่มเทความคิดความพยายามทั้งหมด แต่ตอนบอกว่าชอบข้า เจ้ากลับใช้ห้วงฝันมาสร้างสภาพแวดล้อมจอมปลอมพวกนั้นขึ้นมา

นัยน์ตาดำลึบของเขาทอประกายน้ำ

ริมฝีปากที่สิ้นระริกอยู่นานพยายามเค้นรอยยิ้มและเอ่ยว่า "ข้าสำนึกผิดแล้ว หลี่ชู่ซู่ แต่ว่าข้าไม่มีหนทาง"

เขาทำทุกอย่างแล้ว นางเคยบอกว่าอยากให้เขาเป็นเทพ ปกป้องรักษาใต้หล้า ดังนั้นเขาจึงคลานออกมาจากคงคาผีครวญ อยู่ในสำนักเซียวเหยา เรียนรู้ว่าจะเดินทางสายธรรมะอย่างไร เขาเก็บงำความต่ำช้าของตนเอง เลียนแบบผู้เฒ่าเฒ่าพรักอาจารย์ ให้เกียรติศิษย์ร่วมสำนัก

หากเขาพอมีหนทาง เกิดมามีโยรัก มีมารดาคอยอบรมสั่งสอน ได้กินอิ่มนอนอุ่น คงไม่ต้องเดินมาถึงจุดนี้ หากเขาพอจะมีโอกาสได้อยู่ร่วม

กับนางอย่างถูกต้องเปิดเผย เขาไยต้องใช้ห้วงฝันจอมปลอมมาหลอกตนเอง
ไยต้องยอมลดศักดิ์ศรี ยินดีเป็นเงาของผู้อื่น เพื่อจะได้เป็นกระถางยาให้นาง
บำรุงวิญญาณเล่า

ตอน 16

ความตึงเครียดในกระดูก

110

สำนึกผิดแล้ว?

หลี่ซู่ซู่มองเขา

ไม่ เขาไม่ได้ทำอะไรผิด

การอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป เรื่องนี้ใครจะผิดเล่า เขาเกิดมาเป็นราชันของ
พิภพมาร แต่กลับต้องเร้นกายหลายหมื่นปี ไต่ห่ามีเพียงผู้เดียวเท่านั้น
ที่มีกระดูกมารแต่กำเนิด

เขาเกิดมาไม่รู้ว่าศักดิ์ศรีและความดั่งามคือสิ่งใด ใจคิดแต่อยาก
มีชีวิตรอด ปรารถนาพลังและอำนาจ

ความผิดพลาดเพียงอย่างเดียวคือนางเกิดมาเป็นเซียน แต่เขา
เกิดมาเป็นมาร

แม้ไม่อยากจะยอมรับ แต่ในห้วงฝันนางหวั่นไหว หำร้อยปีก่อน
นางก็เคยหวั่นไหว เพราะหวั่นไหว ในใจถึงได้โกรธแค้น

หลี่ชู่ชู่รู้สึกโมโหตนเองอยู่บ้าง ทั้งที่บำเพ็ญมรรคาไว้รักแล้ว ทั้งที่
ผ่านมาห้าร้อยปีแล้ว...

หลี่ชู่ชู่มองหน้าไม้พิฆาตเทวะที่มีไอสังหารเข้มข้น สายตาเลื่อนกลับไปยัง
ถ่านไถจั่นอย่างเซื่องช้า

แม้ไม่มีเนตรมารแล้ว "โอมารบนตัวเขายังคงเข้มข้นมาก แค่เห็นเขา
ในสภาพนี้ ใครก็ไม่มีทางเห็นเขาเป็นผู้บำเพ็ญเขียนผู้หนึ่งได้

"ฉงอวี่"

ฉงอวี่ปรากฏในมือนาง นางกอดพินมองเขา

หน้าไม้พิฆาตเทวะรับรู้ถึงไอสังหาร รอบด้านเกิดไอดูดันรุนแรง
ชายหนุ่มกลับไม่ขยับเขยื้อน มิได้หยิบหน้าไม้พิฆาตเทวะขึ้นมา หากมิได้
เห็นเขาเอาชนะงะเหยี้ยจี้ฉู่ก่อนหน้านี้อ หลี่ชู่เห็นสีหน้ายามนี้ของเขาแล้ว
ถึงขั้นคิดว่าเขาเป็นมนุษย์ธรรมดาผู้หนึ่งที่อ่อนแอและน่าสงสาร

นางหันหลังทันที ถือฉงอวี่เดินจากไป

หลี่ชู่ชู่วิ่งออกไปไกล ก่อนจะนั่งยองๆ ข้างต้นไม้ต้นหนึ่งอย่างโมโห
ตนเอง

ฉงอวี่แปรเปลี่ยนเป็นมือเรียวยาวขาวกระจ่างข้างหนึ่ง ลูบศีรษะนาง
พลางปลอบโยน "หลี่ชู่ชู่ อย่าตำหนิตนเองเลย ฉงอวี่รู้ว่าเจ้าไม่ฆ่ามารร้าย
ตนนั้นเพราะเอาชนะเขาไม่ได้ จึงต้องหนีออกมา ไม่เป็นไรหรอก ฉงอวี่
สังเกตดูแล้ว เจ้าเป็นเด็กที่มีศักยภาพผู้หนึ่ง วันใดวันหนึ่งข้างหน้าเจ้าจะต้อง
สังสอนเขาจนเรียกหาบิดาร้องหามารดาได้แน่นอน"

เดิมที่หลี่ชู่ชู่ยังคงเศร้าใจ ทว่าพอฟังมันพูดแล้วเกือบจะหัวเราะออกมา
"พูดเหลวไหลอะไรของเจ้า"

นางคิดว่าตนเองจะมีน้ำตา เมื่อยกมือขึ้นแต่ดวงตาโดยไม่รู้ตัว กลับ

พบว่าไม่มีอะไรทั้งนั้น หลีซุซูลดมื่อลงซ้ำๆ

เป็นเพราะมรรคาไว้รักษาอย่างนั้นหรือ

ก่อนที่พวกเขาจะหมดสติไปโลกมนุษย์ยังอยู่ในช่วงฤดูร้อน ทว่าตอนนี้
เห็นได้ชัดว่าเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงแล้ว

ผ่านมานานถึงเพียงนี้เสียหรือ

หลีซุซูลหัวใจมดิ่ง ช้างนอกจะต้องเกิดเรื่องแน่ๆ

ชื่ออิงกับกงเหยยี่จู่ยังอยู่ เวลานี้เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะไม่เคลื่อนไหว
กงเหยยี่จู่มีกระบี่ฝ่าเวหา นี่เป็นข่าวร้ายของพิภพเซียน ตอนนี้ถ่านไถจิ้น
ยังมีหน้าไม้พิฆาตเทวะอีก แม้เขายังมิได้เป็นพวกเดียวกับชื่ออิง แต่เรื่อง
ในอนาคตใครก็บอกไม่ได้

ถือเสียว่านางอวีพุดุกู นางมิใช่ไม่ลงมือ แต่ถึงจะลงมือ ตอนนี้ก็มีอาจ
เอาชนะถ่านไถจิ้นที่มีหน้าไม้พิฆาตเทวะได้

หลีซุซูลึกคิดฟุ้งซ่าน มองพิณคงโหวงอวี่ที่แปรเปลี่ยนเป็นมือข้างหนึ่ง
"เจ้าเปลี่ยนรูปได้หรือ"

เสียงไร้เดียงสาเหมือนเด็กน้อยตอบว่า "เรื่องนั้นจะยากอันใด หลีซุซูล
ลี้มไปแล้วหรือ งงอวีเป็นวัตถุเทพนะ"

"ไหนลองเปลี่ยนรูปเป็นกระบี่เล่มหนึ่งซิ"

งงอวีไม่รอช้า เปลี่ยนตนเองเป็นกระบี่สี่ฟ้าเล่มหนึ่งทันที มันชอบ
ความหรรษางดงาม บนตัวกระบี่จึงมีรัศมีสี่ฟ้าไหลเวียนอยู่ด้วย

"เพียงแต่เมื่ออยู่ในรูปทรงอื่นจะไม่ร้ายกาจเท่าคงโหวที่เป็นร่างดั้งเดิม
เท่านั้น"

หลีซุซูลำงอวี่ที่เปลี่ยนรูปเป็นกระบี่ มีความมั่นใจมากขึ้นหลายส่วน
สถานการณ์ยังไม่แนบว่าเลวร้ายจนเกินไป อย่างน้อยโลกนี้ยังเหลือ

วัตถุประสงค์ขั้นสุดทำอย่างพิณคงไหวของอวี

มันอยู่ในแดนลับซังหยวนหมื่นปี ไม่ค่อยประสีประสา แต่พลังกลับแข็งแกร่งยิ่ง เพียงแต่ตอนนี้นางยังไม่อาจสำแดงพลังของมันออกมาได้อย่างเต็มที่เท่านั้น

นางหันไปมองยังทิศทางของถ่านไถ่จิ้นอีกครั้ง ใจรู้ดีว่าจะรอช้าอีกไม่ได้ จึงบังคับกระบี่เหาะกลับสำนักเหิงหยางทันที

หลี่ซู่ซู่จากไปแล้ว ถ่านไถ่จิ้นกลับยังอยู่ที่เดิม

มารฝันก็ไม่กล้าหนีไป หน้าไม้พิฆาตเทวะยังอยู่ด้านข้างจ้องจะลงมือ

ปีศาจเสื้อในถุงฟ้าดินของถ่านไถ่จิ้นอดเปิดถุงออกมามีได้ มันเคยเห็นอดีตของหลี่ซู่ซู่กับเขา ไม่รู้จะปลอบใจเขาอย่างไร จึงชะงักหน้าเอ่ยว่า "ฝ่าบาท ท่านเก็บหน้าไม้พิฆาตเทวะนั้นเถอะ น่ากลัวเสียจริง"

ไต่ดำบนหน้าไม้พิฆาตเทวะเข้มขึ้น ปีศาจเสื้อรีบหุดตัวเข้าไปในถุง

ครูใหญ่ที่ถ่านไถ่จิ้นมิได้ตอบสนอง ผ่านไปเนิ่นนานเขาถึงยกมือขึ้น หน้าไม้พิฆาตเทวะหลอมรวมเข้าไปในร่าง

เขาหยิบกระบี่คู่ขนานหยวนของท่านเซียนจ้าวโยวขึ้นมา และไปจากสถานที่มืดทึบแห่งนี้

เจ้าเสื้อดึกดใจ ที่แท้มันมิใช่จะไร้ความหมายเสียทีเดียว เสียแข่งเสียเขาเขามาหลายร้อยปี นี่เป็นครั้งแรกที่ฝ่าบาทฟังคำพูดของมัน

เพิ่งจะคิดเช่นนี้มันก็ถูกถ่านไถ่จิ้นหิวตัวออกมาจากถุงฟ้าดิน

ชายหนุ่มขอบตาแดง ริมฝีปากก็แดง เหมือนถูกคนข้างนอกกรังแกอย่างแสนสาหัส กลับบ้านจึงอยากจะทำคนระบายนความแค้น

พอเห็นสายตาที่เขาพิจารณาตนช่างน่ากลัว เจ้าเสื้อพุดตัวสั้น "เนื้อเสื้อ

"ไม่ร่อยหรอกนะ"

เขาเอ่ยเสียงต่ำทึม "ข้าจะไม่เป็นมาร"

รู้แล้ว รู้แล้ว ไม่เป็นมาร ข้าเชื่อท่าน อย่าทำสายตาน่าสยของ
ถึงเพียงนั้นสิ

ถ่านไถจิ้นจ้องปีศาจเสือเขม็ง อาจเพราะติดตามเขามานาน ทั้งยัง
เข้าสู่พิภพเบื้องล่างด้วยกัน ปีศาจเสือจึงมีลักษณะไม่ค่อยเหมือนเสือ
กลับดูคล้ายคลึงกับเทาที่ียบบนดวงตราชำระไขกระดูกในอาณาจักรมาร
อยู่หลายส่วน

จริงๆ ด้วย สิ่งที่อยู่ข้างกายเขาล้วนค่อยๆ กลายเป็นสัตว์ประหลาด

ถ่านไถจิ้นยัดปีศาจเสือกลับลงไปในถุ่งฟ้าดิน ดวงอาทิตย์ในโลกมนุษย์
ทึมแดงดวงตาเขาจนเจ็บแสบ ดวงตะวันร้อนแรงบนท้องฟ้าแผ่ความร้อน
อบอ้าว อุณหภูมิสูงจนไม่น่าเชื่อ เขามองถนนหนทางว่างเปล่าในโลกมนุษย์
มารปีศาจเผยโฉมรอบด้าน บ้านเรือนส่วนใหญ่มีไอปีศาจลอยสูง

ถ่านไถจิ้นใช้กระบี่ฮั่นหยวนสังหารปีศาจตนหนึ่งที่กำลังดูดพลังจากคน
สำนักเซียวเหยาที่เคยถ่อมตนและเป็นมิตรในวันวานยังจะยอมรับเขา
ได้อีกหรือไม่

"สำนักเซียวเหยาไม่ยอมรับเขาคือต่อไป" ผู้อาวุโสชิงอู่ตีหน้าเอ็นชาน
"เขาเป็นมาร แต่กลับแฝงตัวเข้ามาอยู่ในสำนักเซียวเหยาหลายปี ตอนนั้
ศิษย์คนโตของสำนักเซียวเหยาจึงให้กำลังนำคนตามจับซังจิวหมิน"

"ใช่ พวกเราบอกแต่แรกแล้วว่าเขาไม่ปกติ วันนั้นในแดนลับซังหยวน
เขาทำร้ายผู้หยากับหลี่ซู่ซู่ หากซังจิวหมินไม่ใช่ผู้บำเพ็ญมาร จะทำร้ายคนของ
สำนักเซียนได้อย่างไร!"

"หลี่ชูชู เจ้าว่าอย่างไร"

หลี่ชูชูคิดไม่ถึงเช่นกันว่าเวลานั้นๆ เพียงไม่กี่เดือน จะเกิดการเปลี่ยนแปลงชนิดพลิกผันฟ้าว่าปฐพีเช่นนี้

ปีศาจอันป่าช้าอึ้งเปิดอาณาจักรมาร ร่วมมือกับกงเหยี้ยจู้ อาศัย กระบี่ฝ่าเวหาเรียกมารปีศาจทั้งแปดทิศมารวมตัวกัน ปล่อยให้มารปีศาจ ทะลักเข้าไปในแดนมนุษย์ ดูดพลังและสารอาหารจากมนุษย์ธรรมดาเพื่อให้ตนเองแข็งแกร่งขึ้น

ทุกหนแห่งที่ปีศาจอันป่าไปเยือน พืชพรรณเฉาตาย สายธารเหือดแห้ง น้ำในบ่อระเหยสิ้น โลกมนุษย์เริ่มเกิดภัยแล้งและโรคระบาด

สำนักเซียนรีบให้ความช่วยเหลือ ส่งลูกศิษย์ออกไปนับไม่ถ้วน กระจายไปตามสถานที่ต่างๆ ไล่ล่ามารปีศาจ ฆจัดโรคระบาด โดยเฉพาะลูกศิษย์ที่มีแก่นวิญญูณธาตุน้ำยุ่งจนทำไม่ติดพื้น

เยวี่ยฝูหยาบาดเจ็บเพิ่งหายดี ก็เริ่มวิ่งวุ่นอยู่ข้างนอกทุกวันแล้ว

แม้จะเป็นเช่นนี้ แต่การช่วยคนไหนเลยจะง่ายดายเหมือนฆ่าคนเล่า เสี่ยงโอดครวญตั้งอยู่ทั่วทุกแห่งในแดนมนุษย์ เรื่องที่ถ่านไถจิ้นใช้หน้าไม้ พิฆาตเทวะในวันนั้นแพร่ไปทั่วหกพิภพแล้ว สำนักเซียนและมนุษย์ธรรมดาเกลียดแค้นมารปีศาจ มิอาจยอมรับเขาได้

ทุกคนต่างหันมามองหลี่ชูชู

หลี่ชูชูเสียดันครู่หนึ่งและเอ่ยว่า "เขาใช้หน้าไม้พิฆาตเทวะเพื่อช่วยข้า กับศิษย์พี่หญิง ยังมีศิษย์พี่จิ้งให้อีกคน"

ทุกคนมองนางอย่างไม่เห็นด้วย โดยเฉพาะชิงอู่ เขาตีหน้าเอ็นชากระหู่ไม้เท้าเซียนในมือ "หลี่ชูชู เจ้าเป็นคนของสำนักเหิงหยาง ไฉนจึงพูดเข้าข้างมารปีศาจ"

"แต่ที่ข้าพุดเป็นความจริง ข้าไม่รู้ว่าวันหน้าเขาจะกลายเป็นมารหรือไม่ แต่ตอนนี้ข้ายังไม่เคยเห็นเขาทำร้ายมนุษย์"

ชิงอู่สีหน้าเปลี่ยนไป หันไปมองเหยากง "ต่อให้วันนี้มิใช่มาร เมื่อถูกหน้าไม้พิฆาตทเวะควบคุมก็ต้องกลายเป็นมารวันยังค่ำ เหยากง เจ้าพุดซี"

เหยากงเหลือบมองหลี่ซู่ซู่แวบหนึ่ง จากนั้นมองชิงอู่ เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ้าอึ้งว่า "อาจารย์อา ที่หลี่ซู่ซู่พุดเป็นความจริง"

"พวกเจ้าสองคน!" ซิงอู่โมโหจนคว้นแทบออกเจ็ดทวาร "ไปสำนึกผิดที่หุบเขาเก้าค่านิ่ง!"

บัดนี้คนในสำนักเซียนเมื่อพุดถึงมารปีศาจ ใครบ้างที่ไม่เคียดแค้นจนอยากจะฆ่า ในจำนวนนั้นชิงอู่ซึ่งเป็นผู้อาวุโสคุมกฎชิงซังมารปีศาจเป็นที่สุด แต่ในเวลาเช่นนี้หลี่ซู่ซู่กับเหยากงยังจะกล้าออกหน้าพุดแทนถานไถจิ้น!

หุบเขาเก้าค่านิ่งมีแต่ลูกศิษย์ที่กระทำผิดเท่านั้นที่ไป

ฉับพลันผู้อาวุโสซึ่งเซียนรีบพุด "เด็กสองคนเพียงแต่แสดงความคิดเห็นของตนเองเท่านั้น หากได้เข้าขำมารร้ายไม่ บัดนี้ลูกศิษย์สำนักเซียนยุ่งจนมิอาจปลีกตัว ให้พวกนางไปหุบเขาเก้าค่านิ่ง มีผู้ส่งพวกนางไปโลกมนุษย์สักครั้ง ดูความทุกข์เข็ญของผู้คนก็ดี เสกน้ำไปช่วยเหลือคนก็ช่าง ถึงอย่างไรก็มีความหมายว่าการไปหุบเขาเก้าค่านิ่งแน่ๆ เจ้าสำนัก ท่านว่าใช่หรือไม่"

ฉวีเสวียนจื่อที่ไม่พุดอะไรเลยตั้งแต่ต้นผงกศีระะ "ซึ่งเซียนกล่าวถูกต้องให้หลี่ซู่ซู่กับเหยากง รวมถึงผู้หยาไปโลกมนุษย์ด้วยกัน"

ฉวีเสวียนจื่อเอ่ยปากแล้ว ซิงอู่มุ่นคิ้ว ไค้งกายแล้วไม่พุดอะไรอีก

แน่นอนว่าหลี่ซู่ซู่ไม่มีทางฝ่าฝืนคำสั่งของฉวีเสวียนจื่อ

วอจนคนอื่นฯ จากไปเกือบหมดแล้ว ฉวีเสวียนจื่อพุดขึ้น "หลี่ซู่ซู่

ตามเข้ามา"

"ตั้งแต่เจ้าออกจากแดนลับซึ้งหยวน บิดาก็ยังไม่ได้คุยกับเจ้าตีๆ เลย" ฉวีเสวียนจื่อว่า "ผู้อาวุโสซึ่งถูกลีภัยความชั่วร้ายประหนึ่งซึ่งศัตรู เจ้าอย่าได้เก็บมาใส่ใจ"

หลี่ซู่ซู่ส่ายหน้า "ข้าทราบเจ้าคะ ท่านพ่อ ท่านทะเลงผ่านแล้วหรือ"

ฉวีเสวียนจื่อหยิบศิลาหยั่งพลังก้อนหนึ่งออกมา ศิลาหยั่งพลังเปล่งประกายสีฟ้า แต่กลับกำลังค่อยๆ อับแสง

หลี่ซู่ซู่หันไปมองเขาทันทีพลางถามว่า "ในนิจเป็นเช่นนี้"

ฉวีเสวียนจื่อยิ้มพูด "หลี่ซู่ซู่ ผู้บำเพ็ญเพียรทุกคน หากมีอาจเป็นเทพย่อมต้องเดินมาถึงจุดนี้ ข้าติดอยู่ในชั้นผ่านด่านเคราะห์ร้ายร้อยปีแล้ว แต่กลับมีอาจทะเลงผ่านได้ ข้ารู้มานานแล้วว่าต้องมีวันนี้ ข้าทำได้ เจ้าเองก็ไม่ต้องเสียใจไป"

หากยังทะเลงผ่านไม่ได้ ไม่พันร้อยปีเขาย่อมต้องแตกดับ

ข่าวร้ายที่ประดังประเดเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ทำให้หลี่ซู่ซู่ทุกข์ใจเหลือเกิน ฉวีเสวียนจื่อลูบผมนาง "ลูกพ่อ พ่อดีใจมากที่วันนี้เจ้ายังคงเป็นเจ้าโกวอวี่เคยสอนเจ้าว่าไม่ว่ามารร้ายหรือเทพเซียนล้วนก้าวเดินมาจากหงฮวงทั้งสิ้น เคยผ่านเคราะห์สวรรค์มาเหมือนกัน มีเทพเซียนที่เลว ก็ย่อมต้องมีมารปีศาจที่ดี"

"เจ้าบอกว่าถ่านไถจันมิได้ฆ่าคน บิดาเชื่อเจ้า" ฉวีเสวียนจื่อถอนหายใจ "ทว่าหลี่ซู่ซู่ ซึ่งอูมีคำพูดหนึ่งที่กล่าวถูกต้อง คนที่เคยใช้หน้าไม้พิฆาตทเวะสุดท้ายก็ต้องก้าวสู่วิถีมารอย่างช้าๆ ใจมุ่งแต่ชนฆ่าสังหาร"

วิถีมารสามารถฉกชิงพลังจากคนอื่นมาเพิ่มความแข็งแกร่งให้ตนเองเร็วกว่าการฝึกบำเพ็ญอย่างยากลำบากของผู้บำเพ็ญเพียรมาก เป็นทางลัด

ที่หลายคนยากจะปฏิเสธ

"ฟังเหยาทงบอกว่าเจ้ามีวัตถุชิ้นหนึ่งที่ร้ายกาจมาก" ฉวีเสวียนจื่อมองพิณคงโหวงจอวี เต๋าได้ว่าใครเป็นคนทิ้งมันไว้ให้หลี่ชู่ชู่ เขายิ้มเอ่ย "ตอนนี้เจ้าอาจจะยังใช้งานมันได้ไม่เต็มที่ แต่เมื่อเจ้าตัดสินใจแน่วแน่ ผสานมรรคาไว้รักเข้ากับภยานหยิ่งรู้โดยสมบุรณ์ เจ้าย่อมสามารถควบคุมมันได้"

"ข้าต้องทำอย่างไรจึงจะผสานมรรคาไว้รักเข้ากับภยานหยิ่งรู้ได้"

ฉวีเสวียนจื่อโคลงศีรษะ "ใครก็มีอาจสอนเจ้าได้ ความรักและศรัทธาเป็นสิ่งที่มีโอกาสตัดทิ้งได้โดยง่าย รอให้ถึงวันที่เจ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้ ย่อมตระหนักได้เอง"

เมื่อเห็นฉวีเสวียนจื่อจะจากไป หลี่ชู่ชู่พลันร้องเรียกเขา "ท่านพ่อ"

นางแหม่ปาก "ประมุขตงอี่...มีบุตรหรือไม่"

ฉวีเสวียนจื่อดูเหมือนคิดไม่ถึงว่าจู่ๆ นางจะถามคำถามนี้ เขาเสียบังนชั่วครู่ "เคยมี เด็กคนนั้นมีความสามารถโดดเด่น เปี่ยมด้วยพรสวรรค์และสติปัญญา น่าเสียดายที่ภายหลังตายไป"

มารฝันสร้างฝันโดยมีข้อมูลอ้างอิงจริงๆ หลี่ชู่ชู่คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าเดิมทีโลกนี้จะมีบุคคลเช่นนั้นอยู่ด้วย หากถ่านไถ่จิ้นมิได้เกิดมาเป็นตัวประหลาดในวังหลวงแคว้นโจว แต่เป็นบุตรชายของประมุขตงอี่ บางทีเรื่องราวอาจเป็นอีกแบบหนึ่ง

โลกมนุษย์แห่งแล้ง ผืนแผ่นดินแตกกระแหง

หลี่ชู่ชู่ประคองคนผู้หนึ่งที่ริมฝีปากแห้งแตกขึ้นมาพลาทางหันกลับไปเรียก

"ผู้หย่า"

เยวี่ยผู้หย่าถือชามมา เขามีแก่นวิญญูณธาตุน้ำ เสกน้ำได้อย่าง

ง่ายตาย

เหยากวงมองโลกมนุษย์ที่เต็มไปด้วยภัยพิบัติ "สภาพเช่นนี้ เมื่อใด
จึงจะจบสิ้น"

"วันที่สงครามใหญ่ระหว่างเซียนกับมารยุติลง" หลี่ซู่ซู่พูด

เหยากวงแววดาหม่นหมอง

หลี่ซู่ซู่รู้ว่าสภาพจิตใจของเหยากวงย่าแก่ กงเหยี้ยจี้ऊกลายเป็นมาร
ช่วงเวลานี้สูญเสียสติสัมปชัญญะ สังหารผู้บำเพ็ญเพียรไปมากมาย หาก
ไม่มีใครสามารถช่วยกงเหยี้ยจี้ऊกลับมาได้ มิใช่เขาฆ่าพวกตน ก็คือพวกตน
เป็นฝ่ายฆ่าเขา

เหยากวงกำลังจะพูดอะไร พลันมีคนวิ่งเข้ามา "ท่านเซียนช่วยชีวิตด้วย
มารปีศาจฆ่าคนแล้ว!"

หลายคนรีบมองไป คิดไม่ถึงว่าจะเห็นจิ้งไห่และศิษย์สำนักเซียนเหยา
กลุ่มหนึ่ง

จิ้งไห่ยิ้มเก้อ "ไม่พบกันนานเลย"

ชายหนุ่มหลบอยู่หลังเยวี่ฝูหย่า ซีไปที่จิ้งไห่พลาญพูด "พวกเขาหนีละ
พวกเขาเป็นปีศาจ"

หลี่ซู่ซู่เอ่ยปาก "เจ้าไม่ต้องกลัว พวกเขาเป็นคนของสำนักเซียนเช่นกัน"

ชายหนุ่มมองหลี่ซู่ซู่ จากนั้นมองจิ้งไห่ เลือกว่าจะเชื่อคำพูดนาง เขา
พูดอย่างลังเล... "ท่านเซียนโปรดอภัยที่พวกเราเข้าใจผิด มิใช่พวกเราจงใจ
จะเข้าใจผิดท่านเซียน แต่ก่อนหน้านี้มีพี่ชายท่านหนึ่งแต่งกายเหมือน
พวกท่านทุกประการ บนเสื้อฝักก็มีลวดลายเช่นนี้" ชายหนุ่มซีไปที่ลายมังกร
บนชุดของจิ้งไห่ "เขาไม่พูดพร่ำทำเพลง เข้ามาในตำบลและฆ่าคนไปไม่น้อย"

สวมชุดสำนักเซียนเหยา?

"ใช่แล้ว อารูธของเขาเป็นหน้าไม้คันหนึ่ง รูปร่างสูงมาก หน้าตาหล่อเหลา แต่จิตใจกลับโหดเหี้ยมอำมหิต" ชายหนุ่มกัดฟัน เห็นได้ชัดว่า ทั้งเกลียดทั้งกลัว

หลายคนสบตากัน ต่างเข้าใจว่ามนุษย์ผู้นี้กำลังพูดถึงใคร

จิ้งให้กุมกำปั้น เอ่ยกับพวกหลีซุซุ "ทำให้สหายเขียนขบขันแล้ว ลูกศิษย์เนรคุณทรยศสำนักเซียวเหยา สร้างหายนะแก่มวลมนุษย์ เป็นความผิดของสำนักเซียวเหยา"

จิ้งให้หัวเราะเสียงขึ้น คำพูดเช่นนี้เขามีใช้ได้ยินจากคนในท้องที่นี้เพียงแห่งเดียว ต่อให้เชื่อใจศิษย์น้องเล็กมากเพียงใด ความเชื่อมั่นในใจก็ค่อยๆ สั่นคลอนทีละนิด

เขาเที่ยวสังหารผู้คนไปทั่ว ดูดพลังจากมนุษย์จริงหรือไม่ หลีซุซุพลันเอ่ยขึ้น "ศิษย์พี่จิ้งให้ ในเมื่อแต่ก่อนท่านเชื่อใจเขา ครั้งนี้มีผู้ลองหาตัวเขาให้พบแล้วถามเขาดูก่อนค่อยปักใจเชื่อ"

จิ้งให้ตะลึงงัน เหยา กวง กิตะ ลึง งัน เช่นกัน

เหยา กวง กระซิบเสียงค่อย "หลีซุซุ ตอนนี่วเวลาพูดถึงเขา เจ้าไม่เหมือนแต่ก่อนเสียแล้ว"

หลีซุซุ หลบตาตอบว่า "ไม่มีสิ่งใดแตกต่าง"

คิดถึงซังจิวหมินในห้วงฝันที่ส่งฝ่าผาย เป็นที่เคารพเลื่อมใสของผู้คนเปรียบเทียบกับถ่านไถจิ้นที่ไม่รู้ไปหลบซ่อนอยู่ในซอกมุมใด ถูกหกพิภพไล่ล่าประหนึ่งเงามืดที่ชั่วร้าย นางก็รู้สึกปวดใจเล็กน้อย

เพียงเพราะเขาไม่มีฐานะที่โดดเด่นเพียงพร้อมเท่านั้น

หรือว่าชะตาของดาวหายนะเดียวดายถูกลิขิตไว้แล้วจริงๆ ว่าต้องถูกทุกคนทอดทิ้งและรังเกียจ ทั้งที่จิ้งให้เคยปกป้องเขาถึงเพียงนั้นแท้ๆ

777

จั้งให้ไต่ยินหลี่ซุซุพูดเช่นนี้ ในใจรู้สึกละอายเล็กน้อย
วันนั้นตอนถานไถ่จิ้นต่อสู้กับกงเหยี่ยจู้ชู่เขาก็อยู่ด้วย ไม่ว่าจะอย่างไร
ศิษย์น้องเล็กไม่เพียงไม่ได้ทำร้ายพวกเขา ยังช่วยพวกเขาไว้ เขามีอาจฟังคำ
คนนอกและสงสัยศิษย์น้องเล็กในทันที

อาจารย์รักศิษย์น้องเล็กเป็นที่สุด หากรู้ว่าตอนนี้ศิษย์น้องเล็กอยู่ใน
สถานการณ์ที่มีสำนึกแต่มีอาจกลับไปได้ จะต้องดำเนินตนแน่

จั้งให้พูด "ขอบคุณหลี่เซียนจื่อมาก ไว้วันหน้าหาตัวศิษย์น้องเล็กพบ
และสอบถามจนได้ความกระจ่าง จะมาแจ้งให้สำนักเซียนใหญ่ทั้งหลายทราบ
แน่นอน"

เงียบไปครูหนึ่ง เขาเอ่ยคำไหว้วานขึ้นว่า "หากเซียนจื่อพบเจอ
อาจารย์ข้าท่านเซียนจ้าวโยวหรือพบเจอศิษย์น้องเล็กของข้าวานท่านแจ้ง
สำนักเซียวเหยาด้วย"

หลี่ซู่ซู่รับคำ

หลังแยกกับถานไถจิ้นแล้ว นางก็ไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ใด

จั้งไห่เอ๋อ "พูดไปก็น่าละอาย หลายปีมานี้สำนักเซียนเวหาไร้ซึ่งผลงานใดๆ สิ่งเดียวที่พอจะนำออกมาได้ก็คือลูกกลอนเซียนเวหาของสำนักเรา ตอนอยู่ในอาณาจักรमारพวกเขาเห็นว่าหัวหน้ามารชื่ออิงเปี่ยนผู้บำเพ็ญเขียนให้กลายเป็นผู้บำเพ็ญมาร หลี่เซียนจื่อ ลูกกลอนเซียนเวหาพวกนี้โปรดรับไว้เถิด เจอลูกศิษย์ที่ถูกมารครอบงำจิตใจ สามารถป้อนให้เขากินหนึ่งเม็ด จะช่วยประคับประคองลูกกลอนทองคำ จากนั้นค่อยส่งเขากลับสำนักเซียนถอนลูกกลอนมารออกมา บางที่อาจยังพอช่วยได้"

คำพูดเขาสร้างความยินดีให้ทุกคน หลายวันนั้นคนของสำนักเซียนจำนวนไม่น้อยถูกจับไปยังอาณาจักรมาร กลายเป็นผู้บำเพ็ญมาร กว่าพวกหลี่ซู่ซู่จะตามไปพบและส่งกลับสำนักเซียนก็ไม่ทันการณ์แล้ว

เมื่อมีลูกกลอนเซียนเวหา สำหรับลูกศิษย์สำนักเซียนย่อมเป็นการรับรองอย่างหนึ่ง

หลี่ซู่ซู่รับขวดยามา เอ่ยอย่างจริงจังว่า "ขอบคุณท่านมาก ศิษย์พี่จั้งไห่" จั้งไห่จากไปแล้ว เหยากวงถาม "ตอนนี้พวกเราจะไปที่นี่"

"บริเวณที่ปีศาจอันป่าผ่านไป รอบด้านจะแห้งแล้ง พวกเขาช่วยคนไม่เร็วเท่าพวกเขาฆ่าคน" เยวี่ยผู้หย่าขมวดคิ้ว "พวกท่านรู้สึกหรือไม่ว่า ปรากฏวิเศษเบาบางลง"

พอเขาเอ่ยคำพูดนี้ออกมา สีหน้าของหลี่ซู่ซู่ก็เปลี่ยนไป

ปรากฏวิเศษเบาบางลงทุกที เมื่อถึงตอนสุดท้าย จะเป็นเหมือนตอนที่หกพิภพปกคลุมด้วยไอมาร ไม่มีพื้นที่สำหรับมนุษย์และผู้บำเพ็ญเพียรอีกหรือไม่

"เหตุใดปราวณวิเศษจึงลดน้อยลงเรื่อยๆ" เหยากวงสงสัย "หมื่นปีก่อน
ก็ไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น"

"ยังจำดวงตราชำระไขกระดูกและข้ายาคมหวนคืนแก้าโคจรได้หรือไม่"
หลี่ซู่ซู่พลันคิดถึงความเป็นไปได้บางอย่างหนึ่ง "มันสามารถเปลี่ยนผู้บำเพ็ญเพียร
ให้เป็นผู้บำเพ็ญมาร ก็สามารถเปลี่ยนปราวณวิเศษให้เป็นไอมารได้เช่นกัน"

สิ่งที่พญามารทิ้งไว้เมื่อหมื่นปีก่อนกำลังเติบโตอย่างช้าๆ

เหยากวงหน้าซีดเผือด รีบเอ่ยขึ้นว่า "เรื่องนี้ต้องแจ้งให้คนในสำนัก
ทราบทันที หากปล่อยให้ข้ายาคมนั้นคงอยู่ต่อไป อีกไม่นานให้แล้วต้องมีแต่
มารปีศาจแน่นอน"

หลี่ซู่ซู่ยังคงคิดถึงรู้สึกว่าจะไม่ปกติ จึงตัดสินใจอย่างเฉียบขาดทันที "ชื่ออิง
ปล่อยมารปีศาจออกมาสร้างหายนะในโลกมนุษย์ก็เพื่อยื้อเวลา ทำให้
สำนักเซียนมัวไปช่วยเหลือมนุษย์จนมิอาจปลีกรตัว นางกำลังรอให้ข้ายาคม
หวนคืนแก้าโคจรเปลี่ยนปราวณวิเศษเป็นไอมารจนเพียงพอ กลายเป็น
ข้ายาคมที่แข็งแกร่งและน่ากลัว ทว่าพวกเรากลับมิอาจรอได้ ต้อง
บุกเข้าไปในอาณาจักรมารและทำลายข้ายาคมนั้น ผู้หยา เจ้ากลับสำนัก
ไปแจ้งเจ้าสำนักและผู้อาวุโสทั้งหลาย ข้ากับนางจะไปตำบลหนึ่งเฮ้ออีกครั้ง
เพื่อเอาตราคำสั่งเข้าอาณาจักรมาร"

ตอนนี้คนที่สามารถทำให้สำนักเซียนเข้าใกล้ข้ายาคมนั้นได้ มีเพียง
คุณชายน้อยสกุลจางที่กลืนไข่มุกแปลงโฉมลงไปเท่านั้น

ไม่ว่าจะสู้ได้หรือไม่ ก็ต้องลองดูสักตั้ง!

εύัยผู้หยาเองก็รู้ว่าเรื่องนี้มีโอกาสจริงจึงตอบว่า "ได้ ศิษย์พี่หญิงทั้งสอง
พวกท่านระวังตัวให้มาก"

เมื่อหลี่ซู่ซู่กับเหยากงบังคับกระบี่เหาะไปตำบลงหนึ่งเฮ้อ พบว่า
ทั่วทั้งตำบลงเหลือเพียงความรกร้างว่างเปล่า

"จวนของคนบดีจางมีไอมารเข้มข้นยิ่งนัก"

สองคนผลึกประตูเข้าไป บ่าวรับใช้เฝ้าประตูเมื่อหลายเดือนก่อน
ไม่อยู่แล้ว จางหยวนไปก็หายตัวไปด้วย

เหยากงพูด "น่าโมโหนัก จะต้องถูกพวกมารปีศาจชิงตัดหน้าพวกเราไป
ก้าวหนึ่งแน่ๆ พวกเขาก็คงคิดว่าเราจะพบตัวจางหยวนไป!"

หลี่ซู่ซู่แตะนิ้วบนริมฝีปาก เอ่ยเสียงค่อยว่า "ซูว์...ลองฟังดู เหมือนจะ
มีเสียง"

สองคนเสาะหาไปตามเสียง พบสตรีเนื้อตัวสกลปรกมอมแมมผู้หนึ่งใน
ห้องเก็บฝุ่น

"อย่าฆ่าข้า อย่าฆ่าข้านะ!" นางลนลานหวาดหวั่น ใบหน้าเหลืองซีด
ซุบซอบ ดูเหมือนจะหิวโหยมานานแล้ว

"ไม่ต้องกลัว พวกเราไม่ใช่คนเลว" เหยากงปลอบโยน "เจ้าบอก
พวกเราได้หรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับจวนสกุลจาง"

หลี่ซู่ซู่ยื่นของกินให้นางเล็กน้อย นางก้มกินอย่างมูมมามพลางเล่าสิ่งที่
นางเห็น

"ข้าเป็นแม่ครัวของจวนสกุลจาง หลายวันก่อนมารปีศาจฝูงหนึ่งมาที่นี่
เข้ามาในจวนและฆ่าคน พวกเขาพาตัวคุณชายน้อยไป ข้าหลบมาซ่อนตัว
จึงไม่ถูกพวกเขาจับได้"

หลี่ซู่ซู่คิดทบทวนในใจเงียบๆ คนของเผ่ามารต้องการตัวคุณชายน้อย
สกุลจาง เหตุผลไม่พ้นสองข้อ หนึ่งคือไม่ต้องการให้พวกเขาได้ตราคำสั่ง
เข้าอาณาจักรมาร สองคือเพื่อให้ประโยชน์จากพลังของไข่มุกแปลงโฉม

คนที่จ้างหยวนไปปลอมแปลงขึ้นโดยใช้พลังของไข่มุกแปลงโฉม สามารถติดตามผู้อื่นได้โดยสมบูรณ์

หลี่ซู่ซู่เคยถูกमारปีศาจที่จำแลงกายด้วยพลังของไข่มุกแปลงโฉม หลอกมาแล้ว มีคนบอกว่าเห็นถ่านไถจิ้นฆ่าคนในโลกมนุษย์ จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าคนผู้นั้นมิใช่ถ่านไถจิ้น

ตกกลางคืน อุณภูมิร้อนระอุยังคงแผดเผาผืนแผ่นดิน ปีศาจฮันป่าปรากฏกาย ทำให้อุณภูมิในฤดูหนาวสูงผิดปกติ ชายหนุ่มในชุดขาวหิ้วตัวเด็กหญิงผู้หนึ่งมาวางตรงปากทางเข้าตำบล ยึดกระดาศยันต์แผ่นหนึ่งในใส่อกเสื้อนางและบอกว่า "กลับไปหาบิดามารดา ของเจ้าเถอะ"

เด็กหญิงตัวน้อยน้ำตาคลอ "ข้ากลัว"

เขาชะงักไป หิ้วตัวนางเดินไปข้างหน้า "จำได้หรือไม่ว่าบ้านอยู่ที่ใด"

นางยังเล็กเกินไป ราวสามสี่ขวบเท่านั้น ตอนถ่านไถจิ้นชิงตัวนาง มาจากปากของमारปีศาจ นางตกใจจนน้ำมูกน้ำตาเประเปื้อนเต็มหน้า

เขาเยาะหยันตนเองในใจ บัดนี้ตนเองยังเอาไม่รอด เขายังมีแก๊ใจ มาหวังเรื่องไร้สาระในโลกมนุษย์พวกนี้

ทว่าถ่านไถจิ้นก็ไม่ใช่เช่นกัน ฟาดินกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ ที่ใดเล่าคือบ้าน นอกจากเตร็ดเตร่ไปในแดนมนุษย์ ที่ได้ยังมีพื้นที่สำหรับเขาก็ก

หน้าไม้พิฆาตทเวะอยู่ในตัวเขา ผู้บำเพ็ญที่เข้าใกล้เขาต่างรู้สึกได้ถึง ไอมารมหาศาลในตัวเขา

หลังแยกกับหลี่ซู่ซู่ เขาพบชื่ออิง

ปีศาจฮันป่าตนนั้นพามารปีศาจกลุ่มใหญ่มาคุกเข่าเบื้องหน้าเขา

น้อมต้อนรับเขากลับอาณาจักรมาร

หากเป็นเมื่อห้าร้อยปีก่อนตอนถ่านไถ่จิ้นยังไม่มีโยรัก บางที่เขาอาจจะสนใจ อยู่ฝ่ายธรรมะแล้วอย่างไร อยู่ฝ่ายอธรรมแล้วอย่างไร มีเพียงอำนาจสูงสุดเท่านั้นที่ทำให้คนยอมจำนนได้

ทว่าบัดนี้เขามีโยรักแล้ว จึงได้เข้าใจความแตกต่าง

หากเดินไปบนวิถีมาร สุดท้ายเขาจะต้องอยู่อย่างเดียวดายชั่วชีวิต เหมือนมังกรเขียนหมิงเย่ย์ในอดีต หลับใหลอยู่ที่ก้นแม่น้ำไม่เหอ เขาจะต้องทรมานอาจารย์และสำนัก เป็นศัตรูกับนาง เทพเขียนไม่ยอมรับเขามรรคาสวรรค์ก็ไม่ยอมรับเขา

ชื่ออิงมิได้โกรธ เอ่ยเนิบช้าว่า "สักวันหนึ่งราชันมารจะเข้าใจว่า พวกฝ่ายธรรมะภายนอกดูดี จิตใจกลับชั่วร้าย เอ่ยวาจาน่าขบขันที่เปี่ยมด้วยคุณธรรมมากที่สุด แต่กลับกระทำสิ่งที่ไร้ความปรานีมากที่สุด ท่านกับพวกเขาไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน ต่อให้ท่านบำเพ็ญมรรคาเทพ พวกเขาจะยอมรับท่านหรือ มีเพียงพวกข้าเท่านั้นที่จงรักภักดีมากที่สุด"

ถ่านไถ่จิ้นเหลือบมองกงเหย่ย์จู่ซู่ข้างกายชื่ออิงที่ดูเหมือนหุ่นกระบอก เขายิ้มหยัน มิได้สนใจพวกเขาก็หันหลังจากไป

ถ่านไถ่จิ้นยังหาบ้านของเด็กหญิงไม่พบ บนถนนพลันมีคบไฟสว่างวาบ นับไม่ถ้วน

"มารตนนั้นกลับมาอีกแล้ว ยายหนูอยู่ในมือเขา!"

เพิ่งจะขาดคำ เลือดสุนัขดำสาดมาที่ถ่านไถ่จิ้น ชาวบ้านถืออาวุธแผดเสียงคำรามพลางพาดฟันอาวุธมาที่เขา

ถ่านไถ่จิ้นมิใช่มะพลับนึ่งมออยู่แล้ว จึงถีบคนที่พุ่งเข้ามาจนกระเด็น ปีบคอผู้นำที่ตะโกนแผดเสียง "รณหาที่ตาย!"

เขากางเขตอาคมรอบดักัน พอใช้พลังวิเศษนั้นย่นตาสีด้าก็แปรเปลี่ยนเป็น
สีแดงดุจโลหิต ดวงเนตรสีแดงของเขาทำให้คนอื่นๆ ตกใจกลัว พวกมนุษย์
พากันถอยกรูด เด็กหญิงข้างกายร้องให้ดังกว่าเดิม

ครอบครัวหนึ่งกระโจนออกมาจากกลุ่มคน ถือจอบในมือ ฟาดเขตอาคม
ของเขาอย่างไม่คิดชีวิต

"มารร้าย ปล่อยลูกของข้านะ!"

ถ่านไถจิ้นหันกลับไป มองหน้าเคียดแค้นและหวาดหวั่นของพวกเขา
คบไฟส่องถนนจนสว่างจ้า แวตตาของพวกเขาชัดเจนมาก เหมือนตอนอยู่ใน
วังหลวงแคว้นโจว สายตาของเหล่านางกำนัลชั้นที่ตอนหลบเลี้ยงเขา พุดกัน
ลับหลังว่าเขาเป็นตัวประหลาด

เพียงแต่ในอดีตไม่มีไยรัก จิตใจของเขาเยียบเย็นเป็นน้ำแข็ง ปราศจาก
ความรู้สึกลึกใดๆ

"ผู้ตายกับเขา เขาฆ่าญาติมิตรของพวกเราไปตั้งมากมาย ต่อให้ต้องตาย
ก็ต้องเอาเขาลงนรกให้จงได้!" ไม่รู้ใครตะโกนออกมาเป็นคนแรก พวกชาวบ้าน
พากันชูจอบและคราดในมือ ทำทางคลุ้มคลั่งจะเอาชีวิตเขาให้ได้

ดวงเนตรสีแดงของถ่านไถจิ้นสะท้อนค่าคื่นในฤดูหนาว เยียบเย็น
และหม่นหมอง

เป็นเช่นนั้นอีกแล้ว มักเป็นเช่นนั้นอยู่เรื่อย เขาเดินทางผ่านมา
หลายหมู่บ้าน ผ่านถนนที่รุ่งเรืองหลายสาย นักพรตและอาจารย์ปราบปีศาจ
จะฆ่าเขา ผู้บำเพ็ญเพียรกำลังประกาศจับเขา มนุษย์ก็จะเอาชีวิตเขาเช่นกัน

ข้าทำผิดอะไร

ถ่านไถจิ้นคลายมือ จู่ๆ ก็เสียบั่น

"เขาหนีไปแล้ว มารร้ายถูกพวกเราจับไปแล้ว!" ผู้ชนให้ร้องยินดี

ครอบครัวของเด็กหญิงรีบเข้ามาออดเด็กน้อย

เขานั่งอยู่บนหลังคา มองคบไฟค่อยๆ แยกย้ายไป ภายใต้เงาฟ้ากว้างใหญ่ โลกมนุษย์คืนสู่ความเงียบอีกครั้ง

ชายหนุ่มกอดตนเอง ดวงเนตรสีแดงเจือแววเกลียดแค้นจางๆ เขากัดข้อนิ้วชี้ของตนเองแรงๆ จนเลือดออก

"อยากฆ่าพวกเขาเหลือเกิน" เขาพูดเสียงค่อย "ก็แค่ปลวกมดที่ต่ำต้อยฝูงหนึ่ง ฆ่าทิ้งให้หมดก็สิ้นเรื่อง"

หน้าไม้พิฆาตทเวะยุให้เขาลงมือ ปีศาจเสื้อที่ตอนนีกลายเป็นสีไม่เหมือน* รีบคาบหยกชิ้นหนึ่งออกมาจากถุงฟ้าดิน วางลงบนฝ่ามือเขา

"ในอดีตเคยมีคนให้สัญญาว่าโตขึ้นจะปกป้องคุ้มครองท่าน อย่างน้อยท่านต้องเชื่อนาง รอนางมาหา" ปีศาจเสื้อพูด "ชี้อู่น้อยร้ายกาจมาก ห้าร้อยปีก่อนนางเป็นมนุษย์ ช้ำยังเอาชนะนางไม่ได้ ให้นางสั่งสอนคนพวกนี้ให้หนัก นางไม่มีทางคิดว่าท่านเป็นมารแน่ ไม่แน่อ่านางหายโกรธแล้ว อาจช่วยท่านคิดหาหนทางจัดไอมาร สลัดหน้าไม้พิฆาตทเวะออกไปก็ไม่ได้"

หยกเรียบลื่นสัมผัสฝ่ามือเขา ชั่วขณะหนึ่งที่เขารู้สึกว่าคุณความร้อนของมันลวกมือ

"นางไม่มีวันมา" เลือดหยดตึงๆ จากนิ้วมือถ่านไถจิ้นลงบนหลังคา หลอมละลายกระเบื้องหลังคาจนทะลุ เขามองแดนมนุษย์ใต้ฝ่าเท้าอย่างเย็นชาไร้ความรู้สึก "นางก็เหมือนพวกเขา ล้วนอยากให้ข้าไปตาย"

ปีศาจเสื้อสายหน้า แม้จะพูดเช่นนั้น แต่จับมันท่านก็ยังไมยอมไป

* สีไม่เหมือน (สีอู่น้อย) เป็นสัตว์ประหลาดในยุคบรรพกาล ได้ชื่อว่าเป็น 'ราชาแห่งสัตว์ทั้งปวง' รูปลักษณะถูกบรรยายว่าคล้ายมังกรมิใช่มังกร คล้ายพยัคฆ์มิใช่พยัคฆ์ คล้ายสุนัขมิใช่สุนัข คล้ายกวางมิใช่กวาง จึงเป็นที่มาของชื่อสีไม่เหมือน

อาณาจักรมาร ท่านรอใครอยู่เล่า

ในใจท่านยังคงหวังว่านางจะดีต่อท่านและมาช่วยท่าน

"หลี่ชู่ชู เจ้าคิดอะไรอยู่หรือ" เหยากงวงเอ่ยถาม

ตั้งแต่นั้นออกมาจากอาณาจักรมารคราวก่อน ศิษย์น้องหญิงมักจะเหม่อลอย สงครามใหญ่ระหว่างเซียนกับมารกำลังจะเริ่มตื้นขึ้น เยวี่เยวี่หย่าถ่ายทอดเสียงมาบอกว่าสำนักรวบรวมลูกศิษย์แล้ว จะต้องสังหารหัวหน้ามาร ชื่ออิงให้จงได้ ทำลายดวงตราชำระไขกระดูกและชายอาคมหวนเคินเก้าโคจร

"ข้ากำลังคิดว่าบางทีวันนั้นข้าไม่ควรจากมา" หลี่ชู่ชูพูดเสียงค่อย คนอื่นไม่รู้ แต่ในใจหลี่ชู่ชุกลับรู้ดีว่าภัยคุกคามที่น่ากลัวที่สุดของหกพิภพมิใช่ปีศาจฮันป่าชื่ออิง แต่เป็นถ่านไถ่จิ้นที่เป็นพญามารต่างหาก กระตุกมารถูกทำลายไปแล้วก็จริง แต่หากถ่านไถ่จิ้นเข้าสู่วิถีมาร เขายังคงน่ากลัวกว่าชื่ออิงมาก

ตอนที่เขามีร่างเซียนก็สามารถบงการหน้าไม้พิฆาตทะเลได้ หากเข้าสู่วิถีมาร ผลลัพธ์ที่ตามมามิอาจคาดคิด

เหยากงวงรู้ว่านางพูดถึงถ่านไถ่จิ้น

"บางครั้งเป็นเทพหรือเป็นมาร ขึ้นอยู่กับความคิดเพียงชั่ววูบ" เหยากงวงกล่าว "อาจารย์อาทั้งหลายต่างบอกว่าเขาใช้หน้าไม้พิฆาตทะเลแล้ว จะเช่นฆ่าไม่หยุด แต่ข้ากลับไม่คิดเช่นนั้น"

"เพราะเหตุใด" หลี่ชู่ชู่ถาม

เหยากงวงมองนาง "เพราะเขามีสิ่งที่ตัดใจไม่ลง เหมือนเช่นวันใดวันหนึ่ง ต่อให้ข้าถูกฝังลูกกลอนมารในร่างกายและกลายเป็นมาร ข้าก็...ไม่มีทางลงมือกับศิษย์พี่กึ่งเหยีย"

เรื่องบางอย่างเป็นเรื่องของสัญชาตญาณ ตอนอยู่ในอาณาจักรมาร กงเหยี่ยจี้ก็ไม่ได้สั่งหารพวกเขาไม่ใช่หรือ หากมีใช่เพราะกงเหยี่ยจี้ก็กลายเป็นมาร เหยากวงคิดว่าตนเองคงเป็นเหมือนอาจารย์อาชิงอู๋ อยากจะกวาดล้างมารปีศาจในโลกนี้ให้สิ้น แต่เมื่อในใจมีคนรัก ย่อมยินดีที่จะขบคิดจากจุดยืนของเขา

ไม่มีใครอยากเดินไปถึงจุดนั้น ศิษย์พี่กงเหยี่ยกลายเป็นมาร ทุกครั้งที่เขาส้ำคาถาเพราะควบคุมตนเองไม่ได้ เขาจะต้องเจ็บปวดกว่าใครแน่นอน

"สิ่งที่ตั้งใจไม่ลง" หลีชูชูทวนคำด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

คำพูดของถานไถ่จิ้นดังขึ้นข้างหูนางอีกครั้ง

ตอนนั้นดวงตาของชายหนุ่มเจือประกายน้ำ 'ข้าจดจำคำพูดเมื่อห้าร้อยปีก่อนของเจ้าได้ ข้าจะไม่เป็นมาร หากเจ้าไม่ชอบหน้าไม้พิฆาตทเวะ ข้าจะผนึกมันไว้ตลอดกาล แค่มันผนึกไว้ตลอดกาลก็ไม่เป็นไรแล้ว เจ้าบอกมีใช่หรือว่ารอข้ากลับมา ต่อจากนี้ไปจะดีต่อข้า'

หลีชูชูพลันพูดขึ้น "ศิษย์พี่หญิงเหยากวง ข้าอยากไปหาเขา"

เหยากวงตกใจ "พวกเราไม่ไปตามหาจางหยวนไปแล้วหรือ"

รอยแต้มสีแดงขาดตรงหว่างคิ้วของหลีชูชูดูร้อนแรงขึ้น ฉงอวี่แปรเปลี่ยนเป็นกระเป๋เล่่มหนึ่งในมือนาง "หาตัวจางหยวนไปไม่พบ ท่านพ่อย่อมต้องมีหนทางอื่นเข้าไปในอาณาจักรมารได้ แต่เรื่องบางอย่าง... พวกเรามีอาจเพิ่มศัตรูที่แข็งแกร่งขึ้นมาอีกคน หากข้าไม่ฆ่าเขาก็ต้องพาเขากลับมา จะปล่อยให้เรื่องบางอย่างซ้ำรอยเดิมอีกไม่ได้"

โลกในตอนนี้ ทุกคนต่างเฝ้ารอให้ถานไถ่จิ้นกลายเป็นมาร

ก่อนหน้านั้นหลีชูชูก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน อดคิดที่นางมีต่อเขาถูกกำหนดแน่ชัดไปแล้ว คิดว่าคนที่เลวมาแต่กำเนิด ข้าเร็วก็ต้องเข้าสู่วิถีมาร

ทว่าตลอดทางที่ผ่านมามีใครๆ ต่างต่อว่าประณามเขา บอกว่าเขาเป็นมารร้ายกระหายเลือด หลีซู่ซู่กลับรู้ว่าเบื้องหลังมีมือข้างหนึ่งกำลังผลักเขาเข้าสู่วิถีมาร

นางรู้ว่ามิใช่เช่นนั้น นางลืมไปได้อย่างไรว่าสิ่งที่อยู่ในร่างกายของถานไถ่จิ้นมีไขกระดูกมารที่ควบคุมการชนฆ่าและคาร์โลฮีตอีกต่อไป หากแต่เป็นไขกระดูกเทพที่แตกกับความตายที่นางเป็นคนเปลี่ยนเข้าไปให้เขาเอง

คนอื่นล้วนไม่เข้าใจ แต่นางควรจะเข้าใจดี

เดิมทีเขาเป็นเทพ หาใช่มารร้าย

มารเกลียดชังผู้คน เทพกลับรักสรรพชีวิต

112

"เดินต่อไปข้างหน้าก็คือเมืองเจาเหอ ฝ่าบาท แต่ก่อนข้าเคยมาที่นี่ สถานที่แห่งนี้มีคนอาศัยอยู่หลายจำพวก มีเซียนนอิสระ มีมนุษย์ธรรมดา ตอนนี้ต้องมีปีศาจด้วยแน่ๆ พวกเราซ่อนตัวอยู่ที่นี่น่าจะปลอดภัย" ปีศาจเสื้อพูด

มันเดินไปพลงคุยกับถานไถจิ้นไปพลง แทนที่จะบอกว่ามันเป็นปีศาจเสื้อ มีผู้บอกว่ามันกลายเป็นสีไม่เหมือนไปแล้ว

ถานไถจิ้นตอบเสียงเย็น "หุบปาก"

สำหรับเขา การอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ เป็นความอับอายยิ่งนัก เขายินดีพุ่งออกไปฆ่าคนพวกนั้นให้หมดเสียดีกว่า ทว่าปีศาจเสื้อตอนนี้กลับพูดเรื่องที่ไม่ควรพูด เอาแต่เตือนให้เขาหลบเลี่ยงจากผู้คนไม่เลิก

ปราณวิเศษกับโอมารทัวฟ้าดินขาดสมดุล หน้าไม้มารแข็งแกร่งขึ้นทุกที ร่างเขียนของถานไถจิ้นมีอาจกดข่มหน้าไม้พิฆาตทะเลาะได้อีกต่อไป

ไอมารท้วงดูน่ากลัว ก่อนหน้านั้นเขายังฝันปกปิดดวงเนตรสีแดงของตนได้ บัดนี้กลับมียาจปิดบังโดยสิ้นเชิง

คนของสำนักเขียนและมนุษย์ทั่วไปเห็นเขาแล้วเป็นต้องลงมือ หลายครั้งที่เขาเกือบฆ่าคนภายใต้การยุแหยงของหน้าไม้พิฆาตทะเลาะ แต่มักจะ ได้สติในตอนสุดท้ายเสมอ

ได้หล้าไม่มีที่สำหรับเขาก็กแล้ว

ปีศาจเสื้อกั๊กหน้าคอตก นหวดเสื้อไหวระริก

ต่อให้ถ่านไถจิ้นจะเดียวดายเพียงใด ก็ไม่ต้องการให้มันมาสังหารเขา

"ข้างหน้าไม่ปกติ" ถ่านไถจิ้นชะงักเท่า

"ตรงที่ใด ตรงที่ใดไม่ปกติ"

ชายหนุ่มในชุดขาวหรือตาเล็กน้อย มองหลักเขตแดนเมืองเจาเหอ ข้างหน้าและเอ่ยว่า "กลิ่นของเลือด"

เดิมที่คิดว่าเมืองเจาเหอค่อนข้างปลอดภัยชั่วคราว แต่ดูจาก สถานการณ์ตอนนี้ กลิ่นคาวโลหิตเข้มข้นถึงเพียงนี้ ผู้คนในเมืองเจาเหอ อาจจะตายไปหมดแล้ว

"เช่นนั้นพวกเรารีบหนีเถอะ...เอ? ฝ่าบาท ท่านจะไปทีใด รอช้าด้วย!"

จวนว่าการประจำเมือง

กระบี่ฝ่าเวหาตัวตกลงไป ขณะที่บุรุษในชุดสีน้ำเงินกำลังจะถูกสังหาร จึงจอกตัวหนึ่งกระโจนออกมากลางอากาศ แผลเสียงร้องแหลม ชนกระแทก มือที่ถือกระบี่ กระบี่ฝ่าเวหาเบนออกไป สร้างรอยแยกลึกหลายจั้งบนพื้น

"เดรัจฉานชนเหลือทิ้งที่ไม่รู้ความ กล้าขวางทางข้าวี!" กงเหยียจี้คู่ พลิกฝ่ามือ จึงจอกกระเด็นออกไป ตกลงบนพื้น ร่างกายเกร็งกระตุก

กระอักเลือดคำใหญ่ออกมาหลายครั้ง

ชายหนุ่มบนพื้นเหลือบตาขึ้น ไบหน้าละม้ายเยี่ยงูเฟิงในอดีต เขา
คลานเข้าไปอย่างยากลำบาก "เพียนหราน เพียนหราน..."

นิ้วมือของเขากำลังจะแตะตัวจิ้งจอกน้อย กระบี่ฝ่าเวหากลับตัวดลงมา
อีกครั้ง ดวงตาจิ้งจอกที่ฉายแววตระหนกสะท้อนภาพนี้

"จืดๆ!"

ระฆังไบหนึ่งครอบลงมากระทบกัน ชังกงเหยี่ยจู้ก็

ผู้ชราผมหงอกขาวประคองเยี่ยงูเฟิงขึ้นมา "รีบหนีไป!"

เยี่ยงูเฟิงตาไวมือเร็ว อ้อมจิ้งจอกที่บาดเจ็บสาหัสบนพื้นขึ้นมา
สลวยกลายเป็นแสงสีขาวพร้อมกับผู้ชรา ก่อนจะหายวับไปในรัตติกาล
ของเมืองเจาเหอ

พวกเขาเพิ่งจากไป ระฆังวิระพลันระเบิดออก กงเหยี่ยจู้เห็นกาย
ตามไป

ผู้ชรารู้ว่านี่เขาไม่พ้น จึงผลักเยี่ยงูเฟิงออก "พาจิ้งจอกของเจ้านี้ไป
เจ้ารู้ว่าเขามาเพื่อสิ่งใด ปกป้องไข่มุกรวมชีวิตให้ดี อย่าให้ตกไปอยู่ในมือของ
เผ่ามารเด็ดขาด"

เยี่ยงูเฟิงก้มมองจิ้งจอกในอ้อมแขนที่อ่อนแอ กัดฟันตอบว่า "ได้"

ผู้ชราหันกลับไปเผชิญหน้ากับกงเหยี่ยจู้ เขารู้ว่าตนเองมิใช่คู่ต่อสู้ของ
กงเหยี่ยจู้และมิอาจรับมือกระบี่ฝ่าเวหาได้ แคศกัไว้ให้นานที่สุดก็พอ

กระบี่ฝ่าเวหาฟันแล้บตัดในมือเขาจนขาดเป็นสองท่อน ผู้ชราถูกจู่โจม
จนล้มลงกับพื้น

"เป็นเจ้า" กงเหยี่ยจู้พูด "ไข่มุกเบิกตะวันอยู่ที่ใด"

ผู้ชราหัวเราะหึๆ "แน่นอนว่าย่อมอยู่ในที่ที่มีมารปีศาจอย่างพวกเจ้า"

หาไม่เจอ"

รอยมารบนใบหน้าของกงเหยี้ยจู้ดูลามมาถึงหน้าผาก มองเขาด้วย
สีหน้าไร้ความรู้สึก

กระบี่ฝ่าเวหาที่ลากไปบนพื้นส่งเสียงบาดหู ท้องฟ้ามีเสียงอสนี
ครืนครืน

ผู้ซากรู้ว่าสิ่งที่รอตนอนอยู่คืออะไร เขาคลี่ยิ้มอย่างผ่อนคลาย "วันนี้
มาถึงเร็วเกินไป แต่ยังดีที่กระบี่ฝ่าเวหาอยู่ในมือเจ้า" หากเป็นพญามาร
เมื่อหนึ่งปีก่อน ป่านนี้คงเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้าแล้ว

กงเหยี้ยจู้ถูกมือขึ้น รู้สึกถึงอะไรบางอย่าง สีหน้าจึงเปลี่ยนไป

ลูกศรมารสีนิลแหวกฝ่าชั้นเมฆ พุ่งมากลางอากาศพร้อมเสียงแหลม
เล็งมายังกงเหยี้ยจู้ เขารีบใช้กระบี่ฝ่าเวหาสกัดไว้ ลูกศรของหน้าไม้
พิฆาตทะวะปะทะกับกระบี่ฝ่าเวหา ส่งผลให้เสียงภูตผีครวญครำล่อยออกมา
จากตัวกระบี่อย่างเลื่อนราง

กงเหยี้ยจู้ถอยหลังก้าวหนึ่ง เขาเงยหน้าขึ้น เห็นชายหนุ่มในชุดขาว
พาเสื่อตัวหนึ่งเดินเข้ามาภายใต้จันทร์เสี้ยว นัยน์ตาเยียบเย็นของกงเหยี้ยจู้
ฉายแววไม่ยินยอม สิ่งผู้บำเพ็ญมารที่เช่นฆ่าผู้คนอยู่รอบด้านว่า "ไป!"

ถ่านไถ้จิ้นหยุดยืนห่างออกไป มิได้เข้าไปประคองจ้าวโยวบนพื้น

ชายหนุ่มถือหน้าไม้พิฆาตทะวะ ตลอดทางที่เดินมาร่างกายเป็นอนเสือด
ของมารปีศาจนับไม่ถ้วน เทียบกับกงเหยี้ยจู้ เขาผมดำตาแดง ดูเหมือน
มารปีศาจมากยิ่งขึ้นกว่า

พอเห็นแนวตึ้นตระหนกในดวงตาของจ้าวโยวแล้ว หัวใจของถ่านไถ้จิ้น
เย็นเยียบไปหมด

คนผู้นี้เคยเก็บเขาขึ้นมาจากคางคกผีครวญ ครั้นเนื้อเน่าออกไปให้เขา

ทีละนิด ดั่งมีร้ายที่เกาะติดจิตวิญญาณของเขาออก

จ้าวโยวถือตำราสอนเด็ก บอกเขาเหมือนกำลังสอนเด็กน้อยแรกเกิดว่า
"มนุษย์แต่ดั้งเดิม พื้นจิตใจนั้นดีงาม"

เขาสอนให้ตนตั้งปรารถนาเข้าสู่ร่างกาย สอนตนบังคับกระบี๋ สอนให้ตน
รักใคร่ปรองดองกับศิษย์ที่ศิษย์น้องในสำนักเชี่ยวชาญ

ถ่านไถจิ้นกำหมัดแน่น ดวงตาที่หลุบลงหนักอึ้งหม่นหมอง

เขาหันหลังเตรียมตัวจะจากไป เสียงของจ้าวโยวดังขึ้นข้างหลัง
"จิวหมิน ไฉนเจ้าจึงกลายเป็นเช่นนี้" เสียงของผู้ชราไม่มีความรังเกียจ
เดียดฉันท์ มีเพียงความเจ็บปวดสงสารอย่างล้นเหลือ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3rnX6Ng>